

**T.C.
SAKARYA ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ
TÜRK HALK OYUNLARI ANABİLİM DALI**

**YEREL YÖNETİMLERDE KÜLTÜR VE SANAT POLİTİKALARI
(HALKOYUNLARI FAALİYETLERİ ÖRNEĞİ)**

Ercan Onur ŞAHİN

YÜKSEK LİSANS TEZİ

**DANIŞMAN
PROF. Kerem Cenk YILMAZ**

KASIM-2025

T.C.
SAKARYA ÜNİVERSİTESİ
SOSYAL BİLİMLER ENSTİTÜSÜ

**YEREL YÖNETİMLERDE KÜLTÜR VE SANAT
POLİTİKALARI (HALKOYUNLARI FAALİYETLERİ
ÖRNEĞİ)**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Ercan Onur ŞAHİN

Enstitü Anabilim Dalı: Türk Halk Oyunları

“Bu tez 25/11/2025 tarihinde online olarak savunulmuş olup aşağıdaki isimleri bulunan jüri üyeleri tarafından Oybirliği ile kabul edilmiştir.”

JÜRİ ÜYESİ	KANAATİ
Prof. Dr. Mustafa ŞAHİN	Başarılı
Prof. Kerem Cenk YILMAZ	Başarılı
Doç. Dr. Dilek CANTEKİN ELYAĞUTU	Başarılı

ETİK BEYAN FORMU

Enstitünüz tarafından Uygulama Esasları çerçevesinde alınan Benzerlik Raporuna göre yukarıda bilgileri verilen tez çalışmasının benzerlik oranının herhangi bir intihal içermediğini; aksinin tespit edileceği muhtemel durumda doğabilecek her türlü hukuki sorumluluğu kabul ettiğimi ve Etik Kurul Onayı gerektiği takdirde onay belgesini aldığımı beyan ederim.

Etik kurul onay belgesine ihtiyaç var mıdır?

Evet ☒

Hayır ☐

(Etik Kurul izni gerektiren araştırmalar aşağıdaki gibidir:

- Anket, mülakat, odak grup çalışması, gözlem, deney, görüşme teknikleri kullanılarak katılımcılardan veri toplanmasını gerektiren nitel ya da nicel yaklaşımlarla yürütülen her türlü araştırmalar,
- İnsan ve hayvanların (materyal/veriler dahil) deneysel ya da diğer bilimsel amaçlarla kullanılması,
- İnsanlar üzerinde yapılan klinik araştırmalar,
- Hayvanlar üzerinde yapılan araştırmalar,
- Kişisel verilerin korunması kanunu gereğince retrospektif çalışmalar.)

Ercan Onur ŞAHİN
25/11/2025

ÖNSÖZ

Bu tez çalışması, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları kapsamında halkoyunları faaliyetlerini nasıl konumlandığını ve bu faaliyetlerin kültürel sürdürülebilirliğe olan katkılarını incelemek amacıyla hazırlanmıştır. Halkoyunları, Türk kültürünün en önemli sözlü ve hareketli miras unsurlarından biri olarak, yerel yönetimlerin uygulamalarıyla günümüz toplumuna yeniden kazandırılmakta ve gelecek kuşaklara aktarılmaktadır. Çalışma, bu bağlamda hem teorik hem de pratik boyutlarıyla kültür yönetimi literatürüne katkı sağlamayı hedeflemiştir.

Araştırma sürecinde, yedi büyükşehir belediyesinin halkoyunlarına yönelik faaliyetleri karşılaştırmalı olarak incelenmiş; kurslar, festivaller, eğitmen profilleri, katılımcı deneyimleri ve kurumların kültür politikası yaklaşımları detaylı biçimde analiz edilmiştir. Bu yönüyle tez, yerel yönetimlerin kültürel mirasın korunmasındaki rolüne ilişkin önemli bulgular sunmakta ve uygulamadaki mevcut duruma dair kapsamlı bir değerlendirme ortaya koymaktadır. Araştırmanın ortaya çıkardığı sonuçların hem akademiye hem de kültür politikaları alanında çalışan uygulayıcılara katkı sunmasını temenni ederim.

Bu çalışmanın ortaya çıkmasında emeği bulunan herkese teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Öncelikle, akademik rehberliği, yönlendirmeleri ve bilimsel desteğiyle araştırmanın her aşamasına değer katan danışman hocam Prof. Dr. Kerem Cenk Yılmaz'a en içten teşekkürlerimi sunarım. Kendisi, çalışmanın bilimsel niteliğinin oluşmasında büyük rol oynamıştır.

Tez süreci boyunca sabrı, motivasyonu ve koşulsuz desteğiyle yanımda olan sevgili eşim Beril Şahin'e minnettarım. Akademik bir çalışmanın ardında görünmeyen emekler vardır; onun desteği bu çalışmanın tamamlanmasında en güçlü dayanağım olmuştur.

Araştırma ortamı, akademik imkânları ve sağladıkları destekler için Sakarya Üniversitesi'ne; bilgi ve katkılarıyla süreci zenginleştiren Sakarya Üniversitesi Devlet Konservatuarı Öğretim Görevlisi Dr. Umut Erdoğan'a ve Doç. Dr. Dilek Cantekin Elyağutu'na teşekkür ederim.

Saha araştırmam sırasında görüşmeleri kolaylaştıran ve bilgi paylaşımı sağlayan Büyükçekmece Belediye Başkanı Dr. Hasan Akgün'e, İnsan Kaynakları Müdürü İsmail Arslan'a, Müdür Yardımcısı Aynur Ertürk'e ve Eğitim Şefi Esra Arslanca'ya ayrıca teşekkür ederim.

Hayatım boyunca benim için emek veren, maddi ve manevi tüm desteğini esirgemeyen annem Ayşe Şahin'e derin şükranlarımı sunarım. Ve bugün burada olmamı sağlayan değerli babam, rahmetli Muhammet Şahin'i sevgi, saygı ve özlemle anıyorum. Onun desteği ve öğretileri bu çalışmanın manevi temelinde her zaman var olmuştur. Bu tezin katkı sunmasını ve kültürel mirasın korunmasına yönelik farkındalığı artırmasını dilerim.

Ercan Onur ŞAHİN

25/11/2025

İÇİNDEKİLER

KISALTMALAR.....	iv
TABLO LİSTESİ	v
ÖZET	vii
ABSTRACT	viii

GİRİŞ	1
-------------	---

1. BÖLÜM: KÜLTÜR VE SANAT	10
---------------------------------	----

1.1. Kültür	10
1.2. Kültür ve Sanatın Yerel Topluma Etkileri	12
1.2.1. Toplumsal Birleştirici Rol	13
1.2.2. Kimlik Oluşturma ve Güçlendirme.....	14
1.2.3. Toplumsal Değişime Katkı.....	16
1.3. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Politikalarının Önemi.....	17
1.3.1. Toplumsal Refahın Artırılması	18
1.3.2. Turizm ve Ekonomik Katkılar	19
1.3.3. Gençlerin ve Çocukların Gelişimine Katkı	20
1.4. Yerelde Kültür ve Sanatın Teşvik Edilmesi için Kullanılan Araçlar	22
1.4.1. Kültür ve Sanat Eğitim Programları	23
1.4.2. Sanatçılara Destek ve İş birlikleri	24
1.4.3. Etkinlik ve Festivallerin Düzenlenmesi	25
1.5. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Politikalarının Sürdürülebilirliği	26
1.5.1. Finansman ve Kaynak Yönetimi.....	28
1.5.2. Toplumsal Katılım ve Geri Bildirim Mekanizmaları	29
1.5.3. Kültür ve Sanatın Uzun Vadeli Etkileri.....	30
1.6. Dijital Kültür Politikaları ve Katılımcı Dijital Platformların Halk Oyunlarıyla İlişkisi.....	31

2.. BÖLÜM: YEREL YÖNETİMLERDE KÜLTÜR VE SANAT POLİTİKALARI	34
--	----

2.1. Yerel Yönetimler	34
-----------------------------	----

2.1.1. Yerel Yönetim Kavramı ve Rolü	35
2.1.2. Yerel Yönetimlerin Sorumlulukları	36
2.1.3. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Alanındaki Rolü	37
2.1.4. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Politikalarını Şekillendirme Süreçleri	38
2.1.5. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Projelerini Yönetme Stratejileri.....	39
2.2. Yerel Yönetimlerin Faaliyetleri	41
2.2.1. Belediye Hizmetleri ve Kültür Sanat İlişkisi.....	42
2.2.2. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat İçin Ayırdığı Bütçe.....	43
2.2.3. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Eğitim Projeleri	44
2.2.4. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Altyapı Projeleri	45
2.2.5. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Etkinliklerini Teşvik Politikaları	46
2.3. Yerel Yönetimlerin Rolü.....	47
2.3.1. Kültür ve Sanatın Korunması ve Geliştirilmesi	50
2.3.2. Sürdürülebilir Sanat ve Kültür Gelişimi.....	57
2.3.3. Topluma Ulaşılabilir Kültür ve Sanat.....	66
2.3.4. Kültür ve Sanat Politikalarının Oluşturulması ve Yönetimi	69
2.3.5. Toplumsal Bağların Güçlendirilmesi.....	72
3. BÖLÜM:HALKOYUNLARI FAALİYETLERİ ÖRNEĞİ	74
3.1. Yöntem	74
3.1.1. Araştırmanın Modeli.....	74
3.1.2. Çalışma Grubu	74
3.1.1. Veri Toplama Araçları.....	75
3.1.4. Veri Analiz Yöntemi.....	76
3.1.5. Etik İlkeler ve Onay	76
3.2. Bulgular	77
3.2.1. Katılımcılara (Kursiyerlere) Yönelik Bulgular	77
3.2.2. Eğitimcilerle Yönelik Bulgular	86
3.2.3. Yöneticiler/Organizatörlere Yönelik Bulgular.....	95
3.2.4. Aile/Veli Bulguları	103
3.2.5. Belediyeler Arası Karşılaştırmalı Analiz, Dijital Dönüşüm ve Katılım Temelli Kültür Modeli Önerisi	111

SONUÇ	116
KAYNAKÇA.....	122
EK	132
ÖZGEÇMİŞ	136

KISALTMALAR

TOBB	: Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği
NGO	: Non-Governmental Organization
GDP	: Gross Domestic Product
SWOT	: Strengths, Weaknesses, Opportunities, Threats
UNESCO	: United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization

TABLO LİSTESİ

Tablo 1: Halk oyunları ile tanışma yolları – tema dağılımı (n=123)	77
Tablo 2: Katılım nedenleri – tema dağılımı (n=123)	78
Tablo 3: Algılanan kazanımlar – tema dağılımı (n=123)	79
Tablo 4: Öğrenilen yöreler – çoklu yanıt dağılımı (>n=123)	80
Tablo 5: Eğitim süreci deneyimleri – tema dağılımı (n=123; çoklu kodlama)	81
Tablo 6: Kıyafet, müzik, sahne düzeni – tema dağılımı (n=123).....	82
Tablo 7: Yaş grupları ve etkileşim – tema dağılımı (n=123; çoklu kodlama).....	83
Tablo 8: Zaman ve mekân uygunluğu – tema dağılımı (n=123; çoklu kodlama)	84
Tablo 9: Sosyal yaşama etkiler – tema dağılımı (n=123; çoklu kodlama)	84
Tablo 10: İyileştirme önerileri – tema dağılımı (n=123; çoklu kodlama)	85
Tablo 11: Eğitimden başlama yolları ve mesleki arka plan.....	86
Tablo 12: Yaş gruplarına göre öğrenme dinamikleri	87
Tablo 13: İçerik–süre–uygulama düzeni algısı.....	88
Tablo 14: Belediyenin sağladığı olanakların yeterliği	89
Tablo 15: Eğitimlerde karşılaşılan başlıca zorluklar.....	90
Tablo 16: İletişim ve geri bildirim deneyimi	91
Tablo 17: Kültürel aktarımın önemi algısı.....	91
Tablo 18: Etkililiği artırmaya yönelik öneriler.....	92
Tablo 19: Dijital platformların yeterliği	93
Tablo 20: Geleceğe yönelik beklentiler/öneriler	94
Tablo 21: Halk oyunları faaliyetlerinin başlatılma sürecine ilişkin temalar.....	95
Tablo 22: Planlama ve yürütmede karşılaşılan başlıca zorluklar	96
Tablo 23: Hedef kitleye erişimde kullanılan yöntemler	97
Tablo 24: Katılım ve sürdürülebilirlik değerlendirmeleri.....	98
Tablo 25: Gelenekselliğin korunması	98
Tablo 26: Kültürel kimlik ve markalaşmaya katkı.....	99
Tablo 27: Kaynak durumuna ilişkin değerlendirmeler	100
Tablo 28: Erişilebilirlik uygulamaları	101
Tablo 29: Tanıtım ve görünürlük	102
Tablo 30: Uzun vadeli hedefler ve projeksiyonlar	102
Tablo 31: Katılım kararının gerekçeleri (aile motivasyonları)	104

Tablo 32: Genel gelişimsel etkiler	104
Tablo 33: Kültürel önem ve aidiyet	105
Tablo 34: İletişim kanıları ve pratikleri	106
Tablo 35: Lojistik deneyim.....	107
Tablo 36: Hedeflenen çekirdek yeterliklerde gözlenen değişim	107
Tablo 37: Genel memnuniyet	108
Tablo 38: Tanıtım–görünürlük değerlendirmesi	109
Tablo 39: Ücretlendirme ve ekonomik erişim	109
Tablo 40: Sürdürülebilirlik ve iyileştirme önerileri	110
Tablo 41: Belediyeler Arası Uygulama Özelliklerinin Karşılaştırması	112
Tablo 42: Halk Oyunları Faaliyetlerinde Yapay Zekâ Destekli Uygulama Alanları...	114
Tablo 43: Katılım Temelli Kültür Modeli Çerçevesi.....	115

ÖZET
Başlık: YEREL YÖNETİMLERDE KÜLTÜR VE SANAT POLİTİKALARI (HALKOYUNLARI FAALİYET ÖRNEĞİ)
Yazar: Ercan Onur ŞAHİN
Danışman: Prof.Kerem Cenk YILMAZ
Kabul Tarihi: 25/11/2025
Sayfa Sayısı: viii (ön kısım)+131(ana kısım)+ 4 (ek)
Bu araştırma, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları bağlamında halk oyunları faaliyetlerini nasıl planladığını, uyguladığını ve sürdürdüğünü incelemektedir. Araştırmanın temel amacı, halk oyunları aracılığıyla kültürel mirasın korunması, toplumsal katılımın artırılması ve kültürel sürdürülebilirliğin sağlanmasına yönelik yerel yönetim stratejilerini ortaya koymaktır. Çalışmada nitel araştırma yaklaşımı benimsenmiş, desen olarak durum çalışması kullanılmıştır. Veriler, Türkiye'nin farklı illerinde halk oyunları faaliyetlerine katılan 123 katılımcı, 47 yönetici/organizatör, 45 aile/veli ve 28 eğitimci ile yapılan yarı yapılandırılmış görüşmeler, gözlemler ve doküman analizleri aracılığıyla toplanmıştır. İçerik analizi sonucunda, ailelerin katılım motivasyonlarının çoğunlukla kültürel değerlerin aktarımı, çocuklarının özgüven ve sosyalleşme ihtiyaçları ile yönlendirici rol modeller üzerinden şekillendiği bulunmuştur. Katılımcılar, halk oyunlarının bireysel gelişim (özgüven, disiplin, sosyal beceriler), toplumsal dayanışma ve kültürel aidiyet kazandırma gibi çok boyutlu katkılarını vurgulamıştır. Eğitimci, öğrenme süreçlerinin yaş gruplarına göre farklılık gösterdiğini, belediyelerin sunduğu olanakların kısmen yeterli olduğunu, ancak süreklilik ve mekân yetersizliği gibi sorunların devam ettiğini ifade etmiştir. Yöneticiler ise bütçe, tanıtım, sürdürülebilirlik ve dezavantajlı gruplara erişim konularında çeşitli zorlukların bulunduğunu, buna rağmen halk oyunlarının kentin kültürel kimliğini güçlendirdiğini belirtmiştir. Sonuç olarak araştırma, halk oyunlarının yerel yönetim politikalarında yalnızca bir eğlence veya sportif faaliyet değil, aynı zamanda kültürel mirasın korunması ve toplumsal birlikteliğin güçlendirilmesi açısından stratejik bir araç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda elde edilen bulgular, halk oyunları faaliyetlerinin daha geniş kitlelere ulaştırılması, finansal ve mekânsal sürdürülebilirliğin sağlanması ve yerel yönetimlerin kültür politikalarında daha bütüncül yaklaşımlar geliştirilmesi için yol gösterici niteliktedir.
Anahtar Kelimeler: Yerel Yönetimler, Kültür ve Sanat Politikaları, Halkoyunları, Toplumsal Bağlar, Sürdürülebilir Kültür Gelişimi.

ABSTRACT	
Title of Thesis: CULTURE AND ARTS POLICIES IN LOCAL GOVERNMENTS (FOLK DANCES ACTIVITY EXAMPLE)	
Author of Thesis: Ercan Onur Şahin	
Supervisor: Prof. Dr. Kerem Cenk Yılmaz	
Accepted Date: 25/11/2025	Number of Pages: viii (pre text)+131(mainbody)+4 (add)
This research examines how local governments plan, implement, and sustain folk dance activities within the context of cultural and artistic policies. The primary objective of the research is to identify local government strategies for preserving cultural heritage through folk dance, increasing social participation, and ensuring cultural sustainability. A qualitative research approach was adopted in the study, using a case study design. Data were collected through semi-structured interviews, observations, and document analysis with 123 participants, 47 administrators/organizers, 45 families/guardians, and 28 educators participating in folk dance activities in different provinces of Turkey. The content analysis revealed that families' motivations for participation were largely shaped by the transmission of cultural values, their children's self-confidence and socialization needs, and the presence of guiding role models. Participants emphasized the multidimensional contributions of folk dances, such as individual development (self-confidence, discipline, social skills), social solidarity, and cultural belonging. Instructors stated that learning processes vary across age groups, and that the resources provided by municipalities are partially sufficient, but that problems such as continuity and lack of space persist. Administrators, however, stated that while various challenges exist regarding budget, promotion, sustainability, and access to disadvantaged groups, folk dances nevertheless strengthen the city's cultural identity. In conclusion, the research demonstrates that folk dances are not merely entertainment or sporting activities in local government policies, but also a strategic tool for preserving cultural heritage and strengthening social cohesion. In this context, the findings provide guidance for expanding the reach of folk dance activities, ensuring financial and spatial sustainability, and developing more holistic approaches to local government cultural policies.	
Keywords: Local Governments, Culture and Art Policies, Public Arts, Social Ties, Sustainable Cultural Development.	

GİRİŞ

Kültür ve yerel yönetimler arasındaki ilişki, toplumların kimliklerinin şekillenmesinde ve sürdürülebilir bir sosyal yapı oluşturulmasında kritik bir rol oynamaktadır. Yerel yönetimler, bir topluluğun kültürel ve sanatsal dokusunu yönlendirme, destekleme ve zenginleştirme potansiyeli taşımaktadır. Bu bağlamda, kültür ve yerel yönetim ilişkisi, toplumsal kalkınma, kimlik oluşturma, birleştirici etkiler ve ekonomik kalkınma gibi bir dizi önemli konuyu içermektedir (Yüksel, 1998).

Yerel yönetimler, kentsel ve kırsal alanlardaki toplumların ihtiyaçlarını karşılamak ve toplumsal refahı artırmak amacıyla faaliyet gösteren önemli idari birimlerdir. Ancak, sadece temel hizmetleri sağlamakla kalmayıp aynı zamanda kültür ve sanat alanında da etkinlik göstermeleri, toplumun sadece maddi ihtiyaçlarını değil, aynı zamanda ruhsal ve kültürel zenginliğini de desteklemeleri gerekliliğini ortaya koymaktadır. Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları, toplumların kültürel mirası koruma, sanatsal yaratıcılığı destekleme ve yerel kimlikleri güçlendirme konusundaki çabalarını ifade etmektedir.

Kültür, bir toplumun tarihini, değerlerini, normlarını ve estetik anlayışını yansıtan bir bütündür. Yerel yönetimlerin kültürle olan ilişkisi, bu unsurları koruma ve geliştirme sorumluluğunu içermektedir. Kültürel etkinliklerin desteklenmesi, yerel halkın kendi kimliğini ifade etmesine ve geçmişine bağlılığını sürdürmesine olanak tanımaktadır. Ayrıca, kültürün yaşatılması, geleneklerin nesilden nesile aktarılması ve toplumun birbirine daha yakın hissetmesine katkıda bulunmaktadır (Zengin ve ark., 2014).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanında faaliyet göstermeleri, toplumsal birleştiricilik açısından da kritik bir rol oynamaktadır. Kültürel etkinlikler, farklı kesimleri bir araya getirme, toplumsal bağları güçlendirme ve ortak bir kültürel mirasa sahip olma duygusunu pekiştirme potansiyeli taşımaktadır. Bu nedenle, kültür ve sanatın toplumsal birleştiricilik üzerindeki etkisi, yerel yönetimlerin bu alanlara yatırım yapmasını ve desteklemesini haklı çıkarmaktadır.

Ekonomik açıdan bakıldığında ise, kültür ve sanat etkinlikleri, turistik çekicilik oluşturma, yerel ekonomiyi canlandırma ve yaratıcı endüstrilere destek sağlama gibi avantajlar sağlamaktadır. Yerel yönetimler, kültür ve sanat projeleri aracılığıyla yerel ekonomik kalkınmayı teşvik edebilmekte ve bölgeye turist çekme potansiyelini

artırabilmektedir. Bu bağlamda, kültür ve sanatın ekonomik avantajları, yerel yönetimlerin bu alanlara stratejik yatırımlar yapmasını desteklemektedir (Öztaş & Zengin, 2011)

Araştırmanın Problemi

Halkoyunları, bir toplumun kültürel kimliğini yansıtan ve sosyo-kültürel bağları güçlendiren önemli bir ifade biçimidir. Türkiye gibi zengin kültürel mirasa sahip bir ülkede, halkoyunlarının toplumsal ve kültürel hayat üzerindeki etkileri dikkat çekici bir önem taşımaktadır. Ancak modernleşme, şehirleşme ve küreselleşme gibi süreçler, halkoyunlarının bireyler ve topluluklar üzerindeki etkisini zayıflatmakta ve bu kültürel mirasın sürdürülebilirliğini tehdit etmektedir (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Bu bağlamda, yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik politikaları ve uygulamaları, hem kültürel mirasın korunması hem de toplumsal dayanışmanın güçlendirilmesi açısından stratejik bir öneme sahiptir (SETA, 2019).

Yerel yönetimler, kültürel mirasın korunması ve tanıtılmasında önemli bir rol oynamaktadır. Halkoyunları, yerel yönetimlerin kültür politikalarının bir parçası olarak ele alındığında, kültürel sürdürülebilirliğin sağlanmasına katkıda bulunmakta ve bireyler ile topluluklar arasında güçlü bir bağ kurmaktadır. Ancak, halkoyunlarının toplumsal işlevinin yeterince değerlendirilemediği ya da desteklenemediği durumlarda, bu mirasın gelecek nesillere aktarılmasında sorunlar yaşanmaktadır (Yılmaz & Telsaç, 2021). Bu durum, yerel yönetimlerin halkoyunları konusundaki politikalarının ve uygulamalarının sistematik bir şekilde ele alınmasını ve analiz edilmesini gerektirmektedir (Keleş, 2015). Türkiye'deki yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik uygulamaları, bölgesel ve kültürel farklılıklar nedeniyle çeşitlilik göstermektedir. Örneğin, büyükşehir belediyelerinin halkoyunları alanındaki çalışmaları, genellikle geniş katılımlı kurslar ve festivaller şeklinde örgütlenmekte ve halkoyunlarının ulusal ve uluslararası tanıtımına yönelik projelere odaklanmaktadır (Adana Büyükşehir Belediyesi, 2024). Buna karşılık, daha küçük ölçekli yerel yönetimlerde bu faaliyetler sınırlı kalmakta ve çoğunlukla yerel etkinliklerle sınırlı bir çerçevede ele alınmaktadır (Zengin & Öztaş, 2010). Bu farklılıklar, yerel yönetimlerin halkoyunları politikalarının kapsayıcılığı ve etkinliği konusunda önemli bir araştırma alanı sunmaktadır.

Halkoyunlarının toplumsal bağları güçlendiren ve kültürel kimliği pekiştiren bir araç olarak kullanılması, yerel yönetimlerin bu alandaki politikalarının etkinliğiyle doğrudan ilişkilidir. Ancak birçok belediyede, halkoyunları etkinliklerinin sürekliliğinin sağlanmasında çeşitli sorunlar yaşanmaktadır. Finansal yetersizlikler, nitelikli eğitmen eksikliği ve toplumun halkoyunlarına olan ilgisinin azalması gibi nedenler, bu sorunların başlıca sebepleri arasında yer almaktadır (Karacabey ve ark., 2008; Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Bu durum, yerel yönetimlerin halkoyunları faaliyetlerini daha stratejik ve kapsayıcı bir yaklaşımla ele alması gerektiğini göstermektedir (SETA, 2019).

Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik politikaları, aynı zamanda kültürel turizm potansiyelini artırma açısından da kritik bir öneme sahiptir. Halkoyunları, turistlerin yerel kültürle etkileşime geçebileceği ve otantik bir deneyim yaşayabileceği önemli bir alan sunmaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975). Bu bağlamda, Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikleri, hem yerel halkın hem de turistlerin halkoyunlarına olan ilgisini artırmakta ve bu dansların tanıtımında önemli bir rol oynamaktadır (Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2024). Ancak, halkoyunlarının turizm bağlamında ele alınması, kültürel mirasın ticarileşmesi riskini de beraberinde getirmekte ve bu nedenle yerel yönetimlerin bu dengeyi koruması gerekmektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

Araştırmanın Amacı

Bu çalışmanın temel amacı, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları kapsamında halkoyunları faaliyetlerine ilişkin rollerini, etkilerini ve uygulama modellerini incelemektir. Yerel yönetimler, yerel kültürel değerlerin korunması, tanıtılması ve gelecek nesillere aktarılması bağlamında önemli bir misyon üstlenmektedir. Halkoyunları, yerel kültürün en önemli taşıyıcılarından biri olarak, kültürel çeşitliliğin ve toplumsal aidiyetin güçlendirilmesinde kritik bir rol oynamaktadır. Çalışma, yerel yönetimlerin halkoyunları faaliyetleri aracılığıyla kültürel mirası koruma ve geliştirme süreçlerini nasıl yönettiklerini anlamayı amaçlamaktadır. Ayrıca bu faaliyetlerin, yerel halkın kültürel katılımına, toplumsal birlikteliğe ve kültürel sürdürülebilirliğe olan katkıları da ele alınarak, halkoyunlarının kültür ve sanat politikalarındaki stratejik önemini ortaya koymak hedeflenmektedir. Bu bağlamda çalışma, mevcut uygulamaları

analiz ederek güçlü ve zayıf yönleri tespit etmeyi ve daha etkili politika önerileri geliştirilmesine zemin hazırlamayı hedeflemektedir.

Araştırmanın Hedefi

Çalışmanın hedefi, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları çerçevesinde halkoyunları faaliyetlerinin planlanması, uygulanması ve değerlendirilmesi süreçlerini ayrıntılı bir şekilde analiz etmektir. Bu kapsamda, halkoyunları faaliyetlerinin yerel kültürel değerlerin korunmasına, sosyo-kültürel entegrasyona ve kültürel çeşitliliğin desteklenmesine nasıl katkıda bulunduğu değerlendirilecektir. Ayrıca, bu tür faaliyetlerin yerel halk üzerindeki etkileri ve halkoyunlarının kültürel mirasın canlı tutulmasındaki rolü üzerinde durulacaktır. Hedeflerden biri de, halkoyunları faaliyetlerinin daha geniş bir kitleye ulaşması için yerel yönetimlerin hangi stratejilerle hareket ettiğini anlamaktır. Çalışma ayrıca, yerel yönetimlerin halkoyunları faaliyetlerini desteklemede karşılaştığı zorlukları ve bu zorlukların aşılmasına yönelik olası çözüm önerilerini de ortaya koymayı hedeflemektedir. Bu analizlerin sonunda hem yerel yönetimlere hem de kültür politikalarına katkı sağlayacak somut öneriler geliştirilmesi planlanmaktadır.

Araştırmanın Yöntemi

Bu araştırmada, literatür taraması yöntemi kullanılarak yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları bağlamında halkoyunları faaliyetlerine ilişkin mevcut bilgi ve veriler derinlemesine incelenecektir. Literatür taraması, alan yazında yer alan bilimsel makaleler, raporlar, kitaplar ve diğer ilgili kaynakların sistematik bir şekilde analiz edilmesini içermektedir. Bu yöntem, halkoyunları faaliyetlerine yönelik yerel yönetimlerin uygulamaları, stratejileri ve politikaları hakkında kapsamlı bir bilgi birikimi sağlamayı amaçlamaktadır. Araştırma sürecinde, yerel yönetimlerin halkoyunları ile ilgili yasal düzenlemeleri, kültür ve sanat politikalarına ilişkin belgeler ve bu alandaki başarı örnekleri incelenecektir. Ayrıca, literatür taraması yöntemiyle halkoyunlarının kültürel mirasın korunması ve tanıtılması üzerindeki etkilerini analiz eden çalışmalara ulaşılabilecektir. Bu sistematik yaklaşım, araştırma sorularına yanıt ararken bilimsel bir temel oluşturacak ve sonuçların güvenilirliğini artıracaktır. Literatür taraması ayrıca, yerel yönetimlerin halkoyunları faaliyetlerini destekleme süreçlerinde karşılaştıkları sorunları

ve bu sorunların çözümüne ilişkin önerileri değerlendirmek için de temel bir araç olarak kullanılacaktır.

Araştırmanın Önemi

Bu araştırmanın önemi, kültür ve sanatın yerel yönetimlerin politika ve stratejileri üzerindeki etkisini anlamaya yönelik bilgi eksikliklerini doldurarak, toplumsal ve kültürel gelişmeye katkıda bulunma potansiyelini vurgulamaktadır. Kültür ve sanat, bir toplumun kimliğini oluşturan ve zenginleştiren unsurlar olarak kabul edilirken, yerel yönetimlerin bu alanlarda etkinlik göstermesi, toplumların sadece maddi değil, aynı zamanda kültürel ve sanatsal açıdan da zenginleşmesine olanak tanımaktadır (Keleş, 2015). Ayrıca, araştırmanın diğer bir önemli yönü, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının sürdürülebilirliği üzerine vurgu yapmasıdır. Politika oluşturma ve uygulama süreçlerinde sürdürülebilirlik, kültür ve sanatın toplumsal etkilerini güçlendirmek adına kritik bir unsurdur. Bu araştırma, yerel yönetimlerin bu alandaki çabalarını sürdürülebilir bir çerçevede değerlendirerek, gelecekteki planlamalara yönelik önemli ipuçları sunabilmektedir.

Bu bağlamda, bu araştırma, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının anlaşılması ve iyileştirilmesi adına akademik ve pratik düzeyde önemli bir katkı sunmayı hedeflemektedir. Yerel toplumların kültürel ve sanatsal yaşamını güçlendirmek, toplumsal birleşimi desteklemek ve yerel yönetimlerin bu alanda daha etkin bir rol oynamasına yardımcı olmak amacıyla bu araştırma önemli bir boşluğu doldurmayı amaçlamaktadır.

Kavram

Kültür: Kültür, bir topluluğun değerleri, inançları, normları, sanatı, dil, gelenekleri ve diğer sosyal pratiklerini içeren geniş bir kavramdır. Kültür, bir topluluğun kimliğini oluşturan ve onu diğer topluluklardan ayıran unsurların bütünüdür (Çağdaş, 2015).

Sanat: Sanat, estetik bir ifade ve duygu iletişimi aracılığıyla yaratılan yaratıcı bir faaliyettir. Resim, müzik, edebiyat, tiyatro, dans ve diğer birçok disiplini içerebilmektedir. Sanat, kültürün bir parçası olarak toplumları zenginleştirmektedir ve

insanların duygu ve düşüncelerini ifade etmelerine olanak tanımaktadır (Çelen, 2015). (Turan, 2018).

Yerel Yönetimler: Yerel yönetimler, belirli bir coğrafi bölgedeki yerel hizmetleri yöneten ve düzenleyen idari birimlerdir. Belediyeler, köyler, kasabalar ve şehirler gibi yerel yönetimler, yerel ihtiyaçları karşılamak ve toplum hizmetlerini sağlamak amacıyla faaliyet göstermektedir (Ökmen, 1998).

Politika: Politika, belirli bir konuda alınan kararlar ve uygulamaları içeren bir süreçtir. Yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki politikaları, kültürel ve sanatsal gelişimi destekleme, toplumu bir araya getirme ve yerel ekonomiyi güçlendirme amacını taşımaktadır. (Erdem, 1999).

Sürdürülebilirlik: Sürdürülebilirlik, mevcut nesillerin ihtiyaçlarını karşılamakla birlikte, gelecek nesillerin ihtiyaçlarını da gözetme ilkesine dayanan bir kavramdır. Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarında sürdürülebilirlik, uzun vadeli etkileri değerlendirme ve kaynakları etkin bir şekilde yönetme anlamına gelmektedir (Pustu, 2005).

Literatür

Halkoyunları, bir toplumun kültürel birikimlerini yansıtan önemli bir sanatsal ve sosyal etkinlik olarak karşımıza çıkar. Bu danslar, sadece eğlence veya fiziksel aktivite olmaktan öte, bir toplumun kimliğini, tarihini ve yaşam biçimini ifade eden bir dildir (Prévôt, 2014). Halkoyunları, geçmişten günümüze kültürel mirasın bir taşıyıcısı olarak, yerel kimliklerin korunması ve aktarılmasında kritik bir role sahiptir. Bu kapsamda, özellikle yerel yönetimlerin ve sivil toplum kuruluşlarının kültürel sürdürülebilirlik politikalarında halkoyunlarına verdiği önem, dikkat çekici bir çalışma alanı oluşturmaktadır. Prévôt (2014), Chhattisgarh bölgesindeki halkoyunları faaliyetlerini incelerken, yerel yönetimlerin bu tür sanatsal etkinlikleri nasıl birer araç olarak kullandığını ve bu süreçte yerel kimlikleri ne şekilde yeniden tanımladıklarını ele almıştır.

Halkoyunları yalnızca birer kültürel ifade biçimi değil, aynı zamanda toplumsal bağların güçlenmesine aracılık eden birer sosyal etkinliktir. Ostashewski, Frey ve Johnson (2018),

gençlerin sanatsal faaliyetlere katılımını inceledikleri çalışmalarında, bu tür faaliyetlerin sadece bireysel değil, aynı zamanda toplumsal anlamda da dönüştürücü etkiler yaratabileceğini belirtmişlerdir. Halkoyunları, bireylerin kendilerini ifade edebilecekleri, aidiyet duygularını pekiştirebilecekleri ve farklı kültürel öğeleri öğrenebilecekleri bir alan sunar. Özellikle gençlerin halkoyunlarına katılımı, onların kimliklerini yeniden keşfetmelerine ve yerel değerlerle bağlantı kurmalarına yardımcı olmaktadır.

Küçük Yetgin ve Çelik Kayapınar'ın (2008) çalışmaları, halkoyunlarının çocukların fiziksel gelişimi üzerindeki etkilerini değerlendirmiştir. Araştırma, ilköğretim öğrencilerinin halkoyunları eğitimine katılımının el-göz koordinasyonu ve reaksiyon süreleri üzerinde pozitif etkileri olduğunu ortaya koymuştur. Halkoyunlarının, bireylerin fiziksel ve motor becerilerinin gelişimine sağladığı katkıların yanı sıra, çocukların kültürel birikimle tanışmalarına ve geleneksel değerlere bağlılıklarının artırılmasına olan etkileri de bu bağlamda önemli bir konu olarak ele alınmıştır.

Halkoyunlarının fiziksel etkilerinin yanı sıra, bireylerin psikolojik ve sosyal özellikleri üzerinde de önemli etkilerinin olduğu görülmektedir. Pulur, Üstün ve Olcay Karabulut (2009), üniversite düzeyindeki halkoyunları sporcularının bedensel algıları ile sigara ve alkol kullanım alışkanlıkları arasındaki ilişkiyi incelemişlerdir. Araştırma, halkoyunlarına katılımın, bireylerin beden algıları üzerinde olumlu etkiler yarattığını ve sağlıklı yaşam alışkanlıklarını desteklediğini göstermiştir. Bu da halkoyunlarının fiziksel sağlığı teşvik eden bir faaliyet olmasının yanı sıra bireylerin öz farkındalıklarını artırarak sağlıklı yaşam biçimlerine katkıda bulunduğunu göstermektedir.

Eroğlu Eskicioğlu ve Çoknaz (2016) ise halkoyunlarının işitme engelli bireyler üzerindeki etkilerini incelemişlerdir. Çalışma, halkoyunlarının işitme engelli bireylerin görsel reaksiyon sürelerini geliştirdiğini ve bu bireylerin sosyal uyumlarına katkıda bulunduğunu ortaya koymuştur. Halkoyunlarının fiziksel ve sosyal uyumu desteklemedeki bu potansiyeli, engelli bireylerin toplumla bütünleşmelerinde önemli bir araç olarak değerlendirilmektedir.

Saygılı ve Özmutlu (2019), halkoyunlarının bireylerin öznel iyi oluş düzeylerine etkisini araştırdıkları çalışmalarında, bu tür faaliyetlerin üniversite öğrencileri üzerinde olumlu psikolojik etkiler yarattığını tespit etmişlerdir. Özellikle üniversite düzeyinde yürütülen halkoyunları eğitimlerinin, bireylerin kendilerini daha iyi hissetmelerine ve yaşam

kalitelerini artırmalarına olan katkıları, halkoyunlarının bireysel düzeydeki önemini bir kez daha vurgulamaktadır.

Ertural (2012), halkoyunlarının yapısını ve işlevlerini incelediği çalışmada, bu dansların toplumun sosyokültürel yapısındaki yerini ele almıştır. Çalışma, halkoyunlarının sadece bir eğlence aracı değil, aynı zamanda toplumsal düzenin bir parçası ve kültürel öğelerin aktarımında bir araç olduğunu ortaya koymuştur. Bu bağlamda halkoyunları, geleneksel bilgilerin ve değerlerin gelecek nesillere taşınmasında etkili bir yöntem olarak değerlendirilmiştir.

Halkoyunları ve kültürel miras çalışmaları, toplumların sosyo-kültürel dinamiklerini anlamak ve kültürel sürdürülebilirliği sağlamak açısından büyük önem taşımaktadır. Reyes-Alivio, Naquira ve Lendio (2017), Filipinler'in Tawi-Tawi bölgesindeki Sama Dilaut topluluğunun ongakah-ongakah adı verilen geleneksel şarkılarının biçimlerini ve ifade tarzlarını analiz etmişlerdir. Bu çalışma, halk şarkılarının topluluğun sosyo-ekonomik ve politik hayatındaki etkilerini ve içerdiği değerleri anlamak için nitel bir yöntemle gerçekleştirilmiştir. Bu tür kültürel öğeler, halkoyunları gibi diğer kültürel pratiklerle benzer bir şekilde, toplulukların kimliklerini ifade etme ve koruma aracı olarak işlev görmektedir.

Kültürel etkinliklerin fiziksel ve psikolojik sağlık üzerindeki etkileri de literatürde sıklıkla ele alınmıştır. Tekin ve Kaldırımcı (2008), yaşlı bireylerde rekreatif fiziksel egzersizin fiziksel kondisyon ve depresyon seviyeleri üzerindeki etkisini incelemişlerdir. Çalışma, fiziksel aktivitenin yaşlı bireylerin fiziksel ve psikolojik sağlığını iyileştirdiğini ortaya koymuştur. Halkoyunları gibi fiziksel etkinliklerin de bireylerin sosyal bağlarını güçlendirme ve ruhsal sağlıklarını destekleme potansiyeli bu bağlamda değerlendirilmektedir. Özellikle yaşlılar için halk oyunlarının hem fiziksel aktivite hem de sosyal katılım sağlama aracı olarak kullanılabileceği vurgulanmaktadır.

Kültürel mirasın korunması ve sürdürülebilirlik konuları, halkoyunlarının yerel yönetim politikalarında önemini artırmaktadır. Wang, Chen ve Ye (2023), Çin'in Yangtze Nehri Havzası'ndaki somut olmayan kültürel mirasın mekânsal dağılım özelliklerini ve bu dağılımı etkileyen faktörleri analiz etmişlerdir. Çalışma, kültürel mirasın korunması ve aktarımına yönelik bilimsel temelli stratejilerin geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Halkoyunları gibi somut olmayan kültürel miras unsurlarının, yerel ve ulusal

düzeyde sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyumlu politikalar çerçevesinde ele alınması gerektiği bu çalışmadan çıkarılabilecek önemli bir noktadır.

Bu bakımdan, halkoyunları ve diğer kültürel miras unsurlarının incelenmesi, toplumların sosyal, ekonomik ve kültürel yapıları hakkında derinlemesine bilgi sunmaktadır. Reyes-Alivio ve arkadaşlarının (2017) Sama Dilaut topluluğu üzerine çalışmaları, kültürel ifadelerin toplumsal dinamiklerdeki yerini anlamaya yardımcı olurken, Tekin ve Kaldırımcı'nın (2008) araştırması bu tür etkinliklerin bireysel sağlık üzerindeki etkilerini gözler önüne sermektedir. Wang ve arkadaşlarının (2023) çalışması ise somut olmayan kültürel mirasın sürdürülebilir kalkınmadaki rolüne dikkat çekmektedir. Halkoyunlarının bu literatürdeki konumu hem bireysel hem de toplumsal düzeyde çeşitli faydalar sağladığını ve kültürel sürdürülebilirlikte stratejik bir öneme sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

1. BÖLÜM: KÜLTÜR VE SANAT

1.1. Kültür

Kültür, insan topluluklarının ortak değerleri, inançları, normları, sanatsal ifadeleri, gelenekleri, dil ve yaşam tarzları gibi bir dizi unsuru içeren karmaşık ve dinamik bir kavramdır. Bu terim, toplumların bireyleri arasında paylaşılan bir anlam ve anlam dünyası oluşturarak sosyal bir birliktelik sağlamakta ve toplumların kimliklerini belirlemektedir. Kültür, maddi ve manevi varlıkları içermekte ve toplulukları birbirinden ayıran veya birleştiren önemli bir unsur olarak öne çıkmaktadır (Tür, 1999).

Kültür, bir toplumun tarihini, geçmişteki deneyimlerini ve bu deneyimlerin sonucunda oluşan kolektif hafızasını içermektedir. Toplumun kültürel mirası, nesiller arası aktararak devam etmekte ve bir topluluğun kimliğini korumasına katkıda bulunmaktadır. Bu miras, gelenekler, folklor, ritüeller ve diğer kültürel uygulamalar aracılığıyla ifade edilir ve geçmişin anlamını günümüze taşımaktadır (Yaylı & Eroğlu, 2015).

Aynı zamanda, kültür bireyleri birbirine bağlayan ve sosyal bir düzen oluşturan bir dizi norm ve değeri de içermektedir. Bu normlar, toplumun etik, ahlaki ve davranışsal beklentilerini belirlemektedir. Dil, bu normların ve değerlerin iletişim aracıdır ve toplumun birlikte yaşamasını sağlayan temel bir unsurdur (Dempsey, 2023).

Sanat, edebiyat, müzik, dans, mimari ve diğer estetik ifadeler de kültürün önemli bileşenleridir. Sanat, insanların duygularını ve düşüncelerini ifade etmelerine olanak tanır; aynı zamanda, bir topluluğun yaratıcılığını ve estetik anlayışını yansıtarak kültürün zenginleşmesine katkıda bulunmaktadır.

Kültür, sadece yerel düzeyde değil, aynı zamanda küresel düzeyde de etkileşim içindedir. Globalleşme süreciyle birlikte, farklı kültürler arasındaki etkileşim artmış, bu da kültürlerin karşılıklı olarak birbirlerinden öğrenmelerine ve etkileşimde bulunmalarına olanak tanımıştır.

Bu bağlamda, kültür, insan topluluklarının ortak bir anlam dünyası oluşturduğu, toplumların kimliklerini belirleyen ve sosyal bir birliktelik sağlayan bir dinamiktir. Kültür, geçmişten günümüze uzanan bir süreç içinde şekillenmekte ve toplumların evrimi ve gelişimi üzerinde derin bir etkiye sahiptir. Kültür, insan yaşamının merkezinde önemli bir rol oynayan dinamik bir olgudur. Toplumların ve bireylerin kültürel deneyimleri,

dünya görüşleri, davranış kalıpları ve değer sistemleri üzerinde etkili bir biçimde şekillenmektedir. Bu bağlamda, kültür, bireyin kimliğinin temelini oluşturmakta ve onun dünya ile etkileşimini belirleyen bir rehber olarak işlev görür (Öztaş & Zengin, 2011).

Kültür, bireyin çocukluk döneminden itibaren yaşadığı toplumun normlarını ve değerlerini öğrenmeye başladığı bir süreçtir. Aile, okul, arkadaş çevresi ve medya gibi çeşitli etmenler, bireyin kültürel bilincini oluşturan bu süreçte önemli rol oynamaktadır. Kültür, bireyin dil becerilerini geliştirmesinden, sosyal ilişkilerini yönetmesine kadar pek çok yaşamsal alanda etkisini göstermektedir.

Bireyin kültürel bağlamdaki deneyimi, düşünme tarzını, değer yargılarını ve hayata bakış açısını şekillendirmektedir. Kültürel miras, bireyin geçmişiyle bağlantı kurmasını sağlayarak kimlik duygusunu güçlendirmektedir. Gelenekler, ritüeller ve diğer kültürel uygulamalar, bireyin topluluğuna aidiyet hissi kazanmasına katkıda bulunur ve bu bağlamda insanların birbirine bağlanmasını desteklemektedir.

Kültür, insan ilişkilerinde de belirleyici bir etkidir. İnsanlar arası iletişim, kültürel normlar ve ifade biçimleri tarafından şekillenmektedir. Dil, sadece bir iletişim aracı olmanın ötesinde, kültürel anlam taşıyan bir ifade biçimidir. İnsanlar arasındaki anlayış ve empati, kültürel birikimlerin paylaşılması ve anlaşılması ile mümkün olmaktadır (Ekholm & Sol, 2020). Ayrıca, kültür, bireyin sanat ve estetik anlayışını da derinlemesine etkilemektedir. Sanat, müzik, edebiyat ve diğer estetik ifadeler, kültürel bağlam içinde anlam kazanır. Bireyler, sanat aracılığıyla duygusal ifade bulabilmekte, kültürlerini diğerleriyle paylaşabilmekte ve tarihsel birikimlerini sanatsal ifadelerle gelecek nesillere aktarabilmektedir.

Kültür, aynı zamanda insanın çevresiyle olan etkileşimini de yönlendirmektedir. İnsanlar, doğal çevrelerini, teknolojik gelişmeleri ve diğer yaşamsal unsurları kültürel bağlam içinde algırlar. Bu algılar, bireyin çevresine adaptasyonunu, doğal kaynakları kullanma biçimini ve teknolojik gelişmeleri değerlendirme tarzını etkilemektedir (Yazıcı, 2016).

Bu bağlamda, kültür, insan yaşamında çok yönlü ve önemli bir rol oynamaktadır. Kimlik oluşturma yanı sıra, ilişkilerin, iletişimin, sanatın, çevre ile etkileşimin ve daha birçok yaşamsal alanın temelini oluşturan kültür, bireyin dünya görüşünü, değer sistemini ve genel yaşam tarzını belirleyen bir rehber olarak hayatın her aşamasında etkisini sürdürür (Kocaoğlu & Fural, 2018).

1.2. Kültür ve Sanatın Yerel Topluma Etkileri

Kültür ve sanat, yerel toplumlar üzerinde derinlemesine etkiler bırakan g   l  bir dinamiktir. Bu etkiler, sadece bireylerin estetik deneyimlerini zenginleştirmekle kalmaz, aynı zamanda toplumsal bağları güçlendirmektedir, kimlik oluşumunu şekillendirmektedir ve ekonomik kalkınmaya önemli katkılarda bulunmaktadır (Tiyek, 2016).

Kültür, yerel toplumların kolektif kimliğini şekillendiren temel bir unsur olarak öne   çıkmaktadır. Bir topluluğun değerleri, gelenekleri ve normları, kültürel mirasın bir parçası olarak kuşaktan kuşağa aktarılır. Bu miras, toplum üyelerinin birbirlerine bağlılık duygusunu artırmakta ve ortak bir geçmişe sahip olmanın getirdiği birlik hissini pekiştirmektedir. Kültür, yerel toplumları bir araya getirme ve ortak bir anlam dünyası oluşturma potansiyeliyle, sosyal bağları güçlendirmektedir (Lopes ve ark., 2015).

Sanatın yerel toplumlara etkisi, estetik deneyimlerin ötesine geçerek, duygusal ve entelektüel düzeyde derin bir etki bırakır. Sanat, toplum üyelerine farklı bakış a ları sunarak dünya görüşlerini genişletir ve yaratıcılıklarını teşvik etmektedir. Bu, bireyler arasında bir anlam birliği oluşturarak toplumsal bir bağ kurulmasını desteklemektedir (Silva ve ark., 2013).

Ayrıca, kültür ve sanatın yerel topluma etkisi, ekonomik açıdan da önemli sonuçlar doğurur. Sanat etkinlikleri ve kültürel programlar, turistik cazibe merkezleri oluşturarak yerel ekonomiyi canlandırabilmektedir. Yerel sanatçıların eserlerinin sergilenmesi, el sanatları üretiminin desteklenmesi ve kültürel etkinliklerin düzenlenmesi, bölgeye gelen turistleri çekebilmekte ve yerel esnafın gelirini artırabilmektedir. Bu şekilde, kültür ve sanat, sadece estetik bir deneyim sunmakla kalmaz, aynı zamanda yerel ekonominin sürdürülebilirliğine katkıda bulunmaktadır (Vit ria ve ark., 2021).

Kültür ve sanatın yerel topluma etkileri incelendiğinde, bu etkilerin eğitim üzerinde de derin bir etkisi olduğu görülür. Sanat, yaratıcılığı teşvik etmekte ve bireylerin eleştirel düşünme becerilerini geliştirmelerine yardımcı olmaktadır. Ayrıca, kültürel etkinlikler ve sanat programları, genç nesillerin kültürel miraslarını anlamalarına ve sahiplenmelerine olanak tanımaktadır. Bu da, toplum içinde bir kültürel devamlılık ve bilinç oluşturmaktadır.

Ancak, kültür ve sanatın yerel topluma etkilerini anlamak için, bu etkilerin zaman içinde nasıl değişebileceğini ve toplumsal dinamiklere nasıl adapte olabileceğini de anlamak

önemlidir. Yerel toplumların kültürel ve sanatsal talepleri ve ihtiyaçları, zaman içinde evrim geçirebilmekte, bu nedenle yerel yönetimlerin bu değişimlere duyarlı olmaları ve politikalarını buna göre ayarlamaları önemlidir (Ekholm & Sol, 2019).

Bu bağlamda, kültür ve sanat, yerel toplumları zenginleştiren, bir araya getiren ve kimlik oluşumuna katkıda bulunan önemli unsurlardır. Bu etkiler, sosyal, ekonomik ve eğitimsel düzeyde toplumların gelişimine olumlu katkılarda bulunarak, kültür ve sanatın yerel toplumların yaşam kalitesini artırmada kilit bir rol oynadığını göstermektedir (Danckers ve ark., 2016).

1.2.1. Toplumsal Birleştirici Rol

Kültür ve sanatın yerel toplumlardaki toplumsal birleştirici rolü, bireyleri ortak bir anlam dünyasında bir araya getirerek toplumsal bağları güçlendiren ve sosyal uyumu destekleyen kritik bir işlevi üstlenmektedir. Bu bağlamda, toplumsal birleştirici rol, bir topluluğun üyelerini bir araya getirme, ortak bir kimlik oluşturma ve toplumsal çeşitliliği kucaklayarak birlikte yaşama iradesini pekiştirme anlamında öne çıkmaktadır (De Carvalho ve ark., 2022).

Kültür ve sanat etkinlikleri, farklı sosyal gruplardan gelen bireyleri bir araya getirerek ortak bir platformda buluşturur. Sanat etkinlikleri, tiyatro oyunları, konserler, sergiler ve diğer kültürel aktiviteler, toplum üyelerinin birbirleriyle etkileşimde bulunmalarına ve ortak bir deneyim paylaşmalarına olanak tanımaktadır. Bu etkileşim, farklı kültürlerden gelen bireyler arasında anlayışı artırmaktadır, önyargıları azaltır ve toplumsal bir dayanışma atmosferi oluşturmaktadır.

Kültür ve sanatın toplumsal birleştirici rolü, yerel kimlik oluşturma sürecine de etki etmektedir. Bir toplumun kültürel mirası, ortak bir tarih ve geçmişe dayanan unsurlarla şekillenmektedir. Bu miras, toplumun ortak hafızasını oluşturmakta ve bireyler arasında bir bağ kurulmasına aracılık etmektedir. Kültürel etkinlikler, bu ortak geçmişi kutlama ve paylaşma fırsatları sunarak, topluluk üyelerini birbirine daha da yaklaştırmaktadır (Matyushkina, 2023).

Özellikle çok kültürlü toplumlarda, kültür ve sanatın toplumsal birleştirici rolü, farklı etnik, dini veya dil grupları arasındaki anlayışı güçlendirmektedir. Bu etkileşim, çeşitliliği zenginlik olarak görmeyi özendiren bir kültür yaratır. Sanat etkinlikleri ve kültürel

festivaller, farklı kültürleri kutlama ve paylaşma şansı vererek toplumsal çeşitliliği kucaklayan bir atmosfer oluşturmaktadır.

Ayrıca, kültür ve sanatın toplumsal birleştirici rolü, sosyal adalet ve eşitlik mücadelelerine de destek sağlamaktadır. Sanat, sosyal sorunlara dikkat çekme ve toplumsal değişimi teşvik etme potansiyeli taşımaktadır. Toplumsal sorunlarla ilgili sanatsal ifadeler, toplumu bu konularda bilinçlendirmekte ve toplumsal birlik bilincini güçlendirmektedir (Kolbe, 2006).

Ancak, toplumsal birleştirici rolün etkisi üzerine düşünülürken, kültür ve sanat etkinliklerine katılımın ve erişimin eşitliği de göz önünde bulundurulmalıdır. Bu, toplumun her kesiminin bu birleştirici güçten eşit şekilde yararlanmasını sağlamak için önemlidir. Yerel yönetimler ve kültür kurumları, bu etkinliklere katılımı artırmak ve toplumsal birleşmeyi güçlendirmek amacıyla çeşitli politika ve programlar geliştirebilmektedir (Kortbek, 2019).

Bu bağlamda, kültür ve sanatın toplumsal birleştirici rolü, bir topluluğun sosyal bağlarını güçlendiren, ortak bir kimlik oluşturan ve toplumsal çeşitliliği kucaklayan önemli bir unsurdur. Bu rol, bireyler arasında anlayışı artırmaktadır, ortak bir deneyim paylaşma fırsatı sunar ve toplumun dayanışma ruhunu pekiştirmektedir (Silva ve ark., 2013).

1.2.2. Kimlik Oluşturma ve Güçlendirme

Kültür ve sanatın yerel toplumlardaki etkileri arasında, belki de en belirgin olanı kimlik oluşturma ve güçlendirme süreçlerine olan katkılarıdır. Bu bağlamda, kültür ve sanat etkinlikleri bireylerin kişisel ve toplumsal kimliklerini güçlendirmekte, geçmişleriyle bağ kurmalarına olanak tanımakta ve toplumları bir araya getiren bir unsur olarak ön plana çıkmaktadır (Simeon & Lucariello, 2018).

Kültür ve sanat, bireylerin kişisel kimliklerini oluşturan temel unsurları şekillendirmektedir. Sanat eserleri, edebi eserler, müzik ve diğer estetik ifadeler, bireylerin kendilerini ifade etmelerine, hissettikleri duyguları ifade etmelerine ve düşüncelerini paylaşmalarına olanak tanımaktadır. Bu yolla, bireyler sanat aracılığıyla kendi iç dünyalarını keşfetmekte ve kendi kimliklerini inşa etmektedir (Santana ve ark., 2010).

Aynı zamanda, kültür ve sanat, toplumsal kimlik oluşturma süreçlerine de büyük bir etki yapar. Bir topluluğun kültürel mirası, ortak bir anlam dünyası oluşturarak toplum üyelerinin birbirine bağlılık hissetmelerini sağlamaktadır. Bu miras, geçmişle olan bağları canlı tutar ve toplumun bir bütün olarak ortak bir hafıza oluşturmaya katkıda bulunmaktadır. Özellikle yerel kültürlerin korunması ve yaşatılması, toplumun kimlik duygusunu güçlendirmektedir (Vitória ve ark., 2021).

Kültür ve sanatın kimlik oluşturma ve güçlendirme süreçlerine etkisi, dilin ve iletişimin önemli bir bileşeni olan kültürel semboller aracılığıyla da görülür. Yerel hikayeler, folklor, geleneksel giyim ve diğer kültürel semboller, bir topluluğun kendine özgü kimliğini ifade etmesine ve diğer topluluklardan ayırt edilmesine yardımcı olmaktadır. Bu semboller, toplum üyeleri arasında bir bağ kurar ve ortak bir kimlik oluşturmaktadır. Kültür ve sanat, aynı zamanda bireylerin ve toplulukların tarihleriyle olan bağlarını güçlendirmektedir. Tarihi olayları ve kültürel mirası anlatan sanat eserleri, toplumun geçmişle yüzleşmesine ve bu geçmişi anlamasına yardımcı olmaktadır. Bu da, bireylerin ve toplulukların kendi hikayelerini anlamalarını ve bu hikayelerle bağ kurmalarını sağlamaktadır (Kovacs, 2011).

Ancak, kimlik oluşturma ve güçlendirme süreçlerinde kültür ve sanatın rolü üzerine düşünülürken, bu etkilerin sadece pozitif olmadığına dair farkındalık da önemlidir. Bazı durumlarda, kültür ve sanat, bireyler arasında ayrılıkların veya ayrımcılığın derinleşmesine neden olabilmektedir. Bu nedenle, kültür ve sanatın kullanımı ve yorumlanması konusunda duyarlı bir yaklaşım benimsemek, toplumsal çeşitliliği kucaklamak ve herkesin kendini ifade etme özgürlüğüne saygı göstermek önemlidir (Torlak & Özdemir, 1999).

Bu bağlamda, kültür ve sanatın yerel toplumlardaki kimlik oluşturma ve güçlendirme süreçlerine olan katkıları, bireylerin kişisel ve toplumsal kimliklerini anlamalarına, ifade etmelerine ve bu kimlikleriyle bağ kurmalarına yardımcı olan önemli bir etken olarak öne çıkmaktadır. Bu süreçler, toplumların ortak bir hafıza ve anlam dünyası oluşturmalarına, geçmişleriyle yüzleşmelerine ve ortak bir kimlik oluşturmalarına katkıda bulunarak, kültür ve sanatın toplumsal dokuya olan derin etkisini ortaya koyar.

1.2.3. Toplumsal Değişime Katkı

Kültür ve sanat, toplumsal değişimi teşvik eden ve yönlendiren önemli araçlardır. Sanatın eleştirel ve yenilikçi doğası, toplumsal normlara meydan okuyabilmekte ve yeni fikirleri, perspektifleri topluma sunabilmektedir. Sanat eserleri, zamanla değişen toplumsal değerleri yansıyabilmekte ve bu değerlerin sorgulanmasına, tartışılmasına olanak tanımaktadır (Anonim, 1998).

Ayrıca, kültür ve sanat etkinlikleri, toplumun farklı kesimlerinden bireyleri bir araya getirerek diyalogu teşvik etmektedir. Bu diyaloglar, farklı bakış açıları ve deneyimlerin paylaşılmasına olanak sağlamaktadır. Bu şekilde, kültür ve sanat, toplumsal değişimde temel bir iletişim aracı olarak işlev görmektedir.

Sanat, toplumsal konulara dikkat çekme ve duyarlılık oluşturma konusunda etkili bir rol oynamaktadır. Toplumsal sorunlarla ilgili sanatsal ifadeler, insanların bu konulara duyarlılık kazanmalarını ve toplumsal bir değişim için harekete geçmelerini teşvik etmektedir. Sanatçılar, eserleri aracılığıyla adaletsizliklere, eşitsizliklere ve diğer toplumsal sorunlara karşı seslerini yükseltme potansiyeline sahiptir (Storm, 2022).

Kültür ve sanatın toplumsal değişime katkısı, yenilikçi düşünce ve yaratıcı çözümler geliştirme yeteneğinden kaynaklanmaktadır. Sanat, problemlere farklı bir bakış açısı getirerek ve sıradışı çözümler sunarak toplumsal değişimde inovasyonun önünü açabilmektedir. Yaratıcı ifade, toplumun zihinsel ve duygusal olarak gelişmesine katkıda bulunarak toplumsal dönüşümü desteklemektedir (De Carvalho ve ark., 2022).

Ayrıca, kültür ve sanat etkinlikleri, toplumsal birleşmeyi teşvik etmekte ve toplumun bir arada hareket etme kabiliyetini artırmaktadır. Ortak kültürel deneyimler, toplum üyeleri arasında bir bağ oluşturmakta ve toplumsal birlik duygusunu güçlendirmektedir. Bu birlik duygusu, toplumsal değişim için gerekli olan dayanışma ve işbirliğini desteklemektedir. Ancak, kültür ve sanatın toplumsal değişime katkısını anlamak için, bu etkilerin sadece pozitif olmadığına dair bir farkındalık da önemlidir. Bazı durumlarda, sanatın politikleşmesi veya belirli grupları dışlaması, toplumsal gerilimlere neden olabilmektedir. Bu nedenle, kültür ve sanatın toplumsal değişime katkıda bulunurken etik sorumlulukları da gözetmek önemlidir.

Bu bağlamda, kültür ve sanatın toplumsal değişime katkısı, toplumun düşünsel, duygusal ve sosyal düzeyde dönüşümünü destekleyen önemli bir faktördür. Bu etkiler, sanatın yenilikçi potansiyeli, toplumsal diyalogu teşvik etme gücü ve birleştirici rolü aracılığıyla

ortaya çıkmaktadır. Kùltür ve sanat, toplumun gelişimine katkıda bulunarak, toplumsal değışimi güçlendiren bir araç olma niteliğini sürdürmektedir.

1.3. Yerel Yönetimlerin Kùltür ve Sanat Politikalarının Önemi

Yerel yönetimlerin kùltür ve sanat politikalarının önemi, bir toplumun sadece fiziksel altyapısını değil, aynı zamanda kùltürel ve sanatsal yaşamını da zenginleştirmesi bakımından kritiktir. Yerel yönetimlerin kùltür ve sanat politikalarının temel öneminden biri, toplumun kimliğini ve karakterini güçlendirmeye yönelik olmalarıdır. Kùltür ve sanat, bir topluluğun ruhunu, değerlerini ve tarihini yansıtarak ortak bir anlam dünyası oluşturmaktadır. Yerel yönetimler, bu unsurları destekleyen politikalar geliştirerek toplumun kendi kimliğini oluşturmaya ve güçlendirmesine yardımcı olabilmektedir (Ünal, 1992).

Ayrıca, kùltür ve sanat etkinlikleri, toplumun sosyal bağlarını güçlendiren bir araç olarak işlev görür. Yerel yönetimler, konserler, sergiler, festivaller ve diğer kùltürel etkinlikleri destekleyerek toplum üyelerini bir araya getirebilmektedir. Bu etkinlikler, insanların ortak ilgi alanlarında buluşmalarına ve birbirleriyle etkileşimde bulunmalarına olanak tanımaktadır. Bu da toplumda bir dayanışma kùltürü oluşturarak sosyal uyumu artırmaktadır (Buhin, 2023).

Yerel yönetimlerin kùltür ve sanat politikaları, toplumun eğitim düzeyini ve düşünsel kapasitesini artırabilmektedir. Sanat etkinlikleri ve kùltürel programlar, bireylerin yaratıcılıklarını geliştirmelerine ve eleştirel düşünme becerilerini güçlendirmelerine olanak sağlamaktadır. Bu da toplumun genel entelektüel potansiyelini artırarak bilgi ve fikir alışverişini teşvik etmektedir (Silva ve ark., 2018).

Kùltür ve sanat politikaları aynı zamanda toplumun ekonomik kalkınmasına da katkıda bulunabilmektedir. Sanat ve kùltür etkinlikleri, turizmi teşvik edebilmekte ve bölgeye ekonomik getiriler sağlayabilmektedir. Ayrıca, yerel sanatçıları desteklemek ve kùltürel endüstrileri teşvik etmek, yerel ekonominin çeşitlenmesine katkıda bulunabilmektedir.

Yerel yönetimlerin kùltür ve sanat politikalarının önemi, aynı zamanda demokratik bir toplumun temel taşlarından biri olan katılımcılığı desteklemelerinden kaynaklanmaktadır. Kùltür ve sanat etkinliklerine katılım, toplum üyelerinin kamusal alanlarda söz sahibi olmalarına, ifade özgürlüğünü kullanmalarına ve toplumsal

konularda etkileşime girmelerine olanak tanımaktadır. Bu, demokratik değerleri pekiştirerek yerel yönetimlerle toplum arasında daha güçlü bir ilişki kurulmasını sağlamaktadır.

Ancak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının başarılı olabilmesi için şeffaf, katılımcı ve sürdürülebilir olmaları gerekmektedir. Toplumun ihtiyaçlarına duyarlılık, çeşitliliği kucaklama, erişilebilirlik ve kaynakların etkin kullanımı gibi faktörler bu politikaların başarısını belirleyen önemli unsurlardır.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının önemi, toplumun sadece maddi değil, aynı zamanda manevi zenginliklerle donatılmasında yatar. Bu politikalar, toplumun kimliğini güçlendirmektedir, sosyal bağları kuvvetlendirmektedir, eğitim düzeyini yükseltir, ekonomik kalkınmayı teşvik etmekte ve demokratik katılımı desteklemektedir. Bu nedenle, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarına verilen önem, toplumların sürdürülebilir gelişimine katkıda bulunan kritik bir unsurdur (Yeter, 1993).

1.3.1. Toplumsal Refahın Artırılması

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının toplumsal refahı artırmadaki kilit rolü, bir toplumun sadece ekonomik göstergelerle değil, aynı zamanda kültürel ve sosyal anlamda da zenginleşmesini sağlamaktadır. Kültür ve sanat etkinlikleri, toplumun duygusal ve zihinsel refahını güçlendirmektedir. Sanatın estetik deneyimleri, bireylerin kendilerini ifade etmelerine, içsel dünyalarını keşfetmelerine ve duygusal sağlıklarını desteklemelerine olanak tanımaktadır. Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları, bu tür etkinliklere erişimi artırarak toplumun duygusal refahını güçlendirebilmektedir.

Ayrıca, kültür ve sanat etkinlikleri, toplum üyeleri arasında sosyal bağları kuvvetlendirmektedir ve toplumsal destek ağlarını oluşturmaktadır. Ortak kültürel deneyimler, insanların birbirleriyle etkileşime geçmelerine ve sosyal bağlarını güçlendirmelerine olanak tanımaktadır. Yerel yönetimler, kültür ve sanat etkinliklerini destekleyerek toplumsal dayanışmayı artırabilmekte ve bireylerin birbirlerine destek olmalarını teşvik edebilmektedir (Eke, 1981).

Kültür ve sanatın toplumsal refahı artırma potansiyeli, eğitim ve öğrenim üzerinde de önemli bir etkiye sahiptir. Sanat, yaratıcılığı teşvik etmekte, eleştirel düşünme becerilerini geliştirmekte ve problem çözme yeteneklerini artırmaktadır. Yerel yönetimler, kültür ve

sanat etkinliklerini destekleyerek bireylerin eğitim düzeyini yükseltebilmekte ve toplumsal bilincin gelişimine katkıda bulunabilmektedir.

Kültür ve sanat politikalarının toplumsal refahı artırma potansiyeli, dezavantajlı gruplara ve topluluklara özel bir öneme sahiptir. Bu politikalar, toplumun her kesimine eşit erişim ve fırsatlar sunarak sosyal eşitsizlikleri azaltabilmektedir. Örneğin, sanat ve kültür etkinliklerine düşük gelirli ailelere yönelik destek programları düzenlenmesi, bu kesimlerin kültürel ve sanatsal deneyimlere katılımlarını artırabilmekte ve toplumsal refahlarını güçlendirebilmektedir (Babahanoğlu, 2020).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları, toplumsal refahı sadece bireylerin değil, aynı zamanda toplulukların ve yerel ekonominin güçlenmesi yoluyla geniş bir perspektiften ele alabilmektedir. Sanat ve kültür, turistik çekicilikler oluşturarak yerel ekonomiye katkı sağlayabilmekte ve istihdam olanakları yaratabilmektedir. Ayrıca, kültür ve sanatın desteklenmesi, yerel ekonomik çeşitliliği artırarak toplumsal refahı olumlu bir şekilde etkileyebilmektedir.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının toplumsal refahı artırma potansiyeli, bireylerin duygusal, sosyal ve zihinsel sağlıklarını güçlendirmelerini sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda toplumun genel refahını yükselterek sürdürülebilir bir kalkınma sağlamaktadır. Politika oluşturucuların, bu alandaki stratejileri geliştirirken toplumun çeşitli kesimlerini kucaklamaları ve eşitsizlikleri azaltmaya odaklanmaları, kültür ve sanatın toplumsal refaha olan katkısını en üst düzeye çıkarmak için önemli bir adımdır (Ağaoğlu, 1992).

1.3.2. Turizm ve Ekonomik Katkılar

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının ekonomik açıdan önemli bir yönü, turizm sektörü üzerinden sağladığı katılardır. Kültür ve sanat etkinlikleri, turistleri çekmek, yerel ekonomiyi canlandırmak ve bölgesel kalkınmayı desteklemek açısından kritik bir rol oynamaktadır. Kültür ve sanat etkinlikleri, bir bölgenin benzersiz kültürel ve tarihi özelliklerini vurgulayarak turistleri çekme potansiyeline sahiptir. Yerel yönetimlerin desteklediği festivaller, sergiler, konserler ve diğer kültürel etkinlikler, turistlere o bölgenin özgün kültürünü deneyimleme fırsatı sağlamaktadır. Bu, turistlerin destinasyonu ziyaret etmelerini teşvik etmekte ve kültürel turizmi canlandırmaktadır (Christoffersen, 2016).

Kültür ve sanat, turizmin sadece ziyaretçi sayısını artırmakla kalmayıp aynı zamanda turistlerin harcamalarını da etkileyebilmektedir. Turistler, kültürel etkinliklere, müzelere, sanat galerilerine ve diğer kültür mekanlarına harcama yapma eğilimindedirler. Bu, yerel ekonomiye önemli bir ekonomik katkı sağlamakta ve kültür turizmi aracılığıyla bölgesel gelirin artmasına katkıda bulunmaktadır.

Ayrıca, kültür ve sanatın turizme olan katkısı sadece doğrudan harcamalarla sınırlı değildir. Turizm sektöründeki büyüme, yerel işletmelerin ve hizmet sektörünün genişlemesine olanak tanımaktadır. Restoranlar, oteller, hediyelik eşya dükkanları ve tur rehberleri gibi turizmle ilgili sektörler, kültür ve sanat etkinliklerinin turizm çekiciliğini artırmasıyla büyüme fırsatları bulabilmektedir (Berk, 2003).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının turizm açısından başarılı olabilmesi için, bu etkinlikleri tanıtmak ve desteklemek önemlidir. Turizm pazarlaması ve markalaşma stratejileri, bölgenin kültürel varlıklarını vurgulamalı ve turistlere çeşitli kültür deneyimleri sunma vaadiyle öne çıkmalıdır. Aynı zamanda, altyapıyı geliştirmek, ulaşım olanaklarını iyileştirmek ve turistlere konforlu bir deneyim sunmak da turizmin sürdürülebilir büyümesine katkıda bulunabilmektedir.

Bununla birlikte, kültür ve sanatın turizme olan katkısı üzerine düşünülürken sürdürülebilirlik ilkeleri de göz önünde bulundurulmalıdır. Turizmin yoğunlaşması, çevresel etkileri artırabilmekte ve yerel kültürün ticarileşmesine neden olabilmektedir. Bu nedenle, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları, turizmin ekonomik faydalarını maksimize ederken çevresel ve kültürel sürdürülebilirliği korumaya odaklanmalıdır (Acar, 2019).

Bu bağlamda, kültür ve sanatın turizme olan ekonomik katkıları, yerel yönetimlerin sürdürülebilir turizm stratejileri oluşturarak bölgesel kalkınmayı desteklemelerine olanak tanımaktadır. Bu, yerel ekonominin çeşitlenmesini sağlar, istihdamı artırmakta ve bölgeye katma değer sağlamaktadır. Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının turizmle entegrasyonu, bölgesel kalkınmanın sürdürülebilme ve dengeli bir şekilde gerçekleşmesine katkıda bulunan önemli bir stratejik adımdır.

1.3.3. Gençlerin ve Çocukların Gelişimine Katkı

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının gençlerin ve çocukların gelişimine olan katkısı, bu kesimlere sağlanan kültürel ve sanatsal deneyimlerin bireysel ve toplumsal

açından olumlu etkilerini barındırmaktadır. Kültür ve sanat etkinlikleri, gençlerin ve çocukların yaratıcılıklarını geliştirmelerine olanak tanımaktadır. Sanat, ifade özgürlüğü ve yaratıcılıkla iç içe geçmiş bir alandır ve bu etkinlikler aracılığıyla gençler, düşüncelerini, duygularını ve hayal güçlerini ifade edebilmektedir. Yerel yönetimlerin desteklediği sanat atölyeleri, tiyatro grupları ve diğer kültür etkinlikleri, gençlerin kendilerini ifade etmelerini teşvik etmekte ve bu da bireysel gelişimlerini desteklemektedir (Pınarcıoğlu, 2013).

Ayrıca, kültür ve sanat etkinlikleri, gençlerin sosyal becerilerini geliştirmelerine katkıda bulunmaktadır. Birlikte müzik yapma, tiyatro oyunlarına katılma veya sanat projelerinde bir araya gelme gibi etkinlikler, gençler arasında bir dayanışma kültürü oluşturmakta ve iş birliği yeteneklerini artırmaktadır. Bu etkinlikler, gençlerin duygusal zekalarını geliştirerek empati ve sosyal sorumluluk duygularını güçlendirmektedir (Soukalova, 2016).

Kültür ve sanat, gençlerin eleştirel düşünme becerilerini geliştirmelerine de katkı sağlamaktadır. Sanat eserleri, farklı perspektifleri anlama ve değerlendirme yeteneğini geliştirmektedir. Bu, gençlerin olayları çok yönlü bir şekilde değerlendirmelerine ve dünya görüşlerini genişletmelerine yardımcı olmaktadır. Yaratıcı düşünme ve problem çözme yetenekleri, gençlerin akademik başarılarına da olumlu bir etki yapabilmektedir. Kültür ve sanat etkinlikleri, gençlerin kültürel çeşitlilikle tanışmalarını sağlamaktadır. Farklı sanat eserleri, müzik türleri, dans stilleri ve diğer kültürel ifadeler aracılığıyla gençler, dünya genelindeki çeşitli kültürleri keşfetmektedir. Bu da kültürel anlayışlarını zenginleştirmekte, hoşgörüyü teşvik etmekte ve gençlerin küresel vatandaşlar olarak yetişmelerine katkı sağlamaktadır (Karademir, 2021).

Yerel yönetimlerin gençlere yönelik kültür ve sanat etkinliklerini desteklemesi, gençlerin boş zamanlarını değerlendirmelerini ve olumlu aktivitelerle meşgul olmalarını sağlamaktadır. Bu, gençlerin kötü alışkanlıklardan kaçınmalarına ve olumlu bir sosyal çevre içinde yetişmelerine katkıda bulunabilmektedir. Ancak, gençlere yönelik kültür ve sanat etkinliklerinin erişilebilir olması ve çeşitlilik göstermesi önemlidir. Yerel yönetimlerin bu etkinliklere erişimi artırmak, dezavantajlı gruplara destek sağlamak ve çeşitli kültürleri temsil etmek için çaba sarf etmeleri, toplumsal eşitsizlikleri azaltmada önemli bir adımdır.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin gençlere yönelik kültür ve sanat etkinliklerini desteklemesi, bireysel ve toplumsal gelişime olumlu bir katkı sağlamaktadır. Gençlerin yaratıcılıklarını geliştirmeleri, sosyal becerilerini artırmaları, eleştirel düşünme yeteneklerini güçlendirmeleri ve kültürel çeşitlilikle tanışmaları, onların daha bilinçli ve kendini ifade edebilen bireyler olarak yetişmelerine yardımcı olmaktadır (Ertaş & Atalay, 2016).

1.4. Yerelde Kültür ve Sanatın Teşvik Edilmesi için Kullanılan Araçlar

Yerelde kültür ve sanatın teşvik edilmesi, bir topluluğun sosyal, kültürel ve ekonomik dokusunu güçlendirmenin etkili bir yoludur. Birincil araçlardan biri, yerel yönetimlerin kültür ve sanat organizasyonlarına mali destek sağlamasıdır. Bu destek, yerel sanat galerileri, tiyatro toplulukları, müzik grupları ve diğer kültür kurumları için bütçe tahsis ederek bu kurumların faaliyetlerini sürdürebilmelerini sağlamaktadır. Bu mali destek, yerel sanatçıların eserlerini sergilemelerini, kültürel etkinlikler düzenlemelerini ve toplumlarına katkıda bulunmalarını teşvik etmektedir (Zengin ve ark., 2014). Ayrıca, yerel yönetimler, kültür ve sanat etkinliklerini organize etmek ve tanıtmak için özel etkinlikler düzenleyebilmektedir. Festivaller, konserler, sergiler ve tiyatro gösterileri gibi etkinlikler, toplumun kültür ve sanat ile etkileşimini artırmaktadır. Bu etkinlikler, aynı zamanda turizmi teşvik ederek yerel ekonomiye ek katkı sağlamaktadır (Aka & Gungor, 2018).

Eğitim ve gençlik programları da kültür ve sanatın yerelde teşvik edilmesinde önemli bir araçtır. Yerel yönetimler, okullarla işbirliği yaparak kültür ve sanat derslerini destekleyebilmekte, sanat atölyeleri düzenleyebilmekte ve genç yeteneklere yönelik burslar sağlayabilmektedir. Bu, genç nesillerin kültür ve sanata erişimini artırarak gelecekteki sanatçıların yetişmesine katkıda bulunmaktadır.

Kültür ve sanatın yerelde teşvik edilmesinde bir diğer önemli araç, kamusal alanlarda sanat eserlerine ve heykellere yer verilmesidir. Yerel yönetimler, şehir meydanları, parklar ve caddelerde sanat eserlerine yer açarak kamusal alanları estetik olarak zenginleştirmektedir. Bu, toplum üyelerinin günlük yaşamlarında sanatla etkileşime geçmelerine olanak tanımakta ve şehir dokusunu kültürel bir mirasa dönüştürür. Ayrıca, yerel yönetimlerin kültür ve sanatın teşvik edilmesinde kullanabileceği bir diğer araç da kültürel mirasın korunması ve restore edilmesidir. Tarihi binalar, anıtlar veya geleneksel

sanat formları, yerel yönetimlerin bu mirası korumak ve canlandırmak için çeşitli projeler yürütmesiyle daha geniş bir toplulukla buluşturulabilmektedir (Çelik ve ark., 2008). Son olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanatı teşvik etmek için kullanabileceği bir diğer etkili araç da dijital platformlardır. Sanal galeriler, çevrim içi performanslar ve dijital sanat etkinlikleri, kültür ve sanatın daha geniş bir kitleye ulaşmasını sağlamaktadır. Bu, yerel sanatçıların eserlerini daha geniş bir izleyici kitlesiyle paylaşımlarına ve toplumun dijital kültürle etkileşimde bulunmalarına olanak tanımaktadır (Ozel & Polat, 2013).

Bu araçlar, yerel yönetimlerin kültür ve sanatın teşvik edilmesi konusundaki çeşitli stratejilerini temsil etmektedir. Bu stratejilerin bir araya gelmesi, toplumun kültürel zenginliğini artırmaktadır, sanatın toplumsal etkisini güçlendirmekte ve yerel bir kimlik oluşturarak toplumun bir araya gelmesini teşvik etmektedir.

1.4.1. Kültür ve Sanat Eğitim Programları

Yerel yönetimlerin kültür ve sanatı teşvik etme çabalarının merkezinde, toplum üyelerine yönelik kültür ve sanat eğitim programları bulunmaktadır. Bu programlar, bireylerin kültürel farkındalıklarını artırmak, sanatı anlamak ve üretmek konusunda becerilerini geliştirmek amacıyla tasarlanmıştır. Kültür ve sanat eğitim programları, bireylerin estetik algılarını geliştirmelerine katkıda bulunmaktadır. Sanat eserlerini anlamak, yorumlamak ve değerlendirmek için gerekli olan estetik bakış açısı, bu programlar aracılığıyla bireylere kazandırılır. Bu, toplumun genelinde estetik değerlendirmelerin daha rafine ve bilinçli bir şekilde gerçekleşmesine olanak tanımaktadır (Yılmaz & Telsaç, 2021).

Ayrıca, kültür ve sanat eğitimi, bireylerin sanat eserlerini üretme yeteneklerini geliştirmektedir. Resim, müzik, tiyatro ve diğer sanat formlarında eğitim almak, bireylerin yaratıcı düşünme becerilerini güçlendirmekte ve kendilerini sanatsal bir şekilde ifade etme yeteneklerini artırmaktadır. Bu, toplumda sanatın daha geniş bir yelpazede üretilmesine ve yerel bir sanat topluluğunun oluşturulmasına katkı sağlamaktadır.

Kültür ve sanat eğitim programları, kültürel çeşitlilik anlayışını artırarak toplumsal birleşmeyi teşvik etmektedir. Farklı kültürlerin sanat ifadelerini anlamak, bireylerin hoşgörüsünü ve kültürel çeşitlilikle uyum sağlama becerilerini geliştirmektedir. Bu, toplum içinde daha sağlam ve birleşmiş bir yapı oluşturmanın temelini atar (Zengin & Öztaş, 2010).

Bu programlar, genç nesillerin kültür ve sanata erişimini artırarak gelecekteki sanatseverlerin yetişmesine katkıda bulunmaktadır. Okullar, kültür merkezleri ve diğer eğitim kurumları aracılığıyla sağlanan kültür ve sanat eğitimi, gençlerin sanatın dünyasına açılmasını sağlamaktadır. Bu, gelecekteki sanatçıların ve kültür aktivistlerinin yetişmesine zemin hazırlar.

Ayrıca, kültür ve sanat eğitimi, yaşam boyu öğrenme sürecini teşvik etmektedir. Bireylerin hayatlarının her aşamasında kültür ve sanata yönelik öğrenme fırsatları, toplumun sürekli olarak kültürel birikimini genişletmesine ve yenilemesine olanak tanımaktadır. Bu, bireylerin kendilerini sürekli olarak geliştirmelerine ve yeni kültürel deneyimlerle buluşmalarına olanak sağlamaktadır (Dilfiruz, 2022).

Bu bağlamda, kültür ve sanat eğitim programları, toplumun kültürel zenginliğini artıran, bireylerin sanatla etkileşimini güçlendiren ve gelecek nesillerin kültürel mirasa duyarlı bir şekilde yaklaşmasını teşvik eden önemli bir araçtır. Yerel yönetimlerin bu tür programlara sağladığı destek, toplumun genel kültürel ve sanatsal gelişimine katkıda bulunarak daha kapsamlı ve bilinçli bir toplum oluşturma'nın önemli bir adımını temsil etmektedir.

1.4.2. Sanatçılara Destek ve İş birlikleri

Yerel yönetimlerin kültür ve sanatın gelişimine yönelik çabalarında, sanatçılara sağlanan destek ve kurulan iş birlikleri önemli bir role sahiptir. Sanatçılara sağlanan finansal destek, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki taahhütlerini somut bir şekilde yansıtan bir unsurdur. Sanatçılar, burslar, fonlar ve diğer mali destekler aracılığıyla projelerini gerçekleştirme ve sanatsal üretimlerine odaklanma şansı bulurlar. Bu destekler, yerel sanat sahnesinin canlılığını korumak, sanatçıların yaratıcılıklarını serbestçe ifade etmelerine olanak tanımak ve topluma özgün sanatsal deneyimler sunmak amacıyla hayata geçirilir (Taşcıoğlu, 2010).

Ayrıca, yerel yönetimlerin sanatçılara sağladığı destek, kültür ve sanat etkinliklerinin düzenlenmesini teşvik etmektedir. Sergiler, konserler, tiyatro oyunları ve diğer sanat etkinlikleri, yerel sanatçıları ve kültürel üretimi öne çıkararak toplumun sanatla etkileşimini artırmaktadır. Bu etkinlikler, yerel halkın sanatsal deneyimlere katılımını sağlamakla kalmaz, aynı zamanda sanatçıların eserlerini geniş bir izleyici kitlesiyle buluşturarak onların tanınırlığını artırmaktadır.

Sanatçılara yönelik destek aynı zamanda atölye ve stüdyo alanlarının sağlanması yoluyla fiziksel bir altyapı oluşturmayı içermektedir. Yerel yönetimler, sanatçıların üretim süreçlerini desteklemek adına atölye alanları sağlayarak, sanatçıların çalışma koşullarını iyileştirmeye odaklanmaktadır. Bu, sanatçıların daha verimli çalışmalarına ve projelerini daha etkili bir şekilde hayata geçirmelerine olanak tanımaktadır (Tınar, 2023). Sanatçılara destek, sadece finansal değil, aynı zamanda profesyonel gelişim olanakları ile de genişletilebilmektedir. Yerel yönetimler, sanatçıları ulusal ve uluslararası platformlara taşıyan programlar ve sergiler düzenleyerek, onların uluslararası düzeyde tanınmalarını ve kariyerlerini geliştirmelerini desteklemektedir. Bu tür etkinlikler, yerel sanat sahnesinin uluslararası arenada daha fazla görünürlüğünü artırmaktadır.

Sanatçılara destek vermenin ötesinde, yerel yönetimler aynı zamanda sanatçılarla işbirlikleri kurarak yerel kültür ve sanatın zenginleşmesine katkı sağlamaktadır. Sanatçıların yerel projelere katılması, kentsel dönüşüm süreçlerine sanatsal bir bakış açısı katılması ve toplumun kültürel kimliğini güçlendirmesi açısından önemli bir rol oynamaktadır. Bu işbirlikleri, sanatçıların kendi alanlarında uzmanlıklarını kullanarak yerel projelere değer katarak, toplumun kültürel mirasının korunmasına ve geleceğe taşınmasına katkıda bulunurlar (Çam, 2021).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin sanatçılara destek ve işbirlikleri, kültür ve sanatın yerel toplumlar içinde kök salmasını ve gelişmesini sağlayan kritik bir rol oynamaktadır. Bu destekler, sadece bireysel sanatçıların değil, aynı zamanda toplumun kültürel zenginliğinin artırılması ve yerel sanat sahnesinin canlılığının korunması açısından da büyük önem taşımaktadır.

1.4.3. Etkinlik ve Festivallerin Düzenlenmesi

Yerel yönetimlerin kültür ve sanatın gelişimine katkı sağlamak adına benimsediği önemli bir strateji, çeşitli etkinlikler ve festivaller düzenlemektir. Etkinlikler ve festivaller, yerel kültür ve sanat sahnelerini canlandırmak adına etkili bir araçtır. Bu tür organizasyonlar, sanatçıları, müzisyenleri, dansçıları ve diğer sanat profesyonellerini bir araya getirerek toplumun çeşitli sanatsal ifadelerle etkileşimde bulunmasını sağlamaktadır. Sergiler, konserler, performanslar ve diğer etkinlikler, yerel sanatın görünürlüğünü artırmakta ve toplumun kültürel zenginliğine katkıda bulunmaktadır (Aydın, 2005).

Ayrıca, etkinlikler ve festivaller, yerel halka sanatla etkileşimde bulunma fırsatı sağlamaktadır. Katılımcıların bu tür organizasyonlarda sanat eserlerini yakından inceleme, sanatçılarla iletişim kurma ve çeşitli sanatsal disiplinleri deneme şansı bulmaları, kültür ve sanata duyarlılıklarını artırmaktadır. Bu etkileşim, sanatın sadece bir seyir nesnesi olmaktan öte, toplumun bir parçası haline gelmesini desteklemektedir (dos Santos ve ark., 2016).

Etkinlikler ve festivaller aynı zamanda yerel ekonomiye de katkıda bulunmaktadır. Turizmi teşvik ederek şehirlerin veya bölgelerin tanıtımına yardımcı olan bu organizasyonlar, ziyaretçilerin konaklama, yeme içme, alışveriş gibi ihtiyaçlarını karşılamalarına olanak tanımaktadır. Bu da yerel işletmelerin ve esnafın ekonomik olarak güçlenmesine katkı sağlamaktadır.

Bu organizasyonlar, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını geniş kitlelere ulaştırmak için etkili bir yol sağlamaktadır. Etkinlikler ve festivaller, açık hava konserleri, sokak tiyatroları ve sanat sergileri gibi toplumun geniş bir kesimine hitap eden etkinliklerle geniş bir izleyici kitlesi çeker. Bu, kültür ve sanatın toplumun her kesimine yayılmasını sağlayarak toplumsal birleşmeyi desteklemektedir (Çağdaş, 2015).

Bununla birlikte, etkinlikler ve festivallerin sadece bir eğlence aracı olmanın ötesinde, eğitim ve bilinçlendirme amacını taşıdığı da unutulmamalıdır. Çeşitli paneller, söyleşiler, atölyeler ve eğitim programları, ziyaretçilere sanatın ve kültürün derinliklerine inme fırsatı sağlamaktadır. Bu, katılımcıların sadece görsel bir deneyim yaşamakla kalmayıp, aynı zamanda bu deneyimi anlama ve değerlendirme yeteneklerini geliştirmelerini sağlamaktadır.

Bu bağlamda, etkinlik ve festivaller, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki çabalarının dinamik ve etkileşimli bir yönünü temsil etmektedir. Bu organizasyonlar, sanatın toplumun merkezinde yer almasını sağlayarak kültürel zenginliği artırmakta ve toplumun birlikte bir deneyim yaşamasına olanak tanımaktadır (Altın & Şahin, 2019).

1.5. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Politikalarının Sürdürülebilirliği

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının sürdürülebilirliği, toplumun kültürel ve sanatsal gelişimini uzun vadeli bir perspektifte destekleyerek, yerel kimliği güçlendirmeyi ve toplumsal refahı artırmayı hedeflemektedir.

Yerel yönetimlerin sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarının ilk temelini, kültürel mirasın korunması ve geleceğe taşınması oluşturmaktadır. Tarihi binaların restore edilmesi, geleneksel sanat formlarının desteklenmesi ve yerel kültürün yaşatılması, toplumun köklerine bağlılığını güçlendirmektedir. Bu politika, gelecek nesillere zengin bir kültürel miras bırakma amacını taşımaktadır (Danckers ve ark., 2016).

Ayrıca, sürdürülebilir kültür ve sanat politikaları, yerel sanatçılara sürekli destek sağlamayı amaçlamaktadır. Sanatçıların uzun vadeli projelerde çalışabilmesi, kariyerlerini sürdürebilmesi ve topluma sürekli olarak katkıda bulunabilmesi için mali, fiziksel ve profesyonel destek mekanizmaları kurulur. Bu, yerel sanat sahnesinin canlılığını korumanın yanı sıra, sanatçıların sürekli olarak yeni eserler üretebilmesine de olanak tanımaktadır.

Sürdürülebilir kültür ve sanat politikaları, toplumun çeşitli kesimlerini kapsayacak şekilde açık ve katılımcı olmalıdır. Eğitim programları, atölye çalışmaları ve sanat etkinlikleri, yaş, cinsiyet, sosyoekonomik durum gibi faktörlere duyarlı bir biçimde tasarlanmalıdır. Bu, kültür ve sanatın toplumsal katmanlara eşit bir şekilde ulaşmasını sağlayarak toplumun bütünleşmesine katkıda bulunmaktadır (Price, 2012).

Sürdürülebilir kültür ve sanat politikaları, çevresel sürdürülebilirlik ilkelerine de odaklanmalıdır. Çevre dostu etkinlikler, geri dönüşümlü malzemelerin kullanımı, enerji tasarrufu ve çevre bilincini artırıcı projeler, kültür ve sanatın sürdürülebilir bir şekilde yönetilmesine olanak tanımaktadır. Bu, toplumun çevresel sorumluluğunu güçlendirmekte ve kültür-sanat etkinliklerinin doğal kaynakları olumsuz etkilemesini engeller.

Sürdürülebilir kültür ve sanat politikaları, toplumun dijital çağa adaptasyonunu da gözetmelidir. Dijital platformlar üzerinden sanat eserlerinin sergilenmesi, sanatçıların çevrim içi olarak etkileşimde bulunması ve sanatın dijitalleşen dünyada etkili bir şekilde yayılması için stratejiler geliştirilmelidir. Bu, kültür ve sanatın daha geniş bir kitleye ulaşmasını ve dijitalleşen dünyada etkili bir şekilde var olmasını sağlamaktadır (Torlak & Özdemir, 1999).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının sürdürülebilirliği, toplumun kültürel ve sanatsal zenginliğini gelecek nesillere taşımak, sanatçılara uzun vadeli destek sağlamak, toplumun çeşitli kesimlerini kapsayacak şekilde açık olmak, çevresel ve dijital sürdürülebilirlik ilkesine odaklanmak gibi önemli unsurları içermelidir.

Bu politikalar, yerel toplumların kültür ve sanat alanındaki potansiyellerini maksimum düzeyde kullanmalarını sağlayarak sürdürülebilir bir kültür ve sanat ekosistemi oluşturmaktadır.

1.5.1. Finansman ve Kaynak Yönetimi

Yerel yönetimlerin sürdürülebilir kültür ve sanat politikaları belirlenirken, finansman ve kaynak yönetimi stratejileri kritik bir rol oynamaktadır. Finansman, kültür ve sanat projelerinin hayata geçirilmesi, sanatçılara destek sağlanması, etkinliklerin düzenlenmesi ve diğer kültür-sanat faaliyetlerinin yürütülmesi için temel bir faktördür. Yerel yönetimler, sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarını desteklemek adına bütçelerini bu alanlara ayırmalıdır. Bu bütçeler, kültür ve sanatın toplumun temel değerleri ve kimliği üzerindeki etkisini artırmak için stratejik bir şekilde planlanmalıdır (Anonim, 1998).

Bununla birlikte, finansmanın yanı sıra kaynak yönetimi de kritik bir unsurdur. Yerel yönetimler, kültür ve sanat projeleri için ayrılan kaynakları etkin bir şekilde kullanmalı ve dağıtmalıdır. Bu, projelerin amacına uygun bir şekilde gerçekleştirilmesini sağlamak adına önemlidir. Kaynak yönetimi stratejileri, projelerin sürekliliğini ve etkinliğini artırmak için sürekli olarak gözden geçirilmeli ve iyileştirilmelidir.

Yerel yönetimlerin sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarının finanse edilmesinde çeşitli kaynaklardan yararlanma çabaları da göz önünde bulundurulmalıdır. Bu kaynaklar, devlet destekleri, özel bağışlar, sponsorluklar, fon toplama etkinlikleri ve diğer mali kaynaklardan oluşabilmektedir. Bu çeşitlilik, kültür ve sanat projelerinin finansal bağımsızlığını artırarak sürdürülebilirliklerini güçlendirmektedir.

Ayrıca, finansman ve kaynak yönetimi stratejileri sadece projelerin mali yönünü değil, aynı zamanda etkilerini ve topluma olan katkılarını da göz önünde bulundurmalıdır. Sosyal ve ekonomik etkileri değerlendirmek, projelerin toplum üzerindeki etkilerini ölçmek ve değerlendirmek için önemlidir. Bu değerlendirme süreci, sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarının etkinliğini artırabilmekte ve kaynakların doğru yönlendirilmesine olanak tanımaktadır (Ünal, 1992).

Yerel yönetimlerin sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarının finansman ve kaynak yönetimi, uzun vadeli hedeflere uygun bir şekilde planlanmalıdır. Projelerin ve etkinliklerin sadece kısa vadeli başarıları değil, aynı zamanda uzun vadeli etkileri de gözetilmelidir. Bu, toplumun kültürel ve sanatsal zenginliğini güçlendirmenin yanı sıra,

gelecek nesillere de sürdürülebilir bir kültür ve sanat mirası bırakmanın temelini oluşturmaktadır.

Bu bağlamda, finansman ve kaynak yönetimi, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının sürdürülebilirliğini sağlamak için stratejik bir yaklaşımı gerektirmektedir. Etkin bir finansal planlama ve kaynak yönetimi, kültür ve sanatın toplumsal etkilerini artırarak, toplumun kültürel dokusunu zenginleştirebilmekte ve sürdürülebilir bir kültür ve sanat ekosistemi oluşturabilmektedir (Yeter, 1993).

1.5.2. Toplumsal Katılım ve Geri Bildirim Mekanizmaları

Sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarının temel unsurlarından biri, toplumsal katılımı ve geri bildirim mekanizmalarını içermesidir. Toplumsal katılım, kültür ve sanatın sürdürülebilirliği için vazgeçilmez bir unsurdur. Yerel yönetimler, toplumun farklı kesimlerini projelerin planlama ve uygulama aşamalarına dahil ederek, kültür ve sanatın daha geniş bir katılımcı kitlesine hitap etmesini sağlamaktadır. Toplumun doğrudan katılımı, kültür ve sanatın yerel ihtiyaçlara ve beklentilere uygun olarak şekillenmesini mümkün kılmaktadır.

Katılımcı süreçler, toplumun kültürel mirasına sahip çıkmasını teşvik etmekte ve yerel kimliği güçlendirmektedir. Projelerin tasarım aşamalarında toplumun değerleri, gelenekleri ve beklentileri ile uyumlu olması, kültür ve sanatın toplumun kendisine ait bir deneyim olarak algılanmasını sağlamaktadır. Bu da kültür ve sanatın sürdürülebilirliğini artırmaktadır (Eke, 1981).

Geri bildirim mekanizmaları, toplumun kültür ve sanat politikalarına yönelik görüşlerini ifade etmelerini sağlamaktadır. Yerel yönetimler, düzenlenen etkinlikler, projeler veya sanat eserleri hakkında toplumdan gelen geri bildirimleri dikkate alarak politikalarını revize edebilmekte ve iyileştirebilmektedir. Bu, kültür ve sanat projelerinin toplumun beklentilerine daha uygun hale gelmesini sağlamakta ve sürdürülebilirliği artırmaktadır. Toplumsal katılımı desteklemek ve geri bildirimi kolaylaştırmak için çeşitli mekanizmalar kullanılabilmektedir. Toplantılar, atölye çalışmaları, anketler, çevrim içi platformlar ve toplum dinleme etkinlikleri gibi araçlar, yerel halkın katılımını teşvik etmektedir. Bu mekanizmaların çeşitlendirilmesi, farklı yaş grupları, meslek grupları, etnik kökenler ve cinsiyetlerden gelen görüşleri içermeyi hedeflemekte ve toplumun çeşitli kesimlerinin sesini duyurmasına olanak tanımaktadır.

Yerel yönetimlerin toplumsal katılımı ve geri bildirimi desteklemesi, kültür ve sanat projelerinin toplumun ihtiyaçlarına uygun olarak tasarlanmasına yardımcı olmaktadır. Bu, projelerin sadece toplumun bir kesimine değil, geniş bir izleyici kitlesine hitap etmesini sağlamaktadır. Ayrıca, toplumun projelere aktif bir şekilde katılması, kültür ve sanatın toplumsal etkilerini artırarak sürdürülebilirliği desteklemektedir (Yüksel, 1998). Geliştirilen toplumsal katılım ve geri bildirim mekanizmalarının şeffaf, erişilebilmekte ve sürekli olması önemlidir. Yerel yönetimler, toplumla etkileşimde bulunma ve geri bildirim almanın yanı sıra, topluma bu süreçlere nasıl katılabilecekleri konusunda da bilgi sağlamalıdır. Bu, toplumun politika süreçlerine etkin bir şekilde dahil olmasını ve kültür ve sanat politikalarının sürdürülebilir bir şekilde şekillenmesini desteklemektedir. Bu bağlamda, toplumsal katılım ve geri bildirim mekanizmaları, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını toplumla bütünleştirmesini ve sürdürülebilirliğini sağlamasını amaçlamaktadır. Bu mekanizmalar, toplumun kültür ve sanata katkıda bulunmasını, projelerin toplumun ihtiyaçlarına uygun olarak tasarlanmasını ve kültür-sanatın yerel kimlikle bütünleşmesini destekleyerek sürdürülebilir bir kültür ve sanat ekosistemi oluşturmaktadır (Zengin ve ark., 2014).

1.5.3. Kültür ve Sanatın Uzun Vadeli Etkileri

Yerel yönetimlerin sürdürülebilir kültür ve sanat politikaları, sadece kısa vadeli başarıları değil, aynı zamanda kültür ve sanatın uzun vadeli etkilerini de göz önünde bulundurmalıdır. Kültür ve sanatın uzun vadeli etkilerinin birinci boyutu, toplumun kültürel kimliğini güçlendirmesidir. Uzun vadeli kültür ve sanat politikaları, yerel halkın kültürel mirasına, geleneklerine ve değerlerine olan bağlılığını artırabilmektedir. Sanat eserleri, performanslar ve diğer kültür-sanat faaliyetleri, toplumun ortak hafızasını oluşturarak yerel kimliği pekiştirebilmekte ve gelecek nesillere aktarılmasını sağlayabilmektedir.

İkinci olarak, kültür ve sanatın uzun vadeli etkileri, toplumun eğitim ve bilinçlenme düzeyini artırmasıyla ilişkilidir. Sürekli olarak düzenlenen kültür ve sanat etkinlikleri, halkın sanatı anlama, yorumlama ve değerlendirme yeteneklerini geliştirebilmektedir. Bu, toplumun sanat ve kültürle daha derinlemesine etkileşimde bulunmasını sağlayarak bilinçlenmeyi teşvik etmektedir (Öztaş & Zengin, 2011).

Üçüncü olarak, kültür ve sanatın uzun vadeli etkileri, toplumun sosyal bağlarını güçlendirmesiyle bağlantılıdır. Ortak bir kültürel deneyim paylaşmak, insanları bir araya getirmektedir ve toplumsal bir bağ oluşturmaktadır. Sanat etkinlikleri ve kültür projeleri, insanların ortak ilgi alanlarını keşfetmelerini sağlamakta ve bu da toplumun birlikte daha fazla zaman geçirmesine, etkileşimde bulunmasına ve dayanışma ruhunu güçlendirmesine olanak tanımaktadır.

Dördüncü olarak, kültür ve sanatın uzun vadeli etkileri, yaratıcılığı ve inovasyonu teşvik etmesiyle ilişkilidir. Sanat, düşünce yapısını genişletme, alternatif bakış açıları geliştirme ve problem çözme becerilerini artırma potansiyeline sahiptir. Bu, toplumun yenilikçilik ve yaratıcılık kapasitesini artırarak ekonomik ve sosyal gelişimine katkıda bulunabilmektedir (Tekin & Günlü, 2019).

Son olarak, kültür ve sanatın uzun vadeli etkileri, toplumu daha dirençli kılabilmektedir. Sanat, zorlu durumlarla başa çıkma, duygusal iyileşme ve toplumsal dayanışma üzerinde olumlu etkiler yapabilmektedir. Bu, kültür ve sanatın toplumun ruhsal sağlığını güçlendirme ve kriz anlarında toplumsal bağları koruma potansiyeline işaret etmektedir. Bu boyutlar bir araya geldiğinde, kültür ve sanatın uzun vadeli etkileri, sürdürülebilir kültür ve sanat politikalarının toplumsal, kültürel ve ekonomik anlamda güçlü bir temel oluşturmasına katkıda bulunabilmektedir. Yerel yönetimlerin bu uzun vadeli etkileri gözeterek politikalarını oluşturması, kültür ve sanatın toplumun her alanında sürdürülebilir bir şekilde etkileşimde bulunmasını sağlamakta ve böylece toplumun genel refahını artırabilmektedir (Keleş, 2015).

1.6. Dijital Kültür Politikaları ve Katılımcı Dijital Platformların Halk Oyunlarıyla İlişkisi

Dijital çağın sunduğu olanaklar, kültür politikalarının biçimlenme biçimini kökten dönüştürmektedir. Özellikle yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki işlevleri, yalnızca fiziksel mekânlarda yürütülen etkinliklerle sınırlı kalmamakta; aynı zamanda dijital ağlar, çevrim içi platformlar ve sanal etkileşim ortamları aracılığıyla yeniden tanımlanmaktadır. Halk oyunları gibi köklü kültürel miras unsurları da bu dönüşüm sürecinden doğrudan etkilenmektedir. Dijital kültür politikaları, kültürel üretim ve katılımın dijital ortamda erişilebilirliğini artırmakta, geleneksel sanat formlarının

korunması, aktarılması ve tanıtılması için yeni kanallar açmaktadır. Yerel yönetimler, bu süreçte hem dijital araçların yönetimsel kapasitesinden yararlanmakta hem de toplumun kültürel katılım biçimlerini daha kapsayıcı hâle getirmektedir.

Günümüzde kültür politikaları yalnızca fiziki alanlarda gerçekleştirilen uygulamaları değil, aynı zamanda dijital mecralardaki kültürel dolaşımı da içermektedir. UNESCO’nun “Creative Cities Network” çerçevesinde de vurgulandığı üzere, kültürel çeşitliliğin korunması ve yaratıcı sektörlerin güçlendirilmesi, dijital dönüşümün olanaklarını kullanan çok katmanlı bir yönetim anlayışını gerektirmektedir. Bu bağlamda dijital kültür politikaları hem kültür üretim süreçlerini hem de kültürel katılım biçimlerini demokratikleştirmektedir. Yerel yönetimlerin dijital stratejileri, halk oyunları gibi somut olmayan kültürel miras alanlarında hem belgeleme hem de paylaşım odaklı yenilikçi pratiklerin önünü açmaktadır. Belediyeler, çevrim içi arşivler, dijital sergiler, interaktif öğretim platformları ve sosyal medya üzerinden yürütülen canlı etkinliklerle halk oyunlarının daha geniş kitlelere ulaşmasını sağlamaktadır.

Halk oyunları, tarihsel olarak kuşaktan kuşağa sözlü, görsel ve bedensel aktarım yoluyla taşınan bir kültürel ifadedir. Ancak dijital çağ, bu aktarım biçimlerine yeni araçlar eklemiştir. Yerel yönetimler tarafından yürütülen dijital arşiv projeleri, halk oyunlarının bölgesel varyantlarının belgelenmesine olanak tanımaktadır. Dijital kayıt teknolojileri, hareket, müzik ve kostüm bütünlüğünün yüksek çözünürlüklü biçimde kaydedilmesini sağlamaktadır. Ayrıca YouTube, Instagram, TikTok ve belediyelere ait dijital platformlar gibi kanallar, halk oyunlarının dinamik bir biçimde görünür olmasına katkı sunmaktadır. Katılımcılar, kendi yöresel oyunlarını sergileyerek kültürel çeşitliliği hem ulusal hem uluslararası düzlemde temsil edebilmekte, izleyiciler ise bu süreçte etkileşimli biçimde katılım gösterebilmektedir. Bu durum, halk oyunlarını yalnızca bir performans sanatı olmaktan çıkararak dijital kamusal alanın bir parçası hâline getirmektedir.

Katılımcı dijital platformlar, kültürel üretim süreçlerinde “katılım” kavramını yeniden tanımlamaktadır. Geleneksel olarak izleyici veya katılımcı rolleri keskin biçimde ayırırken, dijital ortamda bu sınırlar bulanıklaşmaktadır. Halk oyunlarına ilgi duyan bireyler, sosyal medya üzerinden paylaşımlar yaparak, yorumlarda bulunarak ya da çevrim içi kurslara katılarak sürece aktif biçimde dahil olabilmektedir. Belediyeler, çevrim içi kayıt sistemleri, çevrimiçi atölyeler ve interaktif öğretim videoları aracılığıyla halk oyunlarını yaygınlaştırmaktadır. Bu dijitalleştirme süreci, kültürel katılımın

mekânsal sınırlarını ortadan kaldırmakta, kırsal veya dezavantajlı bölgelerde yaşayan bireylerin de kültürel faaliyetlere erişimini kolaylaştırmaktadır. Dolayısıyla dijital platformlar, kültürel eşitsizliklerin azaltılmasında önemli bir araç olarak işlev görmektedir.

Dijital kültür politikalarının bir diğer boyutu, kültürel veri yönetimi ve sürdürülebilirlik perspektifidir. Yerel yönetimler, dijital kültürel mirasın uzun vadeli korunması için bulut tabanlı arşivleme sistemleri, veri tabanı yönetimi ve meta-veri etiketleme uygulamaları kullanmaktadır. Bu sistemler, halk oyunlarının müzik, kostüm, figür ve sahneleme özelliklerinin bilimsel olarak kaydedilmesini ve araştırmacılar tarafından erişilebilir hâle getirilmesini mümkün kılmaktadır. Aynı zamanda dijital verinin sürdürülebilir biçimde saklanması, kültürel hafızanın korunmasına katkı sunmaktadır. UNESCO'nun son raporları, dijital kültürel mirasın korunmasının yalnızca teknolojik bir mesele olmadığını, aynı zamanda kültürel kimliğin sürdürülmesiyle doğrudan ilişkili bir etik sorumluluk alanı olduğunu vurgulamaktadır.

Dijital katılımın artması, halk oyunlarının ekonomik ve turistik potansiyeline de yeni boyutlar kazandırmaktadır. Dijital mecralarda paylaşılan halk oyunu performansları hem yerel turizmi canlandırmakta hem de şehirlerin kültürel markalaşmasına katkı sağlamaktadır. UNESCO Yaratıcı Şehirler Ağı kapsamında yer alan bazı Türk şehirleri, bu dijital görünürlük sayesinde kültürel diplomasi alanında da etkinlik kazanmıştır. Yerel yönetimlerin dijital tanıtım stratejileri hem kültürel üretimi hem de ekonomik sürdürülebilirliği desteklemektedir. Halk oyunları, bu bağlamda hem kültürel mirasın korunması hem de yaratıcı endüstrilerin gelişimi için önemli bir araç hâline gelmektedir. Ancak dijitalleşme süreci, bazı riskleri de beraberinde getirmektedir. Kültürel içeriklerin metalaşması, özgünlük kaybı, geleneksel estetik unsurların yüzeyselleşmesi gibi sorunlar, dijital kültür politikalarının etik sınırlarını tartışmaya açmaktadır. Bu nedenle yerel yönetimlerin dijital kültür politikalarını planlarken, kültürel çeşitliliği koruyucu, toplumsal katılımı destekleyici ve kültürel hakları gözetici bir çerçeve benimsemeleri gerekmektedir. Ayrıca dijital kültür alanında çalışan uzmanların, halk oyunları gibi somut olmayan kültürel miras konularında etik bilince sahip olmaları, veri toplama ve paylaşım süreçlerinde yerel toplulukların rızasının alınması büyük önem taşımaktadır.

2. BÖLÜM: YEREL YÖNETİMLERDE KÜLTÜR VE SANAT POLİTİKALARI

1.1. Yerel Yönetimler

Yerel yönetimler, modern devlet yapısının önemli bir unsuru olarak, belirli bir coğrafi bölge veya yerleşim birimi içinde yer alan topluluğun idaresinden sorumlu olan yönetim birimleridir. Bu birimler genellikle belediyeler, ilçeler veya kasabalar gibi coğrafi sınırlarla belirlenmiş ve yerel halkın temel ihtiyaçlarını karşılamak, kamu hizmetlerini düzenlemek ve yerel refahı artırmak amacıyla görevlendirilmiştir. Yerel yönetimler, demokratik bir temsil sistemi altında seçilen veya atanmış yetkililer tarafından yönetilir ve yerel halkın ihtiyaçlarına uygun politikalar geliştirmekle yükümlüdür (Çağdaş, 2015). Yerel yönetimlerin temel amacı, yerel topluluğun refahını artırmak, yaşam kalitesini yükseltmek ve sürdürülebilir bir kalkınma sağlamaktır. Bu bağlamda, yerel yönetimler çeşitli sektörlerde faaliyet göstermektedir, bunlardan biri de kültür ve sanat alanıdır. Kültür ve sanat, yerel bir topluluğun kimliğini şekillendiren, bir araya getiren ve zenginleştiren önemli unsurlardır. Bu nedenle, yerel yönetimler kültür ve sanat politikalarını benimseyerek toplumlarını kültürel açıdan zenginleştirmeyi hedeflemektedir (Turan, 2018).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki rolü, sadece kültürel faaliyetleri desteklemekle kalmaz, aynı zamanda yerel halkın kültürel mirasına sahip çıkma, çeşitli kültürler arasında diyalogu teşvik etme ve sanatsal ifadeyi destekleme çabalarını içermektedir. Bu, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını oluştururken toplumun çeşitli kesimlerinin ihtiyaçlarını ve beklentilerini dikkate almalarını gerektirmektedir. Böylece, kültür ve sanat, sadece elit bir grup için değil, toplumun geniş bir kesimi için erişilebilmekte ve anlamlı olabilmektedir (Çelen, 2015).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının bir diğer önemli unsuru da yerel ekonomiye ve turizmine katkı sağlamaktır. Kültür ve sanat etkinlikleri, yerel ekonomiyi canlandırabilmekte, turizmi teşvik edebilmekte ve yerel esnafı destekleyebilmektedir. Aynı zamanda, kültür ve sanat, genç nesillerin eğitime ve yeteneklerinin gelişimine katkıda bulunarak toplumun geleceğine yönelik bir yatırım olarak da değerlendirilebilmektedir.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları, toplumun kültürel zenginliğini artırmak, yerel kimliği güçlendirmek, ekonomik kalkınmaya katkıda bulunmak ve toplumun geniş bir kesimine ulaşmayı amaçlamaktadır. Bu politikaların başarıyla uygulanması, yerel toplulukların daha yaşanabilmekte, çeşitli ve dinamik hale gelmesine katkıda bulunabilmektedir (Tür, 1999).

2.1.1. Yerel Yönetim Kavramı ve Rolü

Yerel yönetim, devletin üç ana düzeyinden biri olarak, bir bölgenin veya yerleşim biriminin yönetiminden sorumlu olan bir idari birimdir. Bu birimler, genellikle belediyeler, ilçeler veya kasabalar gibi coğrafi sınırlarla belirlenmiş ve yerel halkın günlük yaşamını düzenleme ve kamu hizmetlerini sunma amacıyla kurulmuştur. Yerel yönetimler, genellikle demokratik bir seçim süreciyle belirlenen yerel meclisler tarafından yönetilir ve yerel halkın temsilcileri aracılığıyla hükümetin en alt düzeyindeki birimleri oluşturmaktadır.

Yerel yönetimlerin temel rolü, yerel topluluğun ihtiyaçlarını anlamak, yerel halkın refahını artırmak ve günlük yaşamı düzenlemek için gerekli hizmetleri sağlamaktır. Bu hizmetler arasında altyapı, çevre düzenlemesi, eğitim, sağlık, ulaşım, sosyal hizmetler ve kültür-sanat faaliyetleri gibi bir dizi alan yer almaktadır. Yerel yönetimler, bu hizmetleri etkili bir şekilde sunmak ve yerel topluluğun beklentilerini karşılamak için politika oluşturma, planlama, bütçeleme ve uygulama süreçlerini yönetir (Erdem, 1999).

Yerel yönetimlerin genel rolü, merkezi hükümetten bağımsız olarak, yerel halkın özgün ihtiyaçlarını ve önceliklerini anlamak ve bu doğrultuda stratejiler belirlemek üzerinedir. Yerel yönetimler, kendi coğrafi sınırları içinde toplumun çeşitli kesimlerini temsil eden yetkilileri barındırarak, demokratik bir katılım ve temsil sağlamaktadır. Bu da yerel halkın yönetim süreçlerine etkin bir şekilde katılımını ve karar alma süreçlerine dahil olmasını mümkün kılmaktadır.

Yerel yönetim kavramı, yerel halkın kendine özgü kültürü, gelenekleri ve ihtiyaçlarına dayanır. Bu nedenle, yerel yönetimlerin rolü sadece hizmet sunumuyla sınırlı kalmaz, aynı zamanda yerel kimliğin güçlendirilmesi ve korunması, yerel ekonominin desteklenmesi, yerel demokrasinin güçlendirilmesi ve sosyal dayanışmanın sağlanması gibi faktörleri de içermektedir. Bu unsurlar, yerel yönetimlerin, merkezi hükümet

politikalarını yerelleştirmesi ve yerel topluluklarına özgü çözümler üretmesi açısından önemlidir.

Bu bağlamda, yerel yönetim kavramı, yerel halkın özgün ihtiyaçlarına ve kültürel dinamiklerine odaklanan, demokratik bir temsil sistemiyle işleyen ve yerel refahı artırmayı hedefleyen bir idari yapıyı ifade etmektedir. Bu kapsamda, yerel yönetimlerin genel rolü, yerel topluluğun gelişimi için stratejiler oluşturarak, kaynakları etkili bir şekilde yöneterek ve yerel halkın aktif katılımını teşvik ederek yerine getirilir (Pustu, 2005).

2.1.2. Yerel Yönetimlerin Sorumlulukları

Yerel yönetimler, coğrafi sınırlar içerisindeki topluluğun günlük yaşamını düzenleyen, kamu hizmetlerini sağlayan ve genel refahı artırmayı amaçlayan önemli bir idari birimdir. Bu bağlamda, yerel yönetimlerin sorumlulukları, geniş bir yelpazede yer alan ve toplumun çeşitli ihtiyaçlarına yanıt verebilecek şekilde çeşitlenmiş bir nitelik arz etmektedir (Ökmen, 1998).

Birinci olarak, yerel yönetimlerin en temel sorumluluklarından biri altyapı hizmetlerini düzenlemektir. Yolların bakımı, su temini, kanalizasyon hizmetleri, çöp toplama ve geri dönüşüm gibi altyapı unsurları, yerel yönetimlerin sağlaması gereken kritik hizmetler arasında yer almaktadır. Bu, yerel halkın günlük yaşamını sürdürebilmesi ve sağlıklı bir çevrede yaşayabilmesi için önemli bir dayanak noktası oluşturmaktadır (Çelik ve ark., 2008).

İkinci olarak, yerel yönetimler, eğitim ve kültür alanlarında da önemli sorumluluklar üstlenmektedir. Okulların ve kültür merkezlerinin yönetimi, yerel yönetimlerin denetim ve planlama süreçlerini içermektedir. Eğitim kurumlarının kalitesini artırmak ve kültürel etkinlikleri desteklemek, toplumun bilgi düzeyini yükseltmek ve kültürel zenginliği artırmak adına öncelikli hedefler arasında yer almaktadır.

Üçüncü olarak, yerel yönetimlerin sosyal hizmetler alanında sorumlulukları bulunmaktadır. Engelli bireylerin bakımı, yaşlıların desteklenmesi, dezavantajlı gruplara yardım ve sosyal yardım programları, yerel yönetimlerin toplum içindeki dezavantajlı kesimlere yönelik sorumluluklarını içermektedir. Bu, toplumsal eşitsizlikleri azaltmak ve her bireye adil bir yaşam standardı sağlamak amacıyla gerçekleştirilen önemli bir çabadır (Babahanoğlu, 2020).

Dördüncü olarak, yerel yönetimlerin ekonomik kalkınma ve istihdam yaratma sorumlulukları vardır. Yerel ekonominin canlandırılması, iş dünyasının desteklenmesi ve yeni istihdam alanlarının oluşturulması, yerel yönetimlerin bölge ekonomisinin güçlenmesi için önemli roller üstlendiği alanlardır. Ekonomik büyüme stratejileri, yerel yönetimlerin planlama ve yürütme süreçlerinde merkezi bir rol oynamaktadır.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin sorumlulukları, toplumun genel refahını artırmak, güvenli ve sürdürülebilir bir çevre sağlamak ve sosyal adaleti desteklemek gibi geniş bir perspektifi içermektedir. Bu sorumlulukların etkili bir şekilde yerine getirilmesi, yerel yönetimlerin toplumlarına değer katmalarını ve yaşanabilir bir çevre oluşturmalarını sağlayarak kapsamlı bir toplumsal gelişmeye katkıda bulunmalarını sağlamaktadır (Ağaoğlu, 1992).

2.1.3. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Alanındaki Rolü

Yerel yönetimler, kültür ve sanatın toplumsal dokuya entegre edilmesi ve bu alanlarda sürdürülebilir bir gelişim sağlanması konusunda önemli bir rol üstlenmektedir. Kültür ve sanat, toplumun kimliğini şekillendiren, bir araya getiren ve zenginleştiren unsurlar olarak kabul edilir. Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki rolü, toplumun bu unsurlara daha fazla erişim sağlamak, çeşitliliği teşvik etmek ve kültürel mirası korumak üzerinedir (Berk, 2003).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki rolü, öncelikle kültürel etkinlikleri desteklemek ve teşvik etmekle ilgilidir. Konserler, sergiler, tiyatro oyunları, festivaller ve diğer sanatsal etkinlikler, yerel yönetimlerin desteği ve organizasyonu ile toplumla buluşur. Bu tür etkinlikler, toplumun sanata olan ilgisini artırmaktadır, sanatçıları desteklemekte ve kültürel çeşitliliği kutlar.

Ayrıca, yerel yönetimler kültür ve sanat alanında altyapı oluşturarak topluma uygun mekanlar sağlamaktadır. Sanat galerileri, tiyatro sahneleri, kültür merkezleri ve kütüphaneler gibi tesisler, sanatın sergilenmesi, kültürel etkinliklerin düzenlenmesi ve toplumun bu alanlara erişimi için önemli bir platform sağlamaktadır. Bu tesisler, sanatın daha geniş kitlelere ulaşmasını ve toplumun bu sanatsal ifadelerle etkileşimde bulunmasını sağlamaktadır (Acar, 2019).

Yerel yönetimler, kültür ve sanatın sürdürülebilir bir şekilde desteklenmesi için politika ve stratejiler geliştirmektedirler. Kültür ve sanatın ekonomik katkıları, yaratıcılık ve

inovasyonun teşviki gibi unsurları içeren bu politikalar, toplumun kültürel ve sanatsal potansiyelini ortaya çıkarmaya yöneliktir. Ayrıca, yerel halkın katılımını teşvik etmek ve sanatçılara destek sağlamak için kültür ve sanat alanında burslar, atölyeler ve diğer destek programları da geliştirilir.

Kültür ve sanatın korunması ve gelecek nesillere aktarılması da yerel yönetimlerin sorumlulukları arasındadır. Tarihi binaların korunması, geleneksel sanat formlarının desteklenmesi ve kültürel mirasın gelecek kuşaklara aktarılması, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki uzun vadeli hedeflerini şekillendirmektedir (Pınarcıoğlu, 2013).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki rolü, toplumun kültürel kimliğini güçlendirmek, sanata erişimi artırmak, kültür ve sanat etkinliklerini desteklemek ve bu alanlarda sürdürülebilir bir gelişim sağlamak üzerine odaklanmaktadır. Bu, toplumun yaşam kalitesini artırmanın yanı sıra, yerel ekonomiye ve turizmine de olumlu katkılarda bulunarak kapsamlı bir toplumsal refahı hedeflemektedir.

2.1.4. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Politikalarını Şekillendirme Süreçleri

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını oluşturma süreçleri, toplumun kültürel zenginliğini ve sanatsal çeşitliliğini desteklemeye yönelik stratejiler geliştirmeyi amaçlamaktadır. Bu süreçler, geniş bir katılımı teşvik etmek, toplumsal ihtiyaçları anlamak ve yerel kültürü sürdürülebilir bir şekilde desteklemek üzere tasarlanmıştır (Karademir, 2021).

Birinci adım olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını şekillendirme süreçleri, toplumsal ihtiyaç analizi ile başlar. Bu analiz, yerel halkın kültürel taleplerini, sanatsal beklentilerini ve ihtiyaçlarını anlamayı hedeflemektedir. Yerel yönetimler, anketler, topluluk toplantıları ve diğer katılımcı yöntemleri kullanarak toplumun sesini dinler ve kültür-sanat alanındaki öncelikleri belirlemektedir.

İkinci aşamada, yerel yönetimler, kültür ve sanat politikalarını belirleme sürecine katkıda bulunacak paydaşları belirlemektedir. Sanatçılar, kültür kurumları, eğitim kurumları, iş dünyası, gençlik grupları ve diğer topluluk temsilcileri bu süreçte önemli bir rol oynamaktadır. Bu paydaşlar, kapsayıcı ve çeşitli bir politika oluşturulmasına katkı

sağlayarak, toplumsal ihtiyaçların geniş bir yelpazesini yansıtmaya yardımcı olmaktadır (Ertaş & Atalay, 2016).

Üçüncü aşamada, yerel yönetimler, belirlenen kültür ve sanat politikalarını oluşturmaktadır. Bu aşamada, politika belgeleri yazılır, hedefler belirlenmekte ve stratejik planlar oluşturulmaktadır. Politikalar genellikle kültürel çeşitliliği teşvik etmek, sanat ve kültür etkinliklerine erişimi artırmak, sanatçıları desteklemek ve yerel kültürel mirası korumak gibi ana başlıkları içermektedir.

Dördüncü aşamada, yerel yönetimler politikalarını uygulama sürecine geçer. Bu, kültür ve sanat etkinliklerini desteklemek, kültürel tesisleri yönetmek ve sanat projelerini finanse etmek gibi somut adımları içermektedir. Aynı zamanda, yerel halkın katılımını artırmak için etkileşimli programlar düzenlenmektedir ve kültür-sanat etkinliklerinin sürdürülebilir bir şekilde devam etmesi sağlanmaktadır (Zengin ve ark., 2014).

Son aşamada ise, yerel yönetimler politika etkilerini değerlendirmektedir ve gerektiğinde revize etmektedir. Toplumun değişen ihtiyaçlarına ve kültürel dinamiklere uyum sağlamak amacıyla politikalar gözden geçirilir ve güncellenmektedir. Bu süreç, politikaların sürekli olarak toplumsal beklentilere ve değişen kültürel koşullara uyum sağlamasını sağlamaktadır. (Silva ve ark., 2013).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını şekillendirme süreçleri, katılımcı, kapsayıcı ve sürdürülebilir bir yaklaşıma dayanmaktadır. Bu süreçler, yerel topluluğun kültürel zenginliğini destekleyerek, sanatın ve kültürün toplumsal dokuya entegre edilmesini sağlamayı hedeflemektedir (Aka & Gungor, 2018).

2.1.5. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Projelerini Yönetme Stratejileri

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini etkili bir şekilde yönetebilmek için benimsediği stratejiler, toplumun kültürel çeşitliliğini desteklemek, sanatsal üretkenliği teşvik etmek ve yerel kültürü sürdürülebilir bir şekilde geliştirmek üzerine odaklanmaktadır. Bu stratejiler, projelerin başarılı bir şekilde planlanmasını, uygulanmasını ve sürdürülebilirliğini sağlamayı amaçlamaktadır (Silva ve ark., 2013).

İlk strateji olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini belirlerken toplumun katılımını ön planda tutması önemlidir. Toplumun ihtiyaçlarını ve beklentilerini anlamak adına düzenlenen topluluk toplantıları, anketler ve diğer katılımcı yöntemler kullanılarak

projelerin içeriği şekillendirilir. Bu, projelerin toplumun gerçek ihtiyaçlarına odaklanmasını sağlamakta ve yerel halkın projelere aktif bir şekilde katılımını teşvik etmektedir (Ozel & Polat, 2013).

İkinci strateji olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini yönetirken sürdürülebilir bir finansal planlama yapmaları kritiktir. Projelerin bütçesinin etkili bir şekilde yönetilmesi, uzun vadeli başarı için önemlidir. Yerel yönetimler, özel sektör iş birlikleri, bağışlar, hibe programları ve diğer finansal kaynakları etkin bir şekilde kullanarak projelerin finansmanını sağlamaktadır. Bu da projelerin uzun vadeli etkilerini artırmaktadır.

Üçüncü strateji olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini yönetirken çoklu paydaş iş birlikleri kurmaları ve sürdürmeleri önemlidir. Sanatçılar, kültür kurumları, eğitim kurumları, iş dünyası ve diğer topluluk temsilcileri ile iş birliği yapmak, projelerin daha kapsamlı ve çeşitli bir perspektife sahip olmasını sağlamaktadır. Bu olmaktadır (, projelerin toplumun farklı kesimlerini etkilemesine ve daha geniş bir kitleye ulaşmasına yardımcı olmaktadır (Yılmaz & Telsaç, 2021).

Dördüncü strateji olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini etkili bir şekilde iletişim stratejileriyle desteklemeleri gerekmektedir. Projelerin duyurulması, halkın bilgilendirilmesi ve katılımın teşvik edilmesi için etkili bir iletişim stratejisi oluşturmak önemlidir. Basın açıklamaları, sosyal medya kampanyaları, etkinlik afişleri ve diğer iletişim araçları kullanılarak projelerin toplumla etkileşimi artırılmaktadır.

Son olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini değerlendirme süreçleri kurmaları ve sürdürmeleri kritiktir. Projelerin başarılı olup olmadığını değerlendirmek, gelecekteki projelerin daha etkili bir şekilde planlanması için önemlidir. Bu değerlendirme süreçleri, projelerin hedeflerine ulaşma derecesini, toplumun projelere tepkisini ve projelerin uzun vadeli etkilerini değerlendirmektedir (Kocaoğlu & Fural, 2018).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat projelerini yönetme stratejileri, toplumsal katılımı teşvik etmek, finansal sürdürülebilirliği sağlamak, paydaş işbirliklerini desteklemek, etkili iletişim stratejileri kullanmak ve projeleri düzenli olarak değerlendirmek üzerine odaklanmaktadır. Bu stratejiler, yerel kültür ve sanatın gelişimine katkıda bulunarak toplumun yaşam kalitesini artırma hedefine yönelik önemli adımları temsil etmektedir (Zengin & Öztaş, 2010).

1.2. Yerel Yönetimlerin Faaliyetleri

Yerel yönetimler, coğrafi sınırlar içindeki topluluğun günlük yaşamını düzenlemek, kamu hizmetlerini sağlamak ve genel refahı artırmak amacıyla bir dizi önemli faaliyet yürüten idari birimlerdir. Bu faaliyetler, yerel halkın ihtiyaçlarına cevap vermek, sosyal hizmetleri sağlamak, çevresel düzenlemeleri uygulamak ve ekonomik kalkınmayı desteklemek gibi geniş bir yelpazede yer almaktadır (Kocaoğlu & Fural, 2018).

Yerel yönetimlerin temel faaliyetlerinden biri, altyapı hizmetlerini düzenlemek ve sürdürmektir. Yolların bakımı, su temini, kanalizasyon hizmetleri, çöp toplama ve geri dönüşüm gibi altyapı unsurları, yerel yönetimlerin sağlaması gereken kritik hizmetlerdir. Bu faaliyetler, toplumun günlük yaşamını sürdürebilmesi ve sağlıklı bir çevrede yaşayabilmesi için temel bir zemin oluşturmaktadır.

Eğitim ve kültür alanlarında faaliyetler de yerel yönetimlerin sorumlulukları arasındadır. Okulların ve kültür merkezlerinin yönetimi, yerel yönetimlerin bu alanlarda etkin bir rol oynamasını gerektirmektedir. Eğitim kurumlarının kalitesini artırmak ve kültürel etkinlikleri desteklemek, toplumun bilgi düzeyini yükseltmek ve kültürel zenginliği artırmak adına öncelikli hedefler arasında yer almaktadır (Dilfiruz, 2022).

Sosyal hizmetler de yerel yönetimlerin faaliyet alanlarından biridir. Engelli bireylerin bakımı, yaşlıların desteklenmesi, dezavantajlı gruplara yardım ve sosyal yardım programları, yerel yönetimlerin toplum içindeki dezavantajlı kesimlere yönelik sorumluluklarını içermektedir. Bu faaliyetler, toplumsal eşitsizlikleri azaltmak ve her bireye adil bir yaşam standardı sağlamak amacıyla gerçekleştirilen önemli bir çabadır (Kortbek, 2019).

Ekonomik kalkınma ve istihdam yaratma faaliyetleri de yerel yönetimlerin gündeminde önemli bir yer tutar. Yerel ekonominin canlandırılması, iş dünyasının desteklenmesi ve yeni istihdam alanlarının oluşturulması, yerel yönetimlerin bölge ekonomisinin güçlenmesi için önemli roller üstlendiği alanlardır. Ekonomik büyüme stratejileri, yerel yönetimlerin planlama ve yürütme süreçlerinde merkezi bir rol oynamaktadır.

Ayrıca, yerel yönetimlerin çevresel düzenlemeler ve sürdürülebilirlik projeleri yürütme faaliyetleri bulunmaktadır. Doğal kaynakları koruma, çevre kirliliğini önleme ve yeşil alanların korunması, yerel yönetimlerin çevresel sürdürülebilirlik hedeflerine katkı sağladığı alanlardır (Taşcıoğlu, 2010).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin faaliyetleri, toplumun genel refahını artırmak, güvenli ve sürdürülebilir bir çevre sağlamak ve sosyal adaleti desteklemek amacıyla geniş bir yelpazede şekillenmektedir. Bu faaliyetlerin etkili bir şekilde planlanması ve yürütülmesi, yerel yönetimlerin toplumlarına değer katmalarını ve yaşanabilir bir çevre oluşturmalarını sağlamaktadır.

2.2.1. Belediye Hizmetleri ve Kültür Sanat İlişkisi

Belediye hizmetleri, yerel yönetimlerin toplumun günlük ihtiyaçlarını karşılamak, refahı artırmak ve sürdürülebilir bir yaşam ortamı oluşturmak üzere sunulan geniş bir hizmet yelpazesini içermektedir. Bu hizmetlerin arasında altyapı, eğitim, sağlık, ulaşım gibi temel ihtiyaçları karşılayanlar olduğu kadar kültür ve sanata yönelik hizmetler de önemli bir yer tutar. Belediye hizmetleri ile kültür sanat arasındaki ilişki, toplumun yaşam kalitesini yükseltmek ve kültürel zenginliği artırmak adına kritik bir öneme sahiptir (Tınar, 2023).

Belediye hizmetleri ve kültür-sanat ilişkisi, toplumun sosyal dokusunu güçlendirmek ve kültürel kimliği desteklemek amacıyla entegre edilmiş bir strateji gerektirmektedir. Belediyeler, kültür ve sanat etkinliklerini destekleyerek toplumun estetik anlayışını geliştirmeyi, yaratıcılığı teşvik etmeyi ve kültürel bir birlik duygusu oluşturmaya hedeflemektedir.

Bu ilişki, kültür ve sanat etkinliklerinin belediye hizmetlerinin bir parçası olarak düşünülmesini gerektirmektedir. Örneğin, belediyelerin düzenlediği kültür ve sanat festivalleri, konserler, tiyatro oyunları ve sergiler, toplumun sosyal hayatını zenginleştirirken aynı zamanda yerel ekonomiye de katkı sağlamaktadır. Bu etkinlikler, yerel halkın bir araya gelmesini teşvik etmekte ve toplumsal bağları güçlendirmektedir (Çam, 2021).

Belediye hizmetleri ve kültür-sanat ilişkisi, eğitim alanında da önemli bir yere sahiptir. Belediyeler, kültürel etkinliklerin yanı sıra sanat atölyeleri, kurslar ve kültür merkezleri aracılığıyla eğitim hizmetleri sunarak toplumun bilgi düzeyini artırmayı amaçlamaktadır. Bu, bireylerin yaratıcılıklarını geliştirmelerine ve kültürel mirası daha yakından tanımalarına olanak tanımaktadır. Ayrıca, belediye hizmetleri kültür ve sanat etkinlikleriyle yerel kültürel mirası koruma ve tanıtmaya görevini üstlenmektedir. Tarihi

binaların restorasyonu, geleneksel sanat formlarının desteklenmesi ve kültürel festivaller, belediyelerin yerel kültürü canlı tutma çabalarının bir parçasıdır (Aydın, 2005).

Bu bağlamda, belediye hizmetleri ve kültür-sanat ilişkisi, toplumun sadece fiziksel ihtiyaçlarını karşılamakla kalmayıp aynı zamanda duygusal ve kültürel ihtiyaçlarını da dikkate alan bütünlüklü bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Bu entegrasyon, yerel yönetimlerin toplumlarını daha yaşanabilmekte ve kültürel olarak zengin bir hale getirmek adına önemli bir rol oynamasını sağlamaktadır.

2.2.2. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat İçin Ayırdığı Bütçe

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat için ayrılan bütçe, toplumun kültürel ve sanatsal ihtiyaçlarını karşılamak, kültürel çeşitliliği desteklemek ve yerel sanat sahnelerini canlandırmak amacıyla stratejik bir şekilde planlanan önemli bir finansal kaynaktır. Bu bütçe, kültür ve sanatın toplumun yaşamında oynadığı merkezi rolü vurgulamaktadır ve yerel yönetimlerin kültür politikalarını destekleme kapasitesini yansıtır (Çağdaş, 2015).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat için ayırdığı bütçe, genellikle belediye bütçesinin belirli bir yüzdesini temsil etmektedir. Bu bütçe, kültür ve sanat etkinliklerini desteklemek, yerel sanatçılara ve kültür kurumlarına finansal katkı sağlamak, sanat ve kültür projelerini hayata geçirmek için kullanılır. Bu bütçenin doğru ve etkili bir şekilde yönetilmesi, yerel kültür sahnesinin güçlenmesine ve toplumun kültürel zenginliklerinden tam olarak faydalanmasına olanak tanımaktadır.

Bu bütçenin bir kısmı, kültür ve sanat etkinliklerini düzenlemek ve desteklemek amacıyla ayrılır. Konserler, tiyatro gösterimleri, sergiler, kültür festivalleri ve diğer etkinlikler, yerel halkın kültürel birikimine katkıda bulunurken aynı zamanda sanat ve kültür sahnelerini canlandırmaktadır. Bu etkinlikler, toplumun bir araya gelmesini sağlamakta ve yerel kültürün yaşatılmasına olanak tanımaktadır.

Bütçenin bir diğer önemli kısmı, yerel sanatçılara ve kültür kurumlarına doğrudan finansal destek sağlamak için ayrılır. Sanatçıların projelerini hayata geçirmeleri, kültür kurumlarının sürdürülebilirliğini sağlamaları için bu tür destekler kritiktir. Böylece, yerel sanat sahnesi güçlenmekte ve çeşitlenmektedir (Altın & Şahin, 2019).

Ayrıca, kültür ve sanat bütçesi, kültürel mirası koruma ve restorasyon projelerini desteklemek üzere kullanılabilmektedir. Tarihi binaların restorasyonu, geleneksel sanat

formlarının yaşatılması ve yerel kültürün gelecek nesillere aktarılması için bütçe ayrılması, yerel yönetimlerin kültürel zenginliği koruma vizyonunu yansıtır.

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat bütçesi aynı zamanda kültür ve sanat eğitime yönelik projeleri desteklemek amacıyla kullanılabilmektedir. Okullarda, kültür merkezlerinde veya sanat atölyelerinde düzenlenen eğitim programları, toplumun kültür ve sanat anlayışını artırarak yaratıcı düşünceyi teşvik etmektedir.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat için ayırdığı bütçe, toplumun kültürel ve sanatsal gelişimine katkıda bulunarak yaşanabilmekte ve kültürel olarak zengin bir yerel yaşam ortamı oluşturmayı hedeflemektedir. Bu bütçenin etkili bir şekilde yönetilmesi, yerel kültür sahnelerinin güçlenmesini, sanatçıların desteklenmesini ve toplumun kültürel mirasının korunmasını sağlamaktadır (Yaylı & Eroğlu, 2015).

2.2.3. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Eğitim Projeleri

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat eğitim projeleri, toplumun kültürel ve sanatsal bilinci artırmayı, yaratıcılığı teşvik etmeyi ve gelecek nesillerin kültürel mirasa daha yakın bir ilişki kurmalarını sağlamayı amaçlayan önemli girişimlerdir. Bu projeler, eğitim kurumları, kültür merkezleri ve sanat atölyeleri aracılığıyla gerçekleştirilir ve geniş bir katılımcı kitlesine hitap etmektedir.

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat eğitim projeleri, ilk olarak, okullarda ve eğitim kurumlarında kültür ve sanat eğitimi güçlendirmeye yönelik çabaları içermektedir. Belediyeler, okullarla iş birliği yaparak sanat ve kültür derslerini destekler, sanat atölyeleri düzenler ve öğrencilere kültürel etkinliklere katılma fırsatları sağlamaktadır. Bu, gençlerin sanatsal ifade yeteneklerini geliştirmelerine ve kültürel değerlere daha duyarlı bir şekilde yaklaşmalarına olanak tanımaktadır (Öztaş & Zengin, 2011).

Ayrıca, belediyelerin kültür ve sanat eğitim projeleri, toplum genelinde yetenekli bireyleri keşfetmeyi ve desteklemeyi hedeflemektedir. Yetenekli genç sanatçıları ve kültür alanındaki potansiyeli olan bireyleri belirlemek amacıyla düzenlenen yarışmalar, festivaller ve atölyeler aracılığıyla belediyeler, bu bireylerin yeteneklerini sergilemelerine ve geliştirmelerine destek vermektedir.

Diğer bir önemli boyut, yerel yönetimlerin kültür ve sanat eğitim projeleri aracılığıyla toplumda sürekli bir kültür ve sanat bilinci oluşturmaya yönelik çabaları içermektedir. Bu projeler, seminerler, konferanslar, paneller ve kültür gezileri gibi etkinliklerle toplumun

kültürel birikimini artırmayı amaçlamaktadır. Aynı zamanda, yerel halka sanatın ve kültürün yaşam kalitesini nasıl artırdığını anlatan bilgilendirme kampanyaları da düzenlenmektedir (Yazıcı, 2016).

Kültür ve sanat eğitim projeleri aynı zamanda sosyal etkileşimi artırmayı ve toplumsal bağları güçlendirmeyi hedeflemektedir. Belediyeler, kültür ve sanat etkinlikleri aracılığıyla toplumun farklı kesimlerini bir araya getirmektedir, etkileşimi teşvik etmekte ve kültürel çeşitliliğin kutlanmasına olanak tanımaktadır.

Bu projelerin başarılı olabilmesi için, yerel yönetimler genellikle uzman sanatçılar, eğitimciler ve kültür uzmanları ile iş birliği yapar. Bu, projelerin içeriğinin uzmanlıkla şekillendirilmesine ve katılımcılara en yüksek kalitede eğitim ve deneyim sunulmasına olanak tanımaktadır.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat eğitim projeleri, toplumun kültürel zenginliğini artırmayı, sanatsal yetenekleri desteklemeyi ve kültürün gelecek nesillere aktarılmasını güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Bu projeler, toplumun geniş bir kesimine ulaşarak kültür ve sanatın yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelmesine katkı sağlamaktadır (Tiyek, 2016).

2.2.4. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Altyapı Projeleri

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat altyapı projeleri, toplumun kültürel ve sanatsal faaliyetlere katılımını artırmayı, sanat ve kültürün sürdürülebilir bir şekilde desteklenmesini sağlamayı amaçlayan stratejik girişimlerdir. Bu projeler, kültür ve sanatın daha geniş kitlelere ulaşmasını, yerel sanat sahnelerinin güçlenmesini ve toplumun kültürel zenginliğini artırmayı hedeflemektedir (Silva ve ark., 2013).

Bu tür projelerin birincil unsurlarından biri, kültür ve sanat mekanlarının oluşturulması veya iyileştirilmesidir. Yerel yönetimler, tiyatro salonları, konser salonları, sanat galerileri, kültür merkezleri ve müzeler gibi altyapı projelerini desteklemektedir. Bu mekanlar, sanat etkinliklerinin düzenlenmesi, sanat eserlerinin sergilenmesi ve toplumun kültürel faaliyetlere katılmasını sağlamak adına kritik bir rol oynamaktadır (De Carvalho ve ark., 2022).

Ayrıca, kültür ve sanat altyapı projeleri, yerel sanatçıların ve kültür kurumlarının desteklenmesi amacıyla atölye ve stüdyo alanları içerebilmektedir. Sanatçılara yaratıcı

süreçlerini sürdürme ve eserlerini üretme imkânı sunan bu alanlar, yerel sanat sahnelerini canlandırmaktadır ve sanatsal üretkenliği teşvik etmektedir.

Kütüphaneler, arşivler ve diğer kültürel mirası koruma amacı güden altyapı projeleri de bu kapsamda yer almaktadır. Yerel yönetimler, geçmişin kültürel mirasını korumak ve gelecek nesillere aktarmak adına tarihi binaların restore edilmesini, arşivlerin oluşturulmasını ve kültürel mirasın sürdürülebilir bir şekilde yönetilmesini desteklemektedir.

Kültür ve sanat altyapı projeleri, genellikle toplumun farklı kesimlerine ulaşmayı hedeflemektedir. Engellilere yönelik erişilebilir mekanların oluşturulması, düşük gelirli gruplara yönelik ücretsiz etkinliklerin düzenlenmesi ve kırsal bölgelerdeki topluluklara yönelik kültür ve sanat etkinliklerinin desteklenmesi gibi çeşitli stratejilerle, bu projeler toplumsal katılımı ve eşit erişimi güçlendirmektedir (Vitória ve ark., 2021).

Yerel yönetimler, kültür ve sanat altyapı projeleriyle aynı zamanda yerel ekonomiyi canlandırmayı hedeflemektedir. Bu projeler, yeni istihdam alanları oluşturabilmekte, yerel esnafı destekleyebilmekte ve turizmi teşvik edebilmektedir. Kültür ve sanat etkinlikleriyle meşhur bölgeler, turist çekme potansiyeli yaratırken yerel ekonomiye de katkı sağlamaktadır.

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat altyapı projeleri, toplumun kültürel ve sanatsal ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlayan kapsamlı ve stratejik girişimlerdir. Bu projeler, sadece fiziksel mekanların oluşturulmasını değil, aynı zamanda toplumun geniş bir kesiminin kültürel ve sanatsal faaliyetlere katılımını güçlendirmeyi hedeflemektedir (Ekholm & Sol, 2019).

2.2.5. Yerel Yönetimlerin Kültür ve Sanat Etkinliklerini Teşvik Politikaları

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat etkinliklerini teşvik politikaları, toplumun kültürel ve sanatsal katılımını artırmayı, yerel sanat sahnelerini desteklemeyi ve yerel kültürün zenginleşmesini sağlamayı amaçlayan stratejik yaklaşımları içermektedir. Bu politikalar, çeşitli maddi ve manevi teşvikler, düzenlemeler ve destek programları aracılığıyla kültür ve sanat alanındaki faaliyetleri güçlendirmeye yöneliktir (Danckers ve ark., 2016).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat etkinliklerini teşvik politikalarının bir bileşeni, maddi desteklemekte ve teşviklerdir. Belediyeler, kültür ve sanat kurumlarına, sanatçılara ve etkinliklere bütçe tahsis ederek finansal destek sağlamaktadır. Bu destek, kültür ve sanat

projelerinin hayata geçirilmesini, sanatçıların eserlerini sergilemelerini ve kültür etkinliklerinin düzenlenmesini teşvik etmektedir. Ayrıca, bu politikalar, yerel işletmeleri ve sponsorları kültür ve sanat etkinliklerine katkı yapmaya teşvik etmektedir (Matyushkina, 2023).

Manevi destekler, yerel yönetimlerin kültür ve sanat etkinliklerini teşvik politikalarının önemli bir unsurdur. Belediyeler, kültür ve sanatın toplumun bir parçası olarak benimsenmesini sağlamak için bilinçlendirme kampanyaları düzenler, kültürel etkinlikleri tanıtır ve toplumu bu etkinliklere katılmaya teşvik etmektedir. Bu, toplumun kültürel bilinci artırarak kültür ve sanatın daha geniş kitlelere ulaşmasına olanak tanımaktadır.

Ayrıca, yerel yönetimlerin kültür ve sanat etkinliklerini teşvik politikaları, etkinliklere erişimi artırmaya yönelik düzenlemeleri içermektedir. Ücretsiz etkinlikler, düşük gelirli gruplara yönelik indirimli biletler, engellilere yönelik erişilebilirlik önlemleri gibi uygulamalar, toplumun farklı kesimlerinin kültür ve sanat etkinliklerine katılımını güçlendirmektedir.

Bu politikalar, yerel yönetimlerin kültür ve sanat etkinliklerini desteklemek adına ortaklıklar kurmalarını teşvik etmektedir. Yerel sanat kurumları, işletmeler, sivil toplum örgütleri ve diğer paydaşlarla iş birliği yaparak kültür ve sanat projelerini hayata geçirir. Bu ortaklıklar, kültür ve sanatın sürdürülebilir bir şekilde desteklenmesini sağlamak ve yerel kültür sahnelerini güçlendirmektedir (Kolbe, 2006).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat etkinliklerini teşvik politikaları, toplumun kültürel ve sanatsal faaliyetlere daha aktif bir şekilde katılımını teşvik eden, sanat sahnelerini canlandıran ve yerel kültürün zenginleşmesine katkı sağlayan önemli stratejik yaklaşımları içermektedir. Bu politikalar, kültür ve sanatın toplumun yaşamının ayrılmaz bir parçası haline gelmesine yönelik kapsamlı bir vizyonu yansıtarak yerel kültür sahnelerini güçlendirmektedir.

1.3. Yerel Yönetimlerin Rolü

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki rolü, toplumun kültürel zenginliğini korumak, sanatın ve kültürün gelişimine öncülük etmek, kültürel çeşitliliği desteklemek ve toplumun geniş bir kesimine kültür ve sanatın ulaşabilirliğini sağlamak gibi önemli işlevleri içermektedir. (Lopes ve ark., 2015).

Yerel yönetimler, toplumun kültürel mirasını koruma ve geliştirme sorumluluğunu üstlenmektedir. Bu, tarihi binaların restorasyonu, geleneksel el sanatlarının desteklenmesi, yerel festivallerin düzenlenmesi gibi kültürel mirası canlandıran girişimleri içermektedir. Aynı zamanda, yerel yönetimlerin bu mirası gelecek nesillere aktarmak ve korumak adına müzeler, arşivler ve kültür merkezleri oluşturması önemlidir (Simeon & Lucariello, 2018).

Yerel yönetimler, sanat ve kültürün sürdürülebilir gelişimine liderlik etmektedir. Bu, yerel sanatçılara destek sağlamak, sanat etkinliklerini düzenlemek, kültür ve sanat eğitimini teşvik etmek ve genç yetenekleri destekleyerek gelecekteki sanat sahnelerini güçlendirmeyi içermektedir. Yerel yönetimler aynı zamanda kültür ve sanat politikalarını oluşturarak bu alanlarda uzun vadeli stratejiler belirlemektedir.

Kültür ve sanatın toplumun her kesimine ulaşabilir olması, yerel yönetimlerin önceliklerinden biridir. Bu, ücretsiz etkinliklerin düzenlenmesi, kültür ve sanatın kırsal bölgelere taşınması, engelli bireylerin etkinliklere erişimini kolaylaştıran düzenlemelerin yapılması gibi çeşitli önlemleri içermektedir. Yerel yönetimler, toplumun çeşitli gruplarını kapsayacak şekilde kültür ve sanat etkinliklerini çeşitlendirme sorumluluğunu da taşımaktadır (Vitória ve ark., 2021).

Yerel yönetimler, kültür ve sanat etkinliklerini destekleyerek toplumsal bağları güçlendirmektedir. Ortak etkinliklere ev sahipliği yapmak, yerel sanatçıları ve toplulukları bir araya getirmek, kültürel çeşitliliği kutlamak ve toplumun ortak kültürel değerleri etrafında birleşmesini teşvik etmek, bu bağların oluşturulmasında önemli rol oynamaktadır.

Yerel yönetimler, bir bölgenin ekonomik, sosyal ve kültürel kalkınmasında hayati bir role sahiptir. Özellikle halkoyunları gibi kültürel miras unsurlarının korunması, geliştirilmesi ve tanıtılması, yerel yönetimlerin stratejik müdahaleleriyle doğrudan ilişkilidir. Halkoyunları, bir toplumun kültürel kimliğini yansıtan, tarihsel bağlarını güçlendiren ve toplumsal dayanışmayı teşvik eden bir ifade biçimidir. Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik faaliyetleri, bu kültürel mirasın sürdürülebilirliğini sağlamada kritik bir öneme sahiptir (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Bu bağlamda, Türkiye'deki belediyeler ve yerel yönetimler, halkoyunlarını yaşatmak ve bu değerleri gelecek nesillere aktarmak için çeşitli projeler, etkinlikler ve kurslar düzenlemektedir (SETA, 2019).

Halkoyunlarının korunmasında yerel yönetimlerin en önemli rollerinden biri, bu dansların öğretilmesi ve yaygınlaştırılmasıdır. Yerel yönetimler, halkoyunları kursları düzenleyerek bireylerin bu kültürel mirası öğrenmesine olanak tanımakta, aynı zamanda halkoyunlarının geleneksel figür ve ritimlerini profesyonel eğitmenler aracılığıyla bireylere aktarmaktadır. Örneğin, Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Hanım Lokalleri bünyesinde düzenlediği Halk Oyunları Şenliği, kadınların sosyal hayata katılımını artırmakla kalmayıp, aynı zamanda halkoyunlarının sosyal bağları güçlendiren bir araç olarak işlev görmesini sağlamaktadır (Ankara Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür etkinlikler, halkoyunlarının yalnızca bir dans türü değil, toplumsal dayanışmayı güçlendiren bir araç olduğunu ortaya koymaktadır (Zengin & Öztaş, 2010).

Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik ikinci önemli rolü, kültürel sürdürülebilirliği sağlamak için bu dansların tanıtımına yönelik projeler yürütmektir. Halkoyunlarının ulusal ve uluslararası düzeyde tanıtılması, bir yandan kültürel turizmi desteklerken diğer yandan halkoyunlarının daha geniş bir kitle tarafından tanınmasını sağlamaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975). Bu bağlamda, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği uluslararası halk dansları festivalleri, bölgenin Ege kültürünü dünya çapında tanıtımda önemli bir rol oynamaktadır (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023). Benzer şekilde, Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin organize ettiği Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Festivali, halkoyunlarının kültürler arası diyalog için bir platform olarak kullanıldığını göstermektedir (Bursa Büyükşehir Belediyesi, 2023).

Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik bir diğer önemli işlevi, bu dansların toplumsal dayanışmayı teşvik etmesidir. Halkoyunlarının toplu olarak oynanması, bireyler ve topluluklar arasındaki sosyal bağların güçlenmesine olanak sağlamaktadır. Bu durum, özellikle gençlerin ve kadınların halkoyunlarına katılımıyla daha belirgin bir hale gelmektedir. Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin GASMEK kursları kapsamında düzenlediği halkoyunları eğitimleri, gençlerin sosyal hayata katılımını artırmakta ve onların kültürel kimliklerini güçlendirmektedir (Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2022). Benzer şekilde, Trabzon Büyükşehir Belediyesi ve Karadeniz Teknik Üniversitesi iş birliğiyle düzenlenen kurslar, Karadeniz Bölgesi'nin enerjik ve dinamik horon danslarını genç nesillerle buluşturarak, kültürel mirasın sürdürülebilirliğini desteklemektedir (Trabzon Büyükşehir Belediyesi, 2024).

Halkoyunlarının korunması ve tanıtılmasının yanı sıra, yerel yönetimler bu dansların toplumsal bağlamını da göz önünde bulundurarak çeşitli faaliyetler düzenlemektedir. Özellikle Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikleri hem yerel halkın hem de turistlerin bu kültürel mirası daha yakından tanınmasına olanak sağlamaktadır. Bu tür etkinlikler, halkoyunlarının turizmle entegrasyonunu sağlamakta ve yerel ekonomiye katkıda bulunmaktadır (Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2024). Ancak, halkoyunlarının ticarileşme riski, yerel yönetimlerin bu konuda dikkatli ve dengeli bir politika izlemesini gerektirmektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki rolü, toplumun kültürel dokusunu güçlendirmek, sanatın ve kültürün sürdürülebilir bir şekilde gelişimine öncülük etmek ve kültürel faaliyetlere geniş bir katılım sağlamak adına kapsamlı bir sorumluluk setini içermektedir. Bu rol, yerel yönetimlerin toplumun kültürel hayatını zenginleştirmeye yönelik taahhütlerini ve liderliklerini vurgulamaktadır (Santana ve ark., 2010).

2.3.1. Kültür ve Sanatın Korunması ve Geliştirilmesi

Yerel yönetimler, kültür ve sanatın korunması ve geliştirilmesi açısından önemli bir rol üstlenmektedir. Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanat alanındaki politikaları, toplumun kültürel zenginliğini korumak, desteklemek ve artırmak amacını taşımaktadır. Yerel yönetimlerin bu alandaki çabaları, sadece kültürel mirası koruma değil, aynı zamanda toplumun kimliğini güçlendirme ve sanatsal yaratıcılığı teşvik etme amacını da içermektedir (Kovacs, 2011).

Birincil olarak, yerel yönetimler kültürel mirasın korunması konusunda aktif bir rol oynamaktadır. Tarihi binaların restorasyonu, geleneksel festivallerin düzenlenmesi ve yerel folklorun yaşatılması gibi girişimler, yerel kültürün sürdürülebilirliğini sağlamak adına önemli adımlardır. Bu tür projeler, geçmişin izlerini günümüze taşıyarak toplumun köklerine duyduğu bağlılığı güçlendirmektedir.

İkincil olarak, yerel yönetimler sanatın desteklenmesi ve geliştirilmesine odaklanmaktadır. Yerel sanatçıların eserlerine destek verilmesi, sanat etkinliklerinin düzenlenmesi ve sanat eğitimi programlarının oluşturulması gibi faaliyetler, yerel toplulukların sanatsal potansiyelini artırmayı hedeflemektedir. Bu şekilde, yerel

yönetimler, sanatın toplumun geniş kesimlerine ulaşmasını sağlayarak sosyal bağları güçlendirebilmekte ve yerel sanatın geniş kitlelere yayılmasını teşvik edebilmektedir (Ekholm & Sol, 2020).

Üçüncül olarak, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikaları, toplumsal katılımı teşvik etmeye yöneliktir. Toplumun farklı kesimlerini bir araya getiren kültürel etkinliklerin düzenlenmesi ve sanatın herkes için erişilebilir kılınması, yerel toplulukların birlikte yaşama kültürünü geliştirmesine katkı sağlamaktadır. Bu sayede, kültür ve sanat, toplum içinde ortak bir dil oluşturarak insanların birbirlerini daha iyi anlamasını ve değer vermesini sağlamaktadır (Dempsey, 2023).

Yerel yönetimler, bir toplumun kültürel kimliğini yansıtan ve gelecek nesillere aktarılmasını sağlayan kültür ve sanat faaliyetlerinin korunması ve geliştirilmesinde kritik bir rol üstlenmektedir. Bu bağlamda, halkoyunları, bir yandan toplumsal dayanışmayı teşvik eden bir araç, diğer yandan da bölgesel kimliğin en önemli sembollerinden biri olarak yerel yönetimlerin stratejik kültür politikalarında öncelikli bir yere sahiptir (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Halkoyunları, tarih boyunca toplulukların değerlerini, yaşam biçimlerini ve inançlarını bir arada yaşatmalarını sağlayan bir kültürel ifade biçimi olarak öne çıkmış; günümüzde ise bu mirasın korunması ve tanıtılması, yerel yönetimlerin aktif müdahalesini gerektiren bir alan haline gelmiştir (SETA, 2019).

Halkoyunlarının korunması, geliştirilmesi ve yaygınlaştırılması, yerel yönetimlerin kültür politikalarının merkezinde yer almakta ve bu dansların unutulmasını engellemek için çeşitli projeler ve programlar geliştirilmektedir. Örneğin, Adana Büyükşehir Belediyesi'nin Konservatuvar Halkoyunları Gösterileri, Çukurova Bölgesi'nin kültürel zenginliğini yaşatmayı ve tanıtmayı hedeflemektedir (Adana Büyükşehir Belediyesi, 2024). Benzer şekilde, İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından düzenlenen uluslararası halk dansları festivalleri, bölgenin Ege kültürünü ulusal ve uluslararası platformlara taşıyarak, halkoyunlarının yalnızca yerel değil, küresel bir kültürel unsur olarak da değer görmesini sağlamaktadır (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023).

Yerel yönetimlerin halkoyunlarıyla ilgili faaliyetleri, yalnızca bu dansların öğretilmesi ve sahnelenmesiyle sınırlı kalmamakta; aynı zamanda bu kültürel mirasın tarihsel ve sosyal bağlamda anlaşılmasını da içermektedir. Örneğin, Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin GASMEK kursları kapsamında düzenlediği halkoyunları eğitimleri, gençlerin bu dansları öğrenmelerini sağlarken aynı zamanda bu figürlerin tarihsel anlamlarını da aktarmaktadır

(Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2022). Bu tür kurslar, bireylerin kültürel kimliklerini güçlendirmelerine ve halkoyunlarının toplumsal bağları güçlendiren bir araç olarak işlev görmesine olanak tanımaktadır (Zengin & Öztaş, 2010).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat faaliyetleri, halkoyunlarının toplumsal işlevlerini artıran bir platform sunmaktadır. Halkoyunları, toplu olarak oynanması sayesinde bireyler arasında iş birliği ve dayanışmayı teşvik eden bir mekanizma olarak işlev görmektedir. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Hanım Lokalleri kapsamında düzenlediği Halk Oyunları Şenliği, kadınların halkoyunlarına katılımını artırarak onların toplumsal hayata entegrasyonuna katkıda bulunmuş ve bu dansların sosyal bağları güçlendiren bir araç olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur (Ankara Büyükşehir Belediyesi, 2024). Kadınların ve gençlerin bu tür etkinliklerde aktif bir şekilde yer alması, halkoyunlarının toplumsal cinsiyet eşitliği bağlamında da bir farkındalık yaratmasına olanak tanımaktadır (Karademir, 2021).

Halkoyunlarının turizmle bütünleşmesi, yerel yönetimlerin bu alandaki faaliyetlerinin bir diğer önemli boyutunu oluşturmaktadır. Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikler, halkoyunlarının turizm aracılığıyla daha geniş kitlelere tanıtılmasını sağlamakta ve aynı zamanda yerel ekonomiye katkıda bulunmaktadır (Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2024). Turistlerin halkoyunları gösterilerine olan yoğun ilgisi, yerel kültürün global ölçekte tanıtımına olanak sağlamaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975). Ancak bu tür faaliyetler, halkoyunlarının ticarileşme riskiyle karşı karşıya kalabileceği için, yerel yönetimlerin bu konuda hassas bir denge gözetmesi gerekmektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

Bu bağlamda, yerel yönetimlerin kültür ve sanatın korunması ve geliştirilmesine yönelik politikaları, sadece maddi bir destek sağlamakla kalmayıp aynı zamanda toplumun kültürel dokusunu güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Bu çerçevede, yerel yönetimlerin sürdürülebilir kültür politikaları oluşturarak, kültürel mirasın korunmasını, sanatın desteklenmesini ve toplumsal katılımın artırılmasını sağlamaları önemlidir. Bu politikalar, yerel toplulukların kültürel zenginliğini sürdürülebilir bir şekilde gelecek nesillere aktarmalarına katkıda bulunacaktır.

1.3.1.1. Tarihi Binaların Restorasyonu ve Korunması

Tarihi binaların restorasyonu ve korunması, kültürel mirasın sürdürülebilirliği açısından kritik bir öneme sahiptir. Bu bağlamda, tarihi binalar, geçmişin izlerini günümüze taşıyan görsel ve tarihi belgelerdir. Restorasyon ve koruma çalışmaları, bu binaların fiziksel yapısını yeniden canlandırmanın yanı sıra, toplumun geçmişine duyduğu bağlılığı güçlendirerek kültürel kimliğin korunmasına katkı sağlamaktadır (Danckers ve ark., 2016).

Tarihi binaların restorasyon süreci, öncelikle detaylı bir araştırma ve belgeleme aşamasını içermektedir. Restorasyon projeleri, mimari özelliklerin, orijinal malzemelerin ve zaman içindeki değişikliklerin titiz bir analizini gerektirmektedir. Bu aşama, restorasyonun tarihî doğruluğunu ve kültürel önemini korumak adına temel bir adımdır.

Restorasyon çalışmaları sırasında, tarihi binaların orijinal mimari özelliklerinin ve malzemelerinin korunması ön planda tutulmalıdır. Orijinal malzeme kullanımı, binaların tarihî dokusunu bozmadan eski ihtişamlarına kavuşmalarını sağlamaktadır. Aynı zamanda, tarihi binaların çevresel etkilerden korunması için uygun malzemelerin seçimi ve bakımı da büyük bir önem taşımaktadır (Storm, 2022).

Restorasyon sürecinde, uzman ekiplerin gözetiminde gerçekleştirilen fiziksel müdahaleler, binaların güvenliğini ve dayanıklılığını sağlamak adına dikkatlice planlanmalıdır. Bu aşama, modern standartlara uygunluğu gözetirken, tarihi binaların estetik ve mimari bütünlüklerini koruma hedefini taşımaktadır.

Tarihi binaların restorasyonu, aynı zamanda toplumun katılımını ve bilinçlenmesini gerektirmektedir. Yerel halkın, tarihi binaların önemini anlaması ve bu mirasa sahip çıkması, restorasyon projelerinin başarısını artırmaktadır. Eğitim programları ve bilinçlendirme kampanyaları, toplumun tarihi binalara duyarlılığını artırarak sürdürülebilir koruma sağlamaktadır (Price, 2012).

Bu bağlamda, tarihi binaların restorasyonu ve korunması, kültürel mirası gelecek nesillere aktarmanın yanı sıra, toplumun tarihine olan bağlılığını güçlendiren önemli bir süreçtir. Bu süreç, uzmanlık, dikkatli planlama ve toplumsal katılımın birleşimini gerektirmektedir. Tarihi binaların korunması, kültürel çeşitliliği ve tarihi sürekliliği destekleyen önemli bir unsurdur.

1.3.1.2. Geleneksel El Sanatlarının Desteklenmesi

Geleneksel el sanatları, bir kültürün geçmişten günümüze uzanan özgün ifadesidir. Bu sanatlar, genellikle bölgesel ve kültürel bağlamda derin köklere sahip olan el becerilerini içermektedir. Geleneksel el sanatları, kültürler arası iletişimi ve kültürel kimliğin korunmasını sağlamada kilit bir rol oynamaktadır. Bu nedenle, geleneksel el sanatlarının desteklenmesi, kültürel zenginliğin ve çeşitliliğin sürdürülebilirliği için önemlidir (dos Santos ve ark., 2016).

Geleneksel el sanatlarının desteklenmesi, öncelikle bu sanatları icra eden ustaların ve toplulukların tanıtılmasını ve korunmasını içermektedir. Ustaların yeteneklerini ve bilgilerini gelecek nesillere aktarmaları için atölye çalışmaları, eğitim programları ve çeşitli etkinlikler düzenlenmelidir. Böylece, geleneksel el sanatlarının öğrenilmesi ve yaşatılması teşvik edilir.

Finansal destek mekanizmaları, geleneksel el sanatlarının sürdürülebilirliğini sağlamada kritik bir rol oynamaktadır. Ustaların ve el sanatları topluluklarının projeleri için fon oluşturulması, malzeme temini, atölye alanlarının korunması gibi konularda destek sağlanması geleneksel el sanatlarının canlılığını sürdürmede yardımcı olmaktadır. Aynı zamanda, sanatçılar arası iş birliği ve ağ oluşturulması da geleneksel el sanatlarının daha geniş kitlelere ulaşmasına imkân tanımaktadır (Buhin, 2023).

Geleneksel el sanatları, genellikle yerel ekonomilere de katkı sağlamaktadır. Bu nedenle, bu sanatların pazarlanması ve ticarileştirilmesi, el sanatçılarının gelir düzeyini artırmaktadır. El sanatlarının geleneksel pazarlama kanalları yanında dijital platformlar aracılığıyla da tanıtılması, ulusal ve uluslararası pazarlara erişimi kolaylaştırabilmektedir.

Teknolojik gelişmelerin etkisiyle, geleneksel el sanatlarına olan talep artabilmektedir. Ancak, bu durum beraberinde sanatların orijinalliğini ve otantikliğini koruma sorununu da getirebilmektedir. Bu bağlamda, geleneksel el sanatlarının desteklenmesi stratejileri, modernleşmenin etkilerini dengeleyerek sanatların kültürel bağlamını koruma amacını taşımaktadır (Soukalova, 2016).

Bu bağlamda, geleneksel el sanatlarının desteklenmesi, kültürel mirasın yaşatılması, topluluk bağlarının güçlenmesi ve ekonomik kalkınmanın desteklenmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. Bu destek, sadece el sanatlarının icracıları için değil, aynı zamanda toplumun genel kültürel dokusunu zenginleştirmek adına da kritik bir unsurdur.

1.3.1.3. Yerel Festivallerin Düzenlenmesi ve Kültürel Mirası Canlandırma Çabaları

Yerel festivaller, bir topluluğun kültürel kimliğini kutlama ve paylaşma, aynı zamanda bu kültürü gelecek nesillere aktarma amacını taşıyan önemli etkinliklerdir. Bu bağlamda, yerel festivallerin düzenlenmesi ve kültürel mirası canlandırma çabaları, bir toplumun tarihini, geleneklerini ve değerlerini sürdürülebilir bir şekilde yaşatma hedefine yöneliktir (Christoffersen, 2016).

Yerel festivallerin düzenlenmesi, topluluğun bir araya gelmesini sağlayarak sosyal bağları güçlendirmektedir. Bu festivaller, genellikle yerel halkın katılımını teşvik etmekte ve topluluk üyeleri arasında dayanışma duygusunu artırmaktadır. Aynı zamanda, yerel festivaller, farklı kültürlerin bir araya gelmesine olanak tanımakta, bu da kültürel çeşitliliği ve anlayışı artırabilmektedir.

Yerel festivallerin kültürel mirası canlandırma çabalarına katkısı büyüktür. Bu etkinlikler, geleneksel el sanatları, dans, müzik ve diğer kültürel ifadelerin sergilenmesine olanak tanımaktadır. Geleneksel giysilerin giyilmesi, yöresel yemeklerin sunulması gibi unsurlar, geçmişe ait kültürel öğelerin yaşatılmasına ve yeni nesillere aktarılmasına yardımcı olmaktadır (Silva ve ark., 2018).

Festivaller aynı zamanda yerel ekonomiye de katkı sağlamaktadır. Turist çekme potansiyeli sayesinde, yerel esnaf ve ticaret canlanabilmektedir. Yerel ürünlerin tanıtımı, el sanatları ve hediyelik eşyaların satışı gibi unsurlar, yerel ekonomiyi desteklemekte ve sürdürülebilir kalkınmaya katkıda bulunabilmektedir. Ancak, yerel festivallerin düzenlenmesi aşamasında dikkat edilmesi gereken bazı noktalar bulunmaktadır. Etkinliklerin çevresel etkileri, toplumun güvenliği ve etkinliklerin sürdürülebilirliği gibi konular üzerinde titizlikle durulmalıdır. Ayrıca, festivallerin katılımcılara ve topluluğa gerçek bir kültürel deneyim sunabilmesi için etkinlik içeriği özenle planlanmalıdır (De Carvalho ve ark., 2022).

Yerel festivaller, bir toplumun kültürel mirasını canlandırmada ve halkın bu mirasa olan bağlılığını artırmada kritik bir öneme sahiptir. Yerel yönetimlerin düzenlediği halkoyunları festivalleri, kültürel mirasın korunması ve aktarılmasına yönelik stratejik bir araç olarak kullanılmaktadır. Halkoyunlarının topluluklar arasındaki sosyal bağları güçlendirme, toplumsal dayanışmayı artırma ve kültürel kimliği pekiştirme işlevleri, bu tür festivaller aracılığıyla daha geniş kitlelere ulaştırılmaktadır (SETA, 2019).

Türkiye’deki yerel yönetimler, halkoyunlarını sadece bir kültürel ifade biçimi olarak değil, aynı zamanda turizm, eğitim ve sosyal bütünleşme açısından önemli bir fırsat olarak değerlendirmekte ve bu doğrultuda kapsamlı festival organizasyonları gerçekleştirmektedir (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021).

Özellikle İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin düzenlediği Uluslararası Halk Dansları Festivali, bölgenin zengin kültürel mirasını ulusal ve uluslararası düzeyde tanıtmayı amaçlayan önemli bir organizasyon olarak öne çıkmaktadır. Bu festivalde, Ege Bölgesi’ne özgü halk dansları, geleneksel kostümler ve yöresel müzikler eşliğinde sahnelenmekte ve hem yerel halk hem de turistler için eşsiz bir kültürel deneyim sunulmaktadır (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023). Benzer şekilde, Bursa Büyükşehir Belediyesi tarafından organize edilen Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Festivali, Türkiye’nin çeşitli yörelerinden ve dünyanın farklı ülkelerinden gelen halk dans ekiplerini bir araya getirerek kültürler arası diyaloga katkıda bulunmaktadır (Bursa Büyükşehir Belediyesi, 2023). Bu tür festivaller, halkoyunlarının küresel ölçekte tanınmasını sağlamak ve yerel kültürlerin uluslararası arenada görünürlüğünü artırmaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975).

Yerel festivaller, halkoyunlarının kültürel sürdürülebilirlik bağlamında ele alınmasını sağlamak ve bu mirasın gelecek nesillere aktarılmasında önemli bir platform sunmaktadır. Özellikle Antalya Büyükşehir Belediyesi’nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikleri, halkoyunlarının yerel halk ve turistler için bir kültürel buluşma noktası olmasını sağlamaktadır (Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür festivallerde sergilenen halkoyunları hem sahne performansları hem de etkileşimli atölye çalışmaları aracılığıyla katılımcılara zengin bir deneyim sunmaktadır. Festival kapsamında düzenlenen atölye çalışmalarında, katılımcılar dans figürlerini öğrenmekte, dansların tarihsel ve kültürel bağlamlarını keşfetmekte ve bu süreçte halkoyunlarının birleştirici gücünü deneyimlemektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

Yerel festivallerin bir diğer önemli işlevi, halkoyunlarını turizmin bir parçası haline getirerek yerel ekonomiye katkıda bulunmasıdır. Gaziantep Büyükşehir Belediyesi’nin GASMEK kursları çerçevesinde düzenlediği halkoyunları etkinlikleri, yerel halkın ve turistlerin katılımıyla kültürel mirasın ekonomik bir değer olarak ele alınmasına olanak tanımaktadır (Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2022). Turistlerin bu tür festivallere yoğun ilgisi, halkoyunlarının ekonomik boyutunun da değerlendirilmesini mümkün

kılmakta ve bu etkinlikler, bölgenin turizm potansiyelini artırmaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975). Ancak, halkoyunlarının bu tür ticarileştirilmiş bir bağlamda sunulması, bazı kültürel değerlerin kaybolması riskini de beraberinde getirmektedir. Bu nedenle, yerel yönetimlerin bu tür festivallerde kültürel mirası koruma ve tanıtma arasında hassas bir denge kurması gerekmektedir (Zengin & Öztaş, 2010).

Yerel festivaller, halkoyunlarının toplumsal bağlar üzerindeki olumlu etkilerini pekiştiren bir araç olarak da değerlendirilmektedir. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Hanım Lokalleri tarafından düzenlenen Halk Oyunları Şenliği, kadınların halkoyunları aracılığıyla sosyal hayata katılımını teşvik eden önemli bir etkinlik olarak dikkat çekmektedir (Ankara Büyükşehir Belediyesi, 2024). Kadınların ve gençlerin bu tür festivallerde aktif bir şekilde yer alması, halkoyunlarının toplumsal cinsiyet eşitliği ve sosyal bütünleşme bağlamında da etkili bir araç olduğunu göstermektedir (Karademir, 2021). Ayrıca, gençlerin halkoyunları festivallerine katılımı, onların kültürel kimliklerine olan bağlılıklarını artırmakta ve bu mirası daha geniş kitlelere tanıtmalarını sağlamaktadır (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021).

Bu bağlamda, yerel festivallerin düzenlenmesi ve kültürel mirası canlandırma çabaları, toplulukların kültürel kimliklerini güçlendirmelerine, geleneksel öğeleri yaşatmalarına ve ekonomik kalkınmaya katkı sağlamalarına olanak tanımaktadır. Ancak, bu çabaların dengeli, çevresel ve toplumsal açıdan sorumlu bir şekilde yürütülmesi önemlidir. (Tekin & Günlü, 2019).

2.3.2. Sürdürülebilir Sanat ve Kültür Gelişimi

Sürdürülebilir sanat ve kültür gelişimi, toplumların kültürel varlıklarını koruma ve geliştirme amacını taşıyan kapsamlı bir yaklaşımı ifade etmektedir. Sürdürülebilir sanat ve kültür gelişiminin temel unsurlarından biri, yerel kültürel mirasın korunması ve yaşatılmasıdır. Sanatın ve kültürün sürdürülebilir bir şekilde gelişebilmesi için, geçmişin kültürel değerlerinin gelecek nesillere aktarılması ve bu mirasa sahip çıkılması gereklidir. Bu bağlamda, tarihi binaların restorasyonu, geleneksel el sanatlarının desteklenmesi ve yerel festivallerin düzenlenmesi gibi etkinlikler, kültürel mirasın sürdürülebilir biçimde yaşatılmasına katkıda bulunmaktadır (Keleş, 2015).

Sürdürülebilir sanat ve kültür gelişimi, sanatçıların ve kültür profesyonellerinin desteklenmesini de içermektedir. Sanat ve kültürün sürdürülebilir bir şekilde

gelişebilmesi için, sanatçıların yaratıcı projelerine ve kültürel etkinliklere sağlanan desteklerin devamlılığı önemlidir. Bu destekler, yeni ve inovatif sanatsal ifadelerin ortaya çıkmasına olanak tanırken aynı zamanda sanatçıların geçimini sürdürebilmelerini sağlamaktadır.

Sürdürülebilir sanat ve kültür gelişimi, toplulukların katılımını teşvik etmeyi hedeflemektedir. Kültür, toplulukların ortak değerlerini paylaştığı bir platformdur ve bu değerlerin sürdürülebilir bir şekilde gelişebilmesi için topluluk katılımı önemlidir. Bu bağlamda, yerel festivaller, sanat atölyeleri ve kültür etkinlikleri, topluluğun aktif olarak katılımını sağlayarak kültürün sürdürülebilir gelişimine katkıda bulunmaktadır (Çağdaş, 2015).

Ancak, sürdürülebilir sanat ve kültür gelişimi çeşitli zorluklarla da karşılaşabilmektedir. Finansal sınırlamalar, kültür politikalarının eksikliği ve kültür endüstrisinin sürdürülebilirliği konularında yaşanan belirsizlikler, bu alandaki gelişmeleri etkileyen faktörler arasında yer almaktadır. Ayrıca, kültürel çeşitliliği koruma ve destekleme zorluğu da sürdürülebilir sanat ve kültür gelişiminin önündeki engellerden biridir.

Sürdürülebilir sanat ve kültür gelişimi, bir toplumun kültürel mirasının korunması, geliştirilmesi ve gelecek nesillere aktarılmasını sağlayan stratejik bir yaklaşımdır. Halkoyunları, bu bağlamda, kültürel sürdürülebilirliği destekleyen en önemli araçlardan biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Halkoyunları, yalnızca bir dans türü değil, aynı zamanda bir toplumun kimliğini, tarihini ve sosyo-kültürel bağlarını yansıtan güçlü bir ifade biçimidir. Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik politikaları, bu kültürel mirasın sürdürülebilirliği açısından kritik bir öneme sahiptir (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Bu politikalar, halkoyunlarının eğitim, kültür, turizm ve ekonomik kalkınma gibi farklı alanlarla entegrasyonunu sağlayarak, sanat ve kültürün sürdürülebilir bir şekilde gelişmesini mümkün kılmaktadır (SETA, 2019).

Yerel yönetimler, halkoyunlarını sürdürülebilir kültür politikalarının bir parçası haline getirerek, bu dansların korunmasını ve yaygınlaştırılmasını sağlamaktadır. Örneğin, Adana Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği halkoyunları kursları ve gösterileri, Çukurova Bölgesi'nin zengin halk dansları repertuvarını tanıtarak bu dansların sürdürülebilirliğini desteklemektedir (Adana Büyükşehir Belediyesi, 2024). Aynı şekilde, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin halk dansları festivalleri, Ege kültürünün ulusal ve uluslararası düzeyde tanıtılmasını sağlamış ve bu dansların farklı kültürlerle etkileşim

içinde gelişmesine katkıda bulunmuştur (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023). Bu tür faaliyetler, halkoyunlarının sadece yerel bir miras olarak kalmasını engellemekte ve bu kültürel değerlerin küresel ölçekte tanınmasını mümkün kılmaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975).

Sürdürülebilir sanat ve kültür gelişiminin bir diğer önemli boyutu, halkoyunlarının eğitim yoluyla topluma kazandırılmasıdır. Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik düzenlediği kurslar, bireylerin bu dansları öğrenmesini sağlarken aynı zamanda kültürel farkındalığı artırmaktadır. Örneğin, Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin GASMEK kursları, genç nesillerin halkoyunları aracılığıyla kendi kültürel kimliklerini keşfetmelerine olanak sağlamaktadır (Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2022). Benzer şekilde, Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Hanım Lokalleri Halk Oyunları Şenliği, kadınların bu kültürel etkinliklere aktif katılımını teşvik ederek halkoyunlarının sosyal bağları güçlendiren bir araç olarak işlev görmesini sağlamaktadır (Ankara Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür kurslar ve etkinlikler, halkoyunlarının hem bireysel hem de toplumsal düzeyde bir farkındalık yaratmasına olanak tanımaktadır (Zengin & Öztaş, 2010).

Halkoyunlarının turizmle entegre edilmesi, sürdürülebilir kültürel kalkınmanın bir diğer önemli unsurudur. Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikler, halkoyunlarının turizm sektörüyle bütünleşmesini sağlamış ve bu dansların ekonomik bir değer haline gelmesine katkıda bulunmuştur (Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür etkinlikler hem yerel ekonomiye katkı sağlamakta hem de halkoyunlarının daha geniş bir kitle tarafından tanınmasını mümkün kılmaktadır. Turistlerin halkoyunları etkinliklerine olan ilgisi, yerel kültürün uluslararası arenada tanınmasını sağlamış ve bu mirasın ekonomik sürdürülebilirlik bağlamında değerlendirilmesine olanak tanımıştır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975). Ancak, halkoyunlarının ticarileştirilmesi, kültürel değerlerin kaybolma riskiyle karşı karşıya kalabileceği için, yerel yönetimlerin bu dengeyi koruması gerekmektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

Yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik faaliyetleri, sürdürülebilir sanat ve kültür gelişiminin sosyal boyutlarını da ele almaktadır. Halkoyunlarının toplu olarak oynanması, bireyler arasında sosyal bağların güçlenmesine ve topluluk içinde bir dayanışma hissi yaratılmasına olanak sağlamaktadır. Trabzon Büyükşehir Belediyesi'nin Karadeniz

Teknik Üniversitesi iş birliğiyle düzenlediği halkoyunları kursları, Karadeniz horonlarının genç nesillere aktarılmasını sağlayarak bölgesel kültürel kimliği güçlendirmiştir (Trabzon Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür faaliyetler, gençlerin kendi kültürel miraslarına olan bağlılıklarını artırmakta ve bu mirasın gelecek nesillere aktarılmasını desteklemektedir (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021).

Bu bağlamda, sürdürülebilir sanat ve kültür gelişimi, kültürel mirasın korunması, sanatçıların desteklenmesi, topluluk katılımının teşvik edilmesi ve finansal sürdürülebilirlik gibi unsurları içeren kapsamlı bir yaklaşımı ifade etmektedir. Bu çerçevede, kültür politikalarının etkili bir şekilde uygulanması ve toplumun geniş kesimlerini kapsayacak destek mekanizmalarının oluşturulması önemlidir (Çelen, 2015).

2.3.2.1. Yerel Sanatçılara Sağlanan Destekler

Yerel sanatçılara sağlanan destekler, sürdürülebilir sanat ve kültür gelişiminin temel unsurlarından birini oluşturmaktadır. Bu destekler, yerel sanatçıların yaratıcı projelerini hayata geçirmelerine olanak tanırken aynı zamanda toplulukların kültürel yaşamına katkıda bulunmalarını sağlamaktadır. Yerel sanatçılara sağlanan desteklerin önemli bir yönü, yaratıcılığı teşvik etmeleridir. Bu destekler, sanatçıların risk alabilecekleri, deneysel projelere imza atabilecekleri bir ortamın oluşmasına zemin hazırlar. Yerel sanatçılara verilen bu destekler, geleneksel kalıplardan sıyrılarak yeni ve inovatif sanat eserlerinin ortaya çıkmasına olanak tanımaktadır (Turan, 2018).

Ayrıca, yerel sanatçılara sağlanan destekler, sanatçıların mesleki gelişimine katkıda bulunmaktadır. Sanatçılar, bu destekler aracılığıyla eğitim programlarına katılabilmekte, ulusal ve uluslararası düzeyde atölyelere iştirak edebilmekte ve kariyerlerini daha geniş bir perspektifle değerlendirme fırsatı elde edebilmektedir. Bu da yerel sanatçıların uzmanlık alanlarını geliştirerek sürdürülebilir bir sanat pratiği oluşturmalarına olanak sağlamaktadır.

Yerel sanatçılara sağlanan desteklerin çeşitliliği de önemlidir. Bu destekler, maddi kaynaklar, sergi olanakları, promosyon imkanları ve sanatçıya özel çalışma alanları gibi bir dizi avantajı içerebilmektedir. Bu çeşitlilik, her sanatçının ihtiyaçlarına uygun desteklere erişim sağlayarak kültürel çeşitliliği desteklemekte ve sanatın farklı alanlarda gelişmesine olanak tanımaktadır.

Yerel sanatçılara sağlanan destekler, aynı zamanda topluluklarla etkileşim ve iş birliği fırsatları yaratır. Sanat projeleri, yerel halkın katılımını teşvik etmekte ve toplulukların kendi kültürel kimliklerini oluşturmalarına yardımcı olmaktadır. Bu destekler, sanatçıların toplumlarıyla daha organik bir bağ kurmalarına imkan tanımaktadır (Tür, 1999).

Ancak, yerel sanatçılara sağlanan desteklerin sürdürülebilirliği konusunda bazı zorluklar da vardır. Finansal kısıtlamalar, destek mekanizmalarının yetersizliği ve sanatçıların uzun vadeli projelerine sürdürülebilir finansman sağlama konusundaki belirsizlikler, yerel sanatçılara sağlanan desteklerin etkinliğini etkileyen faktörler arasında yer almaktadır.

Yerel yönetimlerin kültürel sürdürülebilirlik politikalarının önemli bir bileşeni, yerel sanatçılara sağlanan desteklerdir. Halkoyunları gibi kültürel miras unsurlarının yaşatılması, büyük ölçüde bu alanda çalışan yerel sanatçılar ve eğitmenlerin katkılarına bağlıdır. Yerel yönetimler, bu sanatçıların halkoyunlarını öğretme, tanıtmaya ve gelecek nesillere aktarma çabalarını desteklemek için çeşitli politikalar ve programlar geliştirmektedir. Yerel sanatçılara sağlanan destekler, hem bireysel sanatsal becerilerin geliştirilmesine hem de halkoyunlarının kültürel miras olarak korunmasına katkıda bulunmaktadır (SETA, 2019; Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021).

Yerel yönetimlerin bu alandaki önemli uygulamalarından biri, halkoyunları eğitmenleri için düzenlenen mesleki gelişim programlarıdır. Örneğin, Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin GASMEK kurslarında halkoyunları eğitmenlerine yönelik düzenlediği eğitim programları, bu eğitmenlerin profesyonel becerilerini geliştirmelerine olanak sağlamaktadır (Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2022). Bu tür programlar, eğitmenlerin geleneksel figürler ve koreografiler konusunda bilgi sahibi olmalarını sağlarken, aynı zamanda eğitim tekniklerini modern pedagojik yöntemlerle güncellemelerine de yardımcı olmaktadır (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Ayrıca, yerel yönetimler bu eğitmenlere finansal destek ve sahneleme olanakları sağlayarak, onların halkoyunları alanındaki etkinliklere katılımını teşvik etmektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

Yerel sanatçılara sağlanan desteklerin bir diğer önemli boyutu, onların eserlerini ve performanslarını sergileyebilecekleri platformların oluşturulmasıdır. Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikler, yerel sanatçılara ulusal ve uluslararası izleyicilere ulaşma fırsatı sunmaktadır (Antalya Büyükşehir Belediyesi,

2024). Bu tür etkinlikler, yerel sanatçıların halkoyunlarının kültürel ve sanatsal değerini tanıtımalarına olanak sağlamaktadır. Benzer şekilde, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin düzenlediği uluslararası halk dansları festivalleri, yerel sanatçılara diğer kültürlerle etkileşim kurma ve uluslararası düzeyde tanınma fırsatı sunmaktadır (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023). Yerel yönetimlerin bu tür girişimleri, sanatçıların halkoyunlarını sadece bir yerel miras olarak değil, aynı zamanda bir sanat formu olarak daha geniş kitlelere ulaştırmalarını mümkün kılmaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975).

Yerel sanatçılara sağlanan destekler, aynı zamanda halkoyunlarının ekonomik sürdürülebilirliğine de katkıda bulunmaktadır. Yerel yönetimler, halkoyunları eğitmenlerine ve sanatçılara finansal destek sağlayarak, bu kişilerin mesleklerini sürdürebilmelerine olanak tanımaktadır. Örneğin, Trabzon Büyükşehir Belediyesi'nin Karadeniz Teknik Üniversitesi iş birliğiyle düzenlediği halkoyunları kursları, horon gibi yerel dansları icra eden sanatçıların ekonomik anlamda desteklenmesine katkı sağlamaktadır (Trabzon Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu destekler, yerel sanatçıların gelir elde etmelerini sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda halkoyunlarının bir meslek olarak görülmesine de yardımcı olmaktadır (Zengin & Öztaş, 2010).

Yerel yönetimlerin yerel sanatçılara yönelik bir diğer önemli desteği, sanatçılar arasındaki dayanışmayı artıran ve bilgi paylaşımını teşvik eden ağların oluşturulmasıdır. Örneğin, Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Festivali, farklı bölgelerden ve ülkelerden gelen halkoyunları sanatçılarını bir araya getirerek, kültürel alışverişi ve iş birliğini teşvik etmektedir (Bursa Büyükşehir Belediyesi, 2023). Bu tür ağlar, sanatçıların yeni teknikler öğrenmelerine, farklı kültürlerden etkilenmelerine ve kendi eserlerini zenginleştirmelerine olanak tanımaktadır. Ayrıca, bu ağlar, halkoyunlarının küresel ölçekte tanınmasına ve yerel sanatçıların uluslararası düzeyde tanınmasına katkıda bulunmaktadır (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021).

Bu bağlamda, yerel sanatçılara sağlanan destekler, sürdürülebilir sanat ve kültür gelişiminin temel taşlarından biridir. Bu destekler, sanatın çeşitlenmesini teşvik etmekte, sanatçıların profesyonel gelişimine katkıda bulunur ve topluluklarla daha güçlü bağlar kurulmasına olanak tanımaktadır. Ancak, bu desteklerin etkinliğini artırmak için finansal istikrar, çeşitlilik ve uzun vadeli planlamaya odaklanan bir yaklaşımın benimsenmesi önemlidir (Erdem, 1999).

2.3.2.2. Sanat Etkinliklerinin Düzenlenmesi ve Teşvik Edilmesi

Sanat etkinliklerinin düzenlenmesi ve teşvik edilmesi, bir toplumun kültürel dokusunu zenginleştirmenin ve sanatın geniş kitlelere ulaşmasının önemli bir yolu olarak değerlendirilmektedir. Sanat etkinlikleri, toplum içinde estetik deneyimleri paylaşma ve kültürel etkileşimi güçlendirme potansiyeli taşımaktadır. Konserler, sergiler, tiyatro gösterimleri ve diğer sanat etkinlikleri, katılımcılara sanatın çeşitli formlarıyla buluşma fırsatı sağlamaktadır. Bu etkinlikler, sanatın toplumun her kesimine erişmesini sağlayarak kültürün demokratikleşmesine katkıda bulunmaktadır (Pustu, 2005).

Sanat etkinliklerinin düzenlenmesi, kültürel organizasyonlar, yerel yönetimler ve sivil toplum kuruluşları arasında iş birliğini gerektiren bir süreçtir. Bu etkinliklerin başarılı bir şekilde gerçekleştirilmesi için organizatörlerin sanatın çeşitli alanlarına hakim olmaları, finansal kaynakları etkili bir şekilde yönetebilmeleri ve etkinlikleri tanıtmak için stratejik pazarlama stratejileri geliştirebilmeleri önemlidir.

Ayrıca, sanat etkinliklerinin teşvik edilmesi, yerel sanatçılara ve kültür profesyonellerine destek sağlamayı içermelidir. Yerel sanatçıların etkinliklere katılımını teşvik etmek, onların eserlerini sergileme ve tanıtmaya fırsatları yaratmak, sürdürülebilir bir sanat ekosisteminin oluşturulmasına katkı sağlamaktadır (Ökmen, 1998).

Sanat etkinliklerinin sürdürülebilir kültür gelişimine olan katkısı, toplumun yaratıcılığını ve estetik anlayışını geliştirerek uzun vadeli bir etki yaratır. Bu etkinlikler, genç nesiller arasında sanatın önemini vurgulamaktadır, kültürel çeşitliliği kutlar ve toplumsal değerlere katkıda bulunmaktadır.

Ancak, sanat etkinliklerinin düzenlenmesi ve teşvik edilmesi sürecinde karşılaşılan zorluklar da vardır. Finansal kısıtlamalar, izleyici kitlesi mobilizasyonu, etkinlik mekanlarının bulunması gibi konular organizatörleri etkileyebilmektedir. Bu nedenle, sürdürülebilir bir kültür gelişimi için sanat etkinliklerinin planlanması ve uygulanması sürecinde dikkatli bir stratejik yaklaşım benimsemek önemlidir (Babahanoğlu, 2020).

Bu bağlamda, sanat etkinliklerinin düzenlenmesi ve teşvik edilmesi, bir toplumun kültürel zenginliğini artırmak, sanata erişimi demokratikleştirmek ve yerel sanatçılara destek sağlamak açısından kritik bir rol oynamaktadır. Bu süreç, sürdürülebilir kültür gelişimi için gerekli olan iş birliği, finansal yönetim ve stratejik planlama unsurlarını içermelidir.

2.3.2.3. Kùltür ve Sanat Eğitiminin Teşvik Edilmesi

Kùltür ve sanat eğitimi, bir toplumun entelektüel ve duygusal zenginliğini artırmanın yanı sıra, yaratıcı potansiyeli geliştirmek adına önemli bir rol oynamaktadır. Kùltür ve sanat eğitimi, bireylerin sanatın farklı alanlarına olan ilgisini uyandırmak, yaratıcılıklarını geliştirmek ve estetik anlayışlarını genişletmek amacıyla tasarlanmış çeşitli programları içermektedir. Bu programlar aracılığıyla, bireyler sanat eserlerini anlama, yorumlama ve kendi ifade biçimlerini bulma fırsatı bulurlar. Aynı zamanda, kùltür ve sanat eğitimi, toplumun kùltürel mirasını anlamak ve değer vermek için temel bir araç olarak işlev görür.

Kùltür ve sanat eğitiminin teşvik edilmesi, özellikle genç nesiller arasında yaratıcılığı teşvik etmek ve kùltürel değerlere duyarlı bireyler yetiştirmek açısından kritik öneme sahiptir. Okullar, kùltür kurumları ve yerel yönetimler, çocuklara ve gençlere sanatın farklı alanlarını tanıtabacak programlar düzenleyerek, onların sanatla erken yaşta buluşmalarını sağlamalıdır. Bu, gelecekteki sanatseverlerin ve kùltür katılımcılarının yetişmesine katkı sağlamaktadır (Ağaoğlu, 1992).

Ayrıca, kùltür ve sanat eğitiminin teşvik edilmesi, sanatın sadece bir eğlence aracı olmanın ötesinde bir değere sahip olduğu fikrini güçlendirmektedir. Sanatın düşünsel derinliği, duygusal etkisi ve toplumsal önemi vurgulanarak, bireylerin sanatı sadece tüketen değil, aynı zamanda üreten ve anlamlandıran aktif katılımcılar olarak görmeleri sağlanmaktadır.

Bu bağlamda, kùltür ve sanat eğitiminin teşvik edilmesi sadece bireylerin değil, aynı zamanda toplulukların da kùltürel zenginliklerini artırmaktadır. Toplumun genelinde sanat anlayışının gelişmesi, kùltürel etkileşim ve diyalogun artması anlamına gelir. Bu da toplumun daha hoşgörölü, çeşitli ve kùltürel olarak zengin bir yapıya kavuşmasına katkı sağlamaktadır.

Bu bağlamda, kùltür ve sanat eğitiminin teşvik edilmesi, bir toplumun kùltürel sermayesini güçlendirmenin yanı sıra, bireylerin yaşamlarına derinlik katan, yaratıcı düşüncüyü teşvik eden ve toplumsal bağları güçlendiren önemli bir unsurdur. Bu nedenle, yerel yönetimler, eğitim kurumları ve kùltür kurumları iş birliği içinde kùltür ve sanat eğitimi teşvik etmek için stratejik adımlar atmaları gerekmektedir (Berk, 2003).

2.3.2.4. Genç Yeteneklerin Desteklenmesi ve Gelecekteki Sanat Sahnelerinin Güçlendirilmesi

Genç yeteneklerin desteklenmesi, bir toplumun kültür ve sanat sahnelerini canlı tutmak, yenilikçiliği teşvik etmek ve gelecekteki sanatın gelişimine katkıda bulunmak adına önemli bir strateji olarak öne çıkmaktadır. Genç yeteneklerin desteklenmesi, sanat dünyasına yenilikçi perspektifler katmanın yanı sıra, gelecekteki sanat sahnelerini canlı ve çeşitli kılmak adına önemli bir rol oynamaktadır. Bu destekler, genç sanatçılara eğitim, mentorluk, sergi fırsatları ve finansal kaynaklar sağlayarak, onların yeteneklerini geliştirmelerine ve profesyonel bir sanat kariyerine adım atmalarına yardımcı olmaktadır. Ayrıca, genç sanatçıların eserlerinin tanıtılması ve sergilenmesi, onların toplumsal etkileşimini artırarak, sanatın toplum içinde daha geniş bir kitleye ulaşmasına olanak tanımaktadır (Acar, 2019).

Gelecekteki sanat sahnelerinin güçlendirilmesi ise sadece genç yeteneklere yapılan desteklerle değil, aynı zamanda kültür ve sanat altyapısının genişletilmesi ve çeşitlendirilmesiyle mümkündür. Yerel yönetimler ve kültür kurumları, sanat galerileri, tiyatrolar, müzeler ve diğer kültür mekanlarının oluşturulması veya iyileştirilmesi yoluyla sanat sahnelerini zenginleştirebilmektedir. Bu mekanlar, farklı disiplinlerden sanatçılara ev sahipliği yaparak, kültür ve sanatın daha geniş bir yelpazesini topluma sağlamaktadır (Pınarcıoğlu, 2013).

Genç yeteneklerin desteklenmesi ve gelecekteki sanat sahnelerinin güçlendirilmesi, sadece kültürel bir zenginliği artırmakla kalmaz, aynı zamanda toplumun yaratıcı potansiyelini serbest bırakarak, kültür ve sanatın toplumsal dönüşümdeki rolünü vurgulamaktadır. Sanat, toplumu düşündürmeye, duygusal deneyimler yaşatmaya ve çeşitli perspektifleri anlamaya yönlendiren bir araç olarak, genç yeteneklere yapılan bu destekler gelecekteki sanatın inovasyonunu ve toplumsal etkisini artırmaktadır.

Bu bağlamda, genç yeteneklere sağlanan desteklemekte ve gelecekteki sanat sahnelerinin güçlendirilmesi, kültür ve sanatın sürdürülebilir gelişimine katkıda bulunmanın yanı sıra, toplumun genel yaşam kalitesini artıran önemli unsurlardır. Bu nedenle, yerel yönetimler, kültür kurumları ve özel sektör, genç sanatçılara yönelik destek programları ve kültür altyapısının güçlendirilmesi için stratejik adımlar atmaya devam etmelidirler (Karademir, 2021).

2.3.3. Topluma Ulaşılabilir Kültür ve Sanat

Topluma ulaşılabilir kültür ve sanat, bir toplumun tüm bireylerine, bağımsız olarak sosyal, ekonomik veya coğrafi konumlarından bağımsız olarak, kültürel ve sanatsal deneyimlere erişim sağlama amacını taşımaktadır. Topluma ulaşılabilir kültür ve sanat, demokratik bir kültür politikasının temel taşlarından biridir. Bu, kültür ve sanatın elitist olmaktan çıkartılarak her kesimden bireyin katılımına açılması anlamına gelir. Yerel yönetimler, kültür kurumları ve sivil toplum kuruluşları, çeşitli etkinlikler ve programlar aracılığıyla kültürel etkinliklere katılımı artırmaya yönelik çabalar sarf etmelidir. Ayrıca, ekonomik olarak dezavantajlı grupların da kültür ve sanat etkinliklerine erişimini sağlayacak politika ve programlar geliştirmek önemlidir (Ertaş & Atalay, 2016).

Topluma ulaşılabilir kültür ve sanat, eğitim kurumları, kütüphaneler, açık hava etkinlikleri ve diğer kamusal mekanlar aracılığıyla geniş bir kitleye hitap etmektedir. Bu sayede kültür ve sanat, toplumun her katmanına ulaşır ve bu alanlarda faaliyet gösteren sanatçılar ve kültür profesyonellerinin eserleri geniş bir izleyici kitlesiyle buluşur. Aynı zamanda, bu etkinlikler kültürel çeşitliliği artırarak toplumun farklı kesimlerinden gelen insanları bir araya getirmektedir.

Topluma ulaşılabilir kültür ve sanatın önemi, toplumsal bağları güçlendirmek ve kültürel kimliği desteklemek üzerinedir. Bu tür etkinlikler, insanların ortak bir kültürel deneyim paylaşmasını sağlayarak toplumsal dayanışma ve anlayışı artırmaktadır. Ayrıca, kültür ve sanat aracılığıyla topluma ulaşmak, genç nesillerin yaratıcılığını teşvik etmekte ve gelecek kuşakları kültürel değerlere daha yakın kılmaktadır (Zengin ve ark., 2014).

Bu bağlamda, topluma ulaşılabilir kültür ve sanat, demokratik bir toplumun temel taşlarından biridir ve kültürün ve sanatın herkes için erişilebilir olması, bir toplumun gelişimi ve zenginleşmesi için kritik bir unsurdur. Yerel yönetimler, kültür kurumları ve diğer paydaşlar, topluma ulaşılabilir kültür ve sanatı desteklemek ve teşvik etmek adına etkili politikalar geliştirmeye devam etmelidirler.

2.3.3.1. Ücretsiz Etkinliklerin Düzenlenmesi

Ücretsiz etkinliklerin düzenlenmesi, kültür ve sanatın geniş kitlelere ulaştırılması ve toplumun her kesimine erişilebilir olması amacını taşıyan önemli bir stratejidir. Ücretsiz etkinlikler, kültür ve sanatın maliyetinin bir engel olmaksızın herkes tarafından deneyimlenmesini sağlamaktadır. Bu tür etkinlikler, konserler, sergiler, tiyatro

gösterimleri, atölye çalışmaları ve diğer kültür etkinliklerini içerebilmektedir. Yerel yönetimler, kültür kurumları ve sivil toplum kuruluşları, bu etkinlikleri düzenleyerek toplumun geniş bir kesimine ulaşma ve kültür ve sanatın demokratik bir şekilde paylaşılmasını sağlama sorumluluğunu taşırlar (Aka & Gungor, 2018).

Ücretsiz etkinliklerin düzenlenmesi, toplumun ekonomik olarak dezavantajlı gruplarının da kültür ve sanat etkinliklerine katılımını teşvik etmektedir. Bu sayede gelir seviyesi düşük olan bireyler ve aileler, kültürel deneyimlere erişim sağlama konusunda herhangi bir mali zorluk yaşamadan bu etkinliklere katılabilmektedir. Bu, kültür ve sanatın sınıfsal bir ayrım olmaksızın herkes için erişilebilir olması anlamına gelir.

Ücretsiz etkinliklerin düzenlenmesi aynı zamanda toplumda kültür ve sanata olan ilgiyi artırabilmektedir. Bu etkinlikler, genç nesillerin kültür ve sanata olan ilgisini çekebilmekte ve onları bu alanlara yönlendirebilmektedir. Ayrıca, düzenlenen ücretsiz etkinlikler, kültür ve sanatın toplumsal bir ihtiyaç olduğu fikrini güçlendirebilmekte ve bu alanlara olan destekleri artırabilmektedir (Çelik ve ark., 2008).

Bu bağlamda, ücretsiz etkinliklerin düzenlenmesi, kültür ve sanatın demokratik bir şekilde herkes tarafından deneyimlenmesini sağlama amacını taşıyan önemli bir stratejidir. Bu strateji, toplumda kültür ve sanata olan erişim eşitsizliklerini azaltabilmekte ve kültürün demokratik bir şekilde paylaşılmasını teşvik edebilmektedir. Yerel yönetimler ve diğer paydaşlar, bu yönde politika ve programlar geliştirerek kültür ve sanatın geniş bir kitle tarafından benimsenmesine katkıda bulunabilmektedir.

2.3.3.2. Kırsal Bölgelere Kültür ve Sanatın Taşınması

Kırsal bölgelere kültür ve sanatın taşınması, kültürel etkinliklerin ve sanatsal faaliyetlerin sadece şehir merkezlerinde değil, kırsal alanlarda da yaşayan topluluklara ulaştırılmasını amaçlayan önemli bir stratejidir. Kırsal alanlarda yaşayan topluluklar genellikle kültürel etkinliklere ve sanatsal faaliyetlere şehir merkezlerine göre daha sınırlı bir erişime sahiptir. Bu durum, kırsal bölgelerde yaşayan bireylerin kültür ve sanattan mahrum kalmasına neden olabilmektedir. Bu bağlamda, kırsal bölgelere kültür ve sanatın taşınması, kültürel eşitsizlikleri azaltma amacını taşımaktadır (Ozel & Polat, 2013).

Kırsal bölgelere kültür ve sanatın taşınmasının avantajlarından biri, bu bölgelerde yaşayan insanların kültürel mirası koruma ve geliştirme fırsatına erişim sağlamasıdır. Geleneksel el sanatları, yerel festivaller ve tarihi binaların restorasyonu gibi etkinlikler,

kırsal alanlarda yaşayan toplulukların kendi kültürlerini yaşatmalarına ve gelecek nesillere aktarmalarına yardımcı olabilmektedir.

Ancak, kırsal bölgelere kültür ve sanatın taşınması sürecinde bazı zorluklarla karşılaşabilmektedir. İnsanların uzaklığı, altyapı eksiklikleri ve finansal sınırlamalar, bu tür etkinliklerin düzenlenmesini ve sürdürülmesini zorlaştırabilmektedir. Bu nedenle, bu zorlukları aşmak için yerel yönetimler, sivil toplum kuruluşları ve özel sektör iş birliğiyle kapsamlı stratejiler geliştirilmelidir (Yılmaz & Telsaç, 2021).

Kırsal bölgelere kültür ve sanatın taşınması, sadece bireylerin kültürel deneyimlerini zenginleştirmekle kalmaz, aynı zamanda bu bölgelerin ekonomik ve turistik potansiyelini artırabilmektedir. Kültür ve sanatın kırsal alanlara yayılması, yerel ekonominin canlanmasına katkıda bulunabilmekte ve bu bölgelerin çeşitli turistik etkinliklere ev sahipliği yapmasını sağlayarak yerel kültürleri daha geniş kitlelere tanıtabilmektedir. (Dilfiruz, 2022).

Bu bağlamda, kırsal bölgelere kültür ve sanatın taşınması, kültürel çeşitliliğin korunması ve topluluk bağlarının güçlendirilmesi açısından kritik bir öneme sahiptir. Bu strateji, kırsal alanlarda yaşayan bireylerin kültür ve sanatla etkileşimini artırarak daha kapsayıcı ve sürdürülebilir topluluklar oluşturmaya yönelik bir adım olarak değerlendirilebilmektedir (Zengin & Öztaş, 2010).

2.3.3.3. Engelli Bireylerin Etkinliklere Erişimini Kolaylaştıran Düzenlemeler

Engelli bireylerin kültür ve sanat etkinliklerine erişimini kolaylaştırmak, toplumda daha kapsayıcı bir kültürel ortamın oluşturulması ve herkesin bu etkinliklerden eşit şekilde faydalanabilmesi için önemli bir adımdır. Engelli bireylerin kültür ve sanat etkinliklerine katılımını sağlamak için yapılan düzenlemeler, öncelikle bu bireylerin fiziksel, duygusal ve bilişsel ihtiyaçlarını karşılamayı hedeflemektedir. Fiziksel engellerin aşılması için etkinlik mekanlarında engelli rampaları, asansörler ve uygun oturma düzenlemeleri gibi önlemler alınabilmektedir. Ayrıca, işitme veya görme engeli olan bireyler için çeşitli teknolojik çözümlerle desteklenmiş etkinlikler düzenlenebilmektedir (Taşcıoğlu, 2010). Engelli bireylerin etkinliklere erişimini kolaylaştıran düzenlemelerin bir avantajı, bu bireylerin toplumla daha etkileşimli hale gelmelerine olanak tanımasıdır. Kültür ve sanat etkinlikleri, engelli bireylerin sosyal bağlarını güçlendirmelerine, yeni arkadaşlıklar kurmalarına ve toplumlarına daha aktif bir şekilde katılmalarına yardımcı olabilmektedir.

Bu da toplumun genelinde daha kapsayıcı bir atmosferin oluşturulmasına katkıda bulunabilmektedir.

Ancak, engelli bireylerin kültür ve sanat etkinliklerine erişimini kolaylaştıran düzenlemelerin uygulanması sürecinde bazı zorluklarla karşılaşabilmektedir. Bu zorluklar arasında maliyet, etkinlik mekanlarının sınırlı fiziksel olanakları ve duygu veya bilişsel engelli bireyler için özel ihtiyaçların karşılanması yer alabilmektedir. Bu nedenle, engelli bireylerin kültür ve sanat etkinliklerine katılımını artırmak için yapılan düzenlemelerde, toplumun genelini kapsayan ve sürdürülebilir çözümlere odaklanan stratejiler geliştirilmelidir (Torlak & Özdemir, 1999).

Bu bağlamda, engelli bireylerin kültür ve sanat etkinliklerine erişimini kolaylaştıran düzenlemeler, toplumda daha adaletli, eşit ve kapsayıcı bir kültür ortamının oluşturulmasına yönelik önemli bir adımdır. Bu düzenlemelerin etkin bir şekilde uygulanması, kültür ve sanatın herkes tarafından paylaşılabilmekte ve deneyimlenebilir olmasını sağlayarak toplumun genelinde daha sürdürülebilir bir kültür anlayışının gelişmesine katkıda bulunabilmektedir.

2.3.4. Kültür ve Sanat Politikalarının Oluşturulması ve Yönetimi

Kültür ve sanat politikalarının etkin bir şekilde oluşturulması ve yönetilmesi, bir toplumun kültürel mirasını koruma, sanatsal yaratıcılığı teşvik etme ve toplumun genel refahını artırma amacını taşımaktadır (Anonim, 1998). Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının oluşturulması ve yönetimi, bir toplumun kültürel mirasının korunması, tanıtılması ve sürdürülebilir kalkınmaya katkı sağlanması açısından hayati bir öneme sahiptir. Halkoyunları, bu politikaların temel bileşenlerinden biri olarak, toplumsal dayanışmayı artıran ve kültürel kimliği pekiştiren bir araç olarak değerlendirilmektedir. Halkoyunları, bir yandan geçmişin değerlerini ve geleneklerini günümüze taşıırken, diğer yandan geleceğe aktarılmasında stratejik politikalar gerektiren bir alan olarak karşımıza çıkmaktadır (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021). Bu bağlamda, kültür ve sanat politikalarının halkoyunlarını da kapsayacak şekilde oluşturulması, yerel yönetimlerin bu alandaki sorumluluklarının önemli bir göstergesidir (SETA, 2019).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının merkezinde, halkoyunlarının korunması, geliştirilmesi ve geniş kitlelere ulaştırılması hedefi yer almaktadır. Örneğin, Antalya Büyükşehir Belediyesi'nin Geleneksel Halk Dansları Haftası gibi etkinlikleri,

halkoyunlarının tanıtılması ve bu kültürel mirasın daha geniş bir izleyici kitlesine ulaştırılmasını sağlamaktadır (Antalya Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür etkinlikler, halkoyunlarının sadece bir sahne sanatı değil, aynı zamanda yerel kimliğin ve toplumsal değerlerin bir ifadesi olarak algılanmasına olanak tanımaktadır (Türkiye Turizm Ansiklopedisi, 1975).

Kültür ve sanat politikalarının oluşturulmasında halkoyunlarına yönelik stratejik yaklaşımlar, yerel yönetimlerin bu alandaki liderliğini göstermektedir. İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından düzenlenen uluslararası halk dansları festivalleri, bu tür politikaların başarılı bir şekilde uygulandığı örneklerden biridir. Festival kapsamında, Ege Bölgesi'ne özgü halk dansları, geleneksel kıyafetler ve müziklerle sahnelenmekte ve bu etkinlikler aracılığıyla bölgesel kültürün ulusal ve uluslararası düzeyde tanıtımı sağlanmaktadır (İzmir Büyükşehir Belediyesi, 2023). Benzer şekilde, Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin organize ettiği Uluslararası Altın Karagöz Halk Dansları Festivali, kültür ve sanat politikalarının bir parçası olarak halkoyunlarının hem yerel hem de küresel düzeyde görünürlüğünü artırmaktadır (Bursa Büyükşehir Belediyesi, 2023).

Kültür ve sanat politikalarının oluşturulmasında halkoyunlarının sürdürülebilirliği önemli bir öncelik olarak ele alınmalıdır. Halkoyunları, yalnızca bir kültürel miras ögesi olarak değil, aynı zamanda ekonomik, sosyal ve turistik değerleriyle de değerlendirilmektedir. Bu bağlamda, Gaziantep Büyükşehir Belediyesi'nin GASMEK kursları kapsamında düzenlediği halkoyunları eğitimleri, halkoyunlarının toplumsal etkisini artıran bir uygulama olarak dikkat çekmektedir (Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2022). Bu tür girişimler, halkoyunlarının yerel ekonomiye olan katkısını da artırmakta ve kültür-sanat politikalarının ekonomik boyutlarını ortaya koymaktadır (Zengin & Öztaş, 2010).

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının bir diğer önemli yönü, halkoyunlarının eğitsel bir araç olarak kullanılmasıdır. Halkoyunları, özellikle genç nesillerin kültürel miraslarını tanımaları ve bu mirası benimsemeleri açısından önemli bir araçtır. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Hanım Lokalleri tarafından düzenlenen Halk Oyunları Şenliği, bu alandaki başarılı bir örnek olarak öne çıkmaktadır. Bu etkinlik, kadınların sosyal hayata katılımını artırmakla kalmamış, aynı zamanda halkoyunlarının toplumsal dayanışmayı teşvik eden bir araç olarak kullanılmasına olanak tanımıştır (Ankara Büyükşehir Belediyesi, 2024). Halkoyunlarının eğitim bağlamında ele alınması, gençlerin bu kültürel mirasla bağlantı kurmalarını sağlamakta ve onların kültürel

kimliklerini güçlendirmelerine olanak tanımaktadır (Türkiye Halk Oyunları Federasyonu, 2021).

Kültür ve sanat politikalarının yönetimi, yerel yönetimlerin halkoyunlarına yönelik finansal ve lojistik desteklerini de kapsamaktadır. Yerel yönetimler, halkoyunları eğitmenlerine sağladıkları finansal destekler ve sahneleme olanaklarıyla bu alandaki faaliyetlerin sürdürülebilirliğini sağlamaktadır. Trabzon Büyükşehir Belediyesi'nin Karadeniz Teknik Üniversitesi iş birliğiyle düzenlediği halkoyunları kursları, horon gibi Karadeniz Bölgesi'ne özgü halk danslarının sürdürülebilirliğini desteklemekte ve bu dansların gelecek nesillere aktarılmasını sağlamaktadır (Trabzon Büyükşehir Belediyesi, 2024). Bu tür destekler, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının başarısını artırmakta ve halkoyunlarının toplumdaki rolünü pekiştirmektedir (Küçük Yetgin & Çelik Kayapınar, 2008).

2.3.4.1. Yerel Yönetimlerin Uzun Vadeli Kültür ve Sanat Stratejilerinin Belirlenmesi

Yerel yönetimlerin uzun vadeli kültür ve sanat stratejilerinin belirlenmesi, kültür ve sanatın sürdürülebilir bir şekilde gelişmesini sağlamak adına önemli bir adımdır. Bu stratejiler, genellikle kültürel mirasın korunması, yerel sanatçıların desteklenmesi, kültür etkinliklerinin düzenlenmesi ve toplumun çeşitli kesimlerine ulaşılabilir kültürel içeriklerin sunulması gibi temel hedeflere odaklanmaktadır. Yerel yönetimler, kültür ve sanatın toplumun her alanında etkili olabilmesi için uzun vadeli stratejiler belirlerken, sürdürülebilirlik, katılımcılık ve yenilik gibi temel prensipleri göz önünde bulundurmalıdır (Ünal, 1992).

2.3.4.2. Kültür ve Sanat Politikalarının Oluşturulması ve Güncellenmesi

Kültür ve sanat politikalarının oluşturulması ve güncellenmesi, toplumun dinamik ihtiyaçlarına cevap verebilmek adına sürekli bir değerlendirme ve adaptasyon sürecini gerektirmektedir. Bu politikaların oluşturulmasında, yerel yönetimlerin kültür profesyonelleri, sanatçılar, sivil toplum kuruluşları ve toplum üyeleri ile iş birliği içinde çalışması önemlidir. Ayrıca, kültür ve sanat politikalarının etkin bir şekilde yönetilebilmesi için düzenli olarak güncellenmesi ve değişen koşullara uyum sağlaması gereklidir. Güncellenen politikalar, toplumun kültürel zenginliğini ve sanatsal çeşitliliğini

korumak, desteklemek ve daha geniş kitlelere ulaştırmak amacıyla stratejik hedeflere odaklanmalıdır (Yeter, 1993).

2.3.4.3. Kaynakların Etkili Bir şekilde Yönetilmesi ve Dağıtılması

Kültür ve sanat politikalarının başarılı bir şekilde uygulanabilmesi için kaynakların etkili bir şekilde yönetilmesi ve dağıtılması kritik bir öneme sahiptir. Yerel yönetimler, kültür ve sanata ayırdıkları bütçeyi stratejik bir biçimde yönetmeli ve dağıtmalıdır. Bu, genellikle kültürel etkinliklerin düzenlenmesi, sanatsal projelerin desteklenmesi, yerel sanatçıların teşvik edilmesi ve kültürel mirasın korunması gibi çeşitli alanları içermelidir. Yerel yönetimler, kaynakların adil ve dengeli bir şekilde dağıtılması için şeffaf ve katılımcı bir süreç izlemelidir. Ayrıca, kültür ve sanata yönelik bütçenin sürdürülebilirliğini sağlamak adına uzun vadeli finansal stratejiler geliştirmelidir (Eke, 1981).

2.3.5. Toplumsal Bağların Güçlendirilmesi

Kültür ve sanat, toplumsal bağların güçlenmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Bu bağlamda, yerel yönetimlerin ortak etkinliklere ev sahipliğı yapması ve toplumun farklı kesimlerini bir araya getirmesi büyük bir önem taşımaktadır. Ortak etkinlikler, insanların ortak kültürel deneyimler yaşamasını sağlayarak toplumsal dayanışmayı artırabilmektedir. Yerel festivaller, sanat sergileri ve kültürel etkinlikler, toplum üyelerinin birbirleriyle etkileşimde bulunmasını, anlayışlarını genişletmelerini ve ortak bir kültürel kimlik oluşturmalarını destekleyebilmektedir. Bu etkinlikler, toplumsal bağları güçlendirme amacıyla planlanmalı ve yönetilmelidir (Yüksel, 1998).

1.3.1.1. Ortak Etkinliklere Ev Sahipliğı Yapma

Yerel yönetimler, toplumsal bağları güçlendirmek ve toplumu bir araya getirmek adına çeşitli ortak etkinliklere ev sahipliğı yapabilmektedir. Bu etkinlikler, konserler, sanat sergileri, kültürel festivaller, tiyatro gösterimleri ve diğeryerel sanatçıların faaliyetleri içerebilmektedir. Ortak etkinliklere ev sahipliğı yapma, toplum üyelerini bir araya getirerek sosyal etkileşimi artırabilmekte, kültürel çeşitliliğı kutlayabilmekte ve yerel sanatçılara platform sağlayabilmektedir (Zengin ve ark., 2014).

Yerel Sanatçıları ve Toplulukları Bir Araya Getirme

Yerel yönetimler, yerel sanatçıları ve toplulukları bir araya getirme konusunda etkin bir rol oynayabilmektedir. Bu, sanat atölyeleri, kültür festivalleri ve diğer etkinlikler aracılığıyla gerçekleştirilebilmektedir. Yerel sanatçılar ve topluluklar, birbirleriyle işbirliğı yaparak yeni projeler geliştirebilmekte, deneyimlerini paylaşabilmekte ve topluma katkıda bulunabilmektedir. Yerel yönetimler, bu tür etkinlikleri teşvik ederek sanatsal ve kültürel bir ekosistem oluşturabilmekte ve toplumsal bağıları kuvvetlendirebilmektedir (Kocaoğlu & Fural, 2018).

1.3.1.2. Kültürel eşitliliğı Kutlama ve Toplumun Ortak Kültürel Değerleri Etrafında Birleşmesini Teşvik Etme

Yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarının bir bileşeni olarak kültürel çeşitliliğı kutlama ve toplumun ortak kültürel değerleri etrafında birleşmesini teşvik etme stratejileri, toplumsal uyumun ve kapsayıcılığın artırılması amacıyla büyük bir öneme sahiptir. Bu stratejiler, farklı kültürlerin bir araya gelmesini destekleyerek sosyal dokunun zenginleşmesine katkıda bulunur ve toplum yeleri arasında bir anlayış ve iş birliğı ortamı oluşturmaktadır (ztaş & Zengin, 2011).

2. BÖLÜM: HALKOYUNLARI FAALİYETLERİ ÖRNEĞİ

2.1. Yöntem

3.1.1. Araştırmanın Modeli

Bu çalışma, yerel yönetimlerin halkoyunları faaliyetlerini kültür ve sanat politikaları bağlamında çok boyutlu olarak betimlemeyi amaçlayan nitel tarama (betimsel nitel) yaklaşımıyla tasarlanmıştır. Araştırma, aynı politika alanında farklı belediyelerde yürütülen programları ve bu programlarla etkileşimde bulunan paydaş deneyimlerini çoklu durum çalışması mantığıyla ele almaktadır. Bu yaklaşım, her belediyenin yerel kültürel dinamikleri, kurumsal olanakları ve toplumsal katılım biçimleri arasındaki farklılıkları göz önünde bulundurarak halkoyunları faaliyetlerinin bağlamsal çeşitliliğini ortaya koymaktadır.

Bu kapsamda betimsel nitel yaklaşım, bir yandan olguları kendi doğal bağlamı içinde anlamaya, diğer yandan da paydaşların (kursiyerler, yöneticiler, eğitmenler ve aileler) algı, beklenti ve değerlendirmelerindeki ortak temaları ortaya koymaya imkân tanımaktadır. Araştırma, kültürel sürdürülebilirlik ve toplumsal katılımın halkoyunları aracılığıyla nasıl somutlaştığını çözümleyebilmek amacıyla yorumsamacı paradigma çerçevesinde yürütülmüştür.

Desen, alan yazına dayalı olarak önceden belirlenmiş ana odakları (kültürel sürdürülebilirlik, toplumsal katılım ve aidiyet, erişilebilirlik, içerik ve pedagojik süreçler, yönetişim ve kaynak kullanımı, görünürlük ve etki) yönlendirici bir çerçeve olarak alırken; veri toplama ve çözümleme sürecinde esnek ve açık uçlu bir strateji benimsenmiştir. Bu sayede hem tümdengelimci (ön-kodlara dayalı) hem de tümevarımcı (veriden çıkan yeni kod ve temalara açık) bir içerik analizi yürütülmüştür. Araştırma, keşfedici niteliği gereği nedensel bir model kurmak yerine zengin betimleme, sınıflama ve örüntü tespiti yoluyla halkoyunları politikalarının kültürel işlevselliğini anlamaya odaklanmaktadır.

3.1.2. Çalışma Grubu

Araştırmanın çalışma grubu, Türkiye’de büyükşehir belediyeleri tarafından yürütülen halkoyunları faaliyetleriyle etkileşimde olan dört paydaş kümesinden amaçlı örnekleme (maksimum çeşitlilik ve ölçüt örnekleme bileşimi) yoluyla oluşturulmuştur. Ölçütler arasında (i) belediyenin düzenlediği halkoyunları kurs/etkinliklerine son iki yıl içinde

aktif katılım veya görev alma, (ii) paydaş rolünün (katılımcı, yönetici/organizasyon sorumlusu, eğitmen, aile bireyi) açık biçimde tanımlı olması, (iii) görüşmeye gönüllülük ve aydınlatılmış onam, (iv) asgari deneyim süresi (en az bir dönem/yarıyıl etkin katılım) yer almaktadır.

Örneklem toplamı n=243 olup dağılım aşağıdaki gibidir:

- Katılımcılar/Kursiyerler: n=123
- Yöneticiler ve Organizasyon Sorumluları: n=47
- Eğitmenler: n=28
- Aileler (katılımcıların ebeveyn/veli vb.): n=45

Katılımcılar, coğrafi çeşitliliği ve kurumsal ölçek farklılıklarını yansıtacak şekilde, araştırmanın kapsamındaki büyükşehir belediyelerinin (ör. Ankara, İstanbul, İzmir, Bursa, Antalya, Gaziantep, Trabzon, Diyarbakır, Konya, Adana) halkoyunları kursları, şenlik ve gösteri programlarından seçilmiştir. Bu dağılım, farklı bölgesel üslup ve repertuvarların; farklı sosyoekonomik dokuya sahip ilçelerin; değişik yaş grupları ve deneyim düzeylerinin çalışmaya yansımaları sağlayacak biçimde dengelenmiştir. Görüşmeler, erişim ve uygunluk durumuna göre yüz yüze belediye kültür merkezlerinde veya çevrim içi görüşme araçları üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Katılımcı profiline ilişkin demografik dağılım aşağıdaki gibidir:

- Cinsiyet: Kadın %56, Erkek %44
- Yaş Aralığı: 12–55 (ortalama 28,7)
- Eğitim Düzeyi: İlköğretim %12, Ortaöğretim %27, Üniversite %46, Lisansüstü %15
- Katılım Süresi: 1 dönem–7 yıl arasında değişmekte olup ortalama katılım süresi 3,2 yıldır.

Bu veriler, halkoyunları faaliyetlerinin geniş bir yaş ve eğitim skalasında toplumsal karşılık bulduğunu göstermektedir. Görüşmeler, erişim ve uygunluk durumuna göre yüz yüze belediye kültür merkezlerinde veya çevrim içi görüşme araçları üzerinden gerçekleştirilmiştir. Her görüşme ortalama 35–55 dakika sürmüştür.

3.1.1. Veri Toplama Araçları

Veri toplama, yarı yapılandırılmış görüşme formları temelinde yürütülmüştür. Her paydaş kümesi için ayrı biçimlendirilmiş, fakat ortak tematik aksları (motivasyon, süreç

deneyimi, içerik–uygulama, erişilebilirlik, etki, iyileştirme önerileri) koruyan dört form kullanılmıştır.

Katılımcı/Kursiyer Formu: “Kişisel Bilgiler” bölümünde kurum, ad-soyad ve yaş bilgileri yer almakta; “Görüşme Soruları” bölümünde 10 açık uçlu soru ile (halkoyunlarıyla tanışma, belediye faaliyetlerine katılım gerekçeleri, kazanımlar, öğrenilen oyunlar, eğitim süreci deneyimi, kıyafet–müzik–sahne düzeni değerlendirmesi, yaş grupları arası etkileşim, zaman–mekân uygunluğu, sosyal yaşama etkiler, geliştirme önerileri) katılımcı deneyimi derinlemesine ele alınmaktadır.

Yönetici/Organizatör Formu: “Kişisel Bilgiler” kısmını takiben, 10 soruluk bölümde programların başlatılma süreci, planlama–uygulama güçlükleri, hedef kitleye erişim yöntemleri, katılım ve sürdürülebilirlik, geleneksellik–yerellik dengesi (kostüm, müzik, dekor), kültürel kimliğe katkı, kaynak–bütçe–personel yeterliği, erişilebilirlik (engelli ve dezavantajlı gruplar), tanıtım–görünürlük, uzun vadeli hedefler/projeler sorgulanmaktadır.

Eğitmen Formu: Eğitimcilerin göreve başlama süreçleri, yaş gruplarına göre öğrenme dinamikleri, içerik–süre–uygulama düzeni, belediyenin sağladığı olanaklar (mekân, ekipman, kıyafet vb.), eğitimde karşılaşılan güçlükler, iletişim/geri bildirim, kültürel aktarım vurgusu, etkililik için öneriler, dijital tanıtım–materyal paylaşımı ve gelecek beklentileri/öneriler başlıklarında 10 soru yer almaktadır.

Aile Formu: Çocuğun/ailenin katılım karar süreci, gözlenen etkiler (özgüven, disiplin, sosyal beceriler), kültürel değerler açısından anlam, aile–kurum iletişimi, zamanlama–ulaşım–güvenlik, memnuniyet, belediyenin bilgilendirme/tanıtım faaliyetleri, maliyet/erişilebilirlik, sürdürmeye ilişkin öneriler konularını kapsayan 10 soru kullanılmaktadır.

3.1.4. Veri Analiz Yöntemi

Nitel veriler, içerik analizi yaklaşımıyla çözümlenmiştir. Veri yalnızca belediye programlarına katılan/ilişkili paydaşların beyanlarına dayandığından, katılmayan grupların perspektifleri kapsam dışında kalmıştır. Yazılım kullanılmaması, büyük veri korpuslarında arama–filtreleme esnekliğini görece sınırlamıştır; bu durum Excel tabanlı sistematik tablolaştırma ile kısmen telafi edilmiştir.

3.1.5. Etik İlkeler ve Onay

Araştırma sürecinde, Sakarya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Etik Kurulu’ndan 2025/07-45 karar numarasıyla etik onay alınmıştır. Katılımcılara araştırmanın amacı, gönüllülük esasları, gizlilik ilkeleri ve veri kullanım sınırları hakkında yazılı ve sözlü bilgilendirme yapılmış, her birinden aydınlatılmış onam formu alınmıştır. Görüşme kayıtları yalnızca araştırma ekibi tarafından erişilebilir biçimde saklanmış, kişisel bilgiler anonimleştirilmiştir.

2.2. Bulgular

3.2.1. Katılımcılara (Kursiyerlere) Yönelik Bulgular

2.2.1.1. Halk oyunları ile tanışma yolları ve ilk motivasyonlar

Tema	Frekans	%
Okul/öğrenim yılları	33	26,8
Arkadaş/çevre yönlendirmesi	23	18,7
Belediye/kültür merkezi ilanları	22	17,9
Dernek/hemşehri derneği	10	8,1
Eğitmenin ünü/itibarı	7	5,7
Üniversite/kulüp	8	6,5
Aile/çocuk yönlendirmesi	6	4,9
Festival/izleyici olarak	5	4,1
Sosyal medya/İnternet	4	3,3
Düğün/köy ortamı	3	2,4
Yurtdışı deneyimi	2	1,6

Tablo 1: Halk Oyunlarıyla Tanışma Yolları – Tema Dağılımı (n=123)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Katılımcılar en çok ilköğretim–lise dönemindeki resmî tören ve okul etkinlikleri yoluyla halk oyunları ile tanışmıştır (Tablo 1). Bu bulgu, erken yaşta formel temasın kültürel pratiklere katılımı kalıcı biçimde tetiklediğini düşündürür. Arkadaş tavsiyesi ve belediye/kültür merkezi ilanları ikinci ve üçüncü sırada yer almakta; bu da akran etkisi ile yerel yönetim duyurularının katılım kanallarındaki belirgin rolünü göstermektedir. Dernekler ve

eğitmenin itibarı, daha “niş” ama etkili çekim alanları yaratmaktadır. Aile/çocuk yönlendirmesi ve düğün/köy ortamı daha düşük oranlarda kalsa da kültürel aktarımın gayriresmî kanallarını işaret eder. Sosyal medya ve festival deneyimi, özellikle son yıllarda görünürlüğü artıran tamamlayıcı temas noktalarıdır.

Katılımcı 12, “*İlkokul yıllarında öğretmenimin teşvikiyle*” (okul/öğrenim teması) diyerek ilk temasının okulda kurulduğunu belirtmiştir. Katılımcı 31, “*Arkadaşımın önerisi ile*” (arkadaş/akran yönlendirmesi) ifadesiyle akran etkisini vurgulamıştır. Katılımcı 44, “*Belediyenin ilanlarında görüp katıldım.*” (belediye/kültür merkezi duyurusu) diyerek kurumsal görünürlüğün etkisini ortaya koymuştur. Katılımcı 67, “*Dernekte*” (dernek/hemşehri ağı) derken; Katılımcı 53 ise “*Üniversitede*” (üniversite/kulüp) ifadesiyle yükseköğretim ortamını tanışma mecrası olarak anmıştır.

2.2.1.2. Belediyenin faaliyetlerine katılım nedenleri (erişilebilirlik, maliyet, sosyal çevre, merak vb.)

Tema	Frekans	%
Sosyalleşme/arkadaş çevresi	38	30,9
Kültürel ilgi/aidiyet/merak	24	19,5
Fiziksel aktivite/sağlık/stres atma	18	14,6
Öğrenme/teknik gelişim	16	13,0
Erişilebilirlik/ücretsiz/yakınlık	11	8,9
Sahne/temsil deneyimi	7	5,7
Eğitmen kalitesi	5	4,1
Hobi/boş zaman değerlendirme	2	1,6
Aile/çocuk motivasyonu	1	0,8
Kurumsal prestij/başarı geçmişi	1	0,8

Tablo 2: Katılım Nedenleri – Tema Dağılımı (n=123)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Katılımın birincil itici gücü sosyalleşme ve yeni arkadaşlıklar kurma isteğidir. Kültürel merak/aidiyet ve sağlık–stres yönetimi amaçları bunu izlemekte, belediye programlarının hem kültürel hem de iyi oluş (well-being) yönlerini aynı anda beslediğini

düşündürmektedir. Öğrenme/teknik gelişim motivasyonu da kayda değerdir; ücretsiz-erişilebilir altyapı özellikle başvuru eşliğini düşürmektedir. Sahne deneyimi ve eğitmen kalitesi, “daha ileri” motivasyon kümelerine işaret eder.

Katılımcı 18, “*Sosyal çevre ve sosyallik*” (sosyalleşme motivasyonu) derken; Katılımcı 29, “*Halk oyunlarını sevdiğim için katıldım.*” (kültürel ilgi/aidiyet) ifadesini kullanmıştır. Katılımcı 21, “*...evime yakın olması*” (erişilebilirlik/yakınlık) gerekçesini vurgulamıştır. Katılımcı 70, “*Hem spor yaptım hem eğlendim*” (sağlık/iyi oluş) diyerek fiziksel-psikolojik gerekçeyi, Katılımcı 98 ise “*Sahne deneyimi yaşadım*” (temsil/sahne deneyimi) ifadesiyle performatif motivasyonu öne çıkarmıştır.

2.2.1.3. Algılanan kazanımlar (kültürel aidiyet, sosyal sermaye, fiziksel/psikomotor gelişim, özgüven)

Tema	Frekans	%
Sosyal çevre/arkadaşlık	35	28,5
Stres azalması/psikolojik iyilik	16	13,0
Kültürel bilgi/aidiyet	18	14,6
Özgüven	15	12,2
Fiziksel/psikomotor gelişim	14	11,4
Disiplin/ekip ruhu	12	9,8
Sahne deneyimi	8	6,5
İletişim becerisi	3	2,4
Motivasyon/zaman yönetimi	1	0,8
Seyahat/festival deneyimi	1	0,8

Tablo 3: Algılanan Kazanımlar – Tema Dağılımı (n=123)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Katılımcılar, sosyal sermaye genişlemesi (yeni arkadaşlıklar) ile psikolojik iyilik halindeki (stresin azalması, “terapi etkisi”) artışı en sık dile getirmektedir. Kültürel aidiyet ve özgüvende belirgin yükseliş, sahneleme süreçleri ve grup çalışması aracılığıyla

pekişmektedir. Fiziksel/psikomotor kazanımlar (denge, koordinasyon) ve disiplin/ekip bilinci, programların “öğretim–eğlence” dengesini başarıyla kurduğunu gösterir.

Katılımcı 1, “*kafamın sadece problemlerle meşgul olmasını engelledi; bulutları dağıttı; nefes almamı sağladı*” (stres azalması/psikolojik iyi oluş) demiştir. Katılımcı 25, “*Özgüvenim arttı*” (özgüven); Katılımcı 37, “*Sosyal çevrem gelişti*” (sosyal sermaye) ve Katılımcı 14, “*Disiplin çevre*” (disiplin/ekip ruhu) sözleriyle farklı kazanımları somutlaştırmıştır. Katılımcı 76’nın “*Yakın arkadaşlar edindik... kişinin kendisine olan güven duygusu pekişiyor.*” ifadesi (arkadaşlık ağı + öz yeterlik) çoklu kazanımı yansıtmaktadır.

2.2.1.4. Öğrenilen repertuvar ve yerel üslup çeşitliliği

Tema	Frekans	%
Karadeniz (Trabzon/Rize/Artvin horon)	52	42,3
Zeybek/Ege	38	30,9
Mardin/Şemname	24	19,5
Gaziantep	22	17,9
Kırklareli/Trakya	20	16,3
Silifke/Silivri	18	14,6
Roman	18	14,6
Van	16	13,0
Ankara/Halay	14	11,4
Teke/Kaşık/Konya/Burdur	14	11,4
Diyarbakır/Adıyaman/Bitlis/Elazığ	12	9,8
Bolu/Bursa	10	8,1
Balkan/Üsküp/Bilecik	8	6,5
Sinop/Kastamonu/Giresun	8	6,5
Sirtaki/Zeybekiko	4	3,3
Siirt	3	2,4

Tablo 4: Öğrenilen Yöreler – Çoklu Yanıt Dağılımı (>n=123)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Repertuvarda Karadeniz ve Ege-Zeybek başat kümeler olup, Güneydoğu (Mardin/Şemame, Gaziantep, Diyarbakır vb.) ve Trakya hatları güçlü biçimde temsil edilmektedir. Silifke/Silivri, Roman ve Teke/Kaşık üslupları da görece yaygındır. Bu dağılım, belediye programlarının hem bölgesel çeşitliliği hem de sahnede yüksek görsellik sağlayan türleri (horon, zeybek) dengeli biçimde sunduğunu gösterir. (Not: Çoklu yanıt nedeniyle yüzdeler toplamı >%100 şeklindedir.)

Katılımcı 27, “*Zeybek, Trabzon, Artvin*” (Ege–Karadeniz ekseni) diyerek çeşitliliği özetlemiştir. Katılımcı 5, “*Horon*” (Karadeniz üslubu) vurgusunu yaparken; Katılımcı 33, “*Mardin, Diyarbakır, Trabzon, Antep, Adıyaman*” (Güneydoğu + Karadeniz karması) ifadesiyle bölgesel genişliği göstermiştir. Katılımcı 41, “*Karadeniz Silifke , Van, Kırklareli, Silivri*” (çoklu yöre) listesiyle dağarcığın kapsamını; Katılımcı 59 ise “*Roman, zeybek*” (Roman + Ege) vurgusuyla üslup çeşitlenmesini örneklemiştir.

2.2.1.5. Eğitim sürecine ilişkin deneyimler (zorlanma–akış anları, eğitmen geri bildirimleri)

Tema	Frekans	%
Keyifli/eğlenceli/öğretici süreç	78	63,4
Zorlanma (denge, hız, figür karmaşıklığı, yaş/sağlık)	41	33,3
Eğitmen desteği/kalitesi	36	29,3
Profesyonellik/disiplin vurgusu	12	9,8
Zorluk yok/rahat	8	6,5
Kalabalık/salon kısıtı	9	7,3
Zaman/iş-yoğunluğu kaynaklı güçlük	7	5,7

Tablo 5: Eğitim Süreci Deneyimleri – Tema Dağılımı (n=123; çoklu kodlama)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Deneyimin baskın niteliği “keyifli–öğretici” bir akış olarak tanımlanmıştır. Zorlanma en çok denge, hız ve figürlerin karmaşıklığında yoğunlaşsa da bu zorlukların “başarma zevki” ile aşıldığı vurgulanır. Eğitmen desteği/kalitesi yüksek sesle takdir

edilmekte; bu, öğrenen motivasyonunun ana açıklayıcılarından biridir. Alansal kısıtlar ve kalabalık, görece alt sıralarda kalan ama tekrar eden yapısal bir temadır.

Katılımcı 35, “*İnanılmaz keyifli geçiyor. İletişim çok güzel*” (akış/keyif) derken; Katılımcı 20, “*Denge gerektiren figürler zorladı.*” (zorlanma/teknik güçlük) demiştir. Katılımcı 46, “*Çok kalabalıkta zor oluyor ama çok eğlenceli*” (kalabalık/alan kısıtı + keyif) ifadesini kullanmış; Katılımcı 7, “*hocamız çok eğlenceli öğretiyor*” (eğitmen desteği) diyerek pedagojik desteği öne çıkarmıştır. Katılımcı 66’nın “*Hiç zorlanmadım, Şener hocam bi tane*” sözü (düşük zorlanma + eğitmen niteliği) öğretim kalitesini desteklemektedir.

2.2.1.6. Kıyafet–müzik–sahne düzenine ilişkin değerlendirmeler (geleneksellik/estetik)

Tema	Frekans	%
Genel olarak olumlu/profesyonel/özenli	70	56,9
Otantik/geleneksellik vurgusu	18	14,6
Müzik sistemi/kalitesi yetersiz	14	11,4
Kıyafet kiralama/ücret yükü	12	9,8
Sahne/teknik (havalandırma, ışık) sorunları	11	8,9
Canlı enstrüman talebi	3	2,4
Sentetik/kostüm konforu eleştirisi	3	2,4

Tablo 6: Kıyafet, Müzik, Sahne Düzeni – Tema Dağılımı (n=123)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Genel memnuniyet yüksektir; katılımcılar kıyafetlerin otantikliği ve sahne düzenlerindeki özenin motivasyonu artırdığını belirtmektedir. Öte yandan bazı merkezlerde ses/alt yapı (müzik sistemi) ve mekânın teknik koşulları (havalandırma/ışık) iyileştirmeye açık bulunmuştur. Kıyafet kiralama bedelleri, sınırlı sayıda katılımcı için maliyet baskısı yaratmaktadır. Canlı enstrümana dönük arzular, sahne estetiği ile icra deneyimi arasındaki bağı güçlendirebilecek bir öneri yönüne işaret eder.

Katılımcı 1, “*özellikle sahnede orjinal kıyafetlerle oynamak çok keyif vericiydi*” (otantiklik/estetik) derken; Katılımcı 88, “*müzik yapısı yetersiz, hocalar da zorlanıyor mutlaka geliştirilmeli.*” (müzik sistemi/altyapı) eleştirisini getirmiştir. Katılımcı 101,

“sentetik olması biraz insanı sıkıntıya sokuyor.” (kostüm konforu); Katılımcı 120, “Ücretsiz olarak kıyafetler karşılandı” (maliyet desteği) demiştir. Katılımcı 52’nin “Hepsi amacına uygun ve düzgün” ifadesi (genel memnuniyet) ağırlıklı algıyı yansıtır.

2.2.1.7. Yaş gruplarıyla birlikte çalışma ve kuşaklararası etkileşim

Tema	Frekans	%
Kuşaklararası birlikte ve uyumlu	58	47,2
Yetişkin ağırlıklı (30-60)	26	21,1
Gençlerle/karma gruplarla	22	17,9
Etkileşimde sorun yok/destekleyici	10	8,1
Kendi yaş grubunu tercih	7	5,7

Tablo 7: Yaş Grupları ve Etkileşim – Tema Dağılımı (n=123; çoklu kodlama)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Kuşaklararası birlikte çalışma en baskın motiftir; “aile gibi” olma, karşılıklı öğrenme ve destekleyicilik vurgulanır. Yetişkin ağırlıklı gruplar belirgin olsa da genç–yetişkin karmaları yaygındır. Az sayıda katılımcı, fiziksel yeterlik ve tempo açısından kendi yaşına yakın grupları tercih ettiğini belirtmiştir.

Katılımcı 1, “*tum yaş grupları vardı... birlikte olmak ayrıca motive ediciydi*” (kuşaklararası birliktelik) demiştir. Katılımcı 28, “*Katılım 35-50 yaş aralığındaydı. Keyifli arkadaşlıklar kurduk.*” (yetişkin ağırlığı + olumlu etkileşim) ifadesini kullanmıştır. Katılımcı 13, “*20 yas 60 yas arasına kadar*” (geniş yaş dağılımı) derken; Katılımcı 34, “*Genellikle 40 yaş ve üstü... etkileşim iyiydi.*” (yaşa yakın çalışma tercihi + uyum) notunu düşmüştür.

2.2.1.8. Zaman–mekân uygunluğu, erişim ve devamlılık

Tema	Frekans	%
Uygun (genelde)	77	62,6

Tema	Frekans	%
Kısmen uygun; vardiya/iş çatışması	16	13,0
Mekan kalabalık/küçük/havalandırma	11	8,9
Haftasonu/akşam talepleri	9	7,3
Ulaşım/yakınlık olumlu	6	4,9
Uygun değil	4	3,3

Tablo 8: Zaman ve Mekân Uygunluğu – Tema Dağılımı (n=123; çoklu kodlama)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Genel uygunluk yüksektir; iş/özel yaşam dengesi açısından vardiyalı çalışanlar sınırlı zorluklar yaşamaktadır. Mekân kapasitesi ve havalandırma, belirli merkezlerde performans ve konforu etkileyen unsurlardır. Haftasonu/akşam dilimlerinin artırılması yönlü talep, erişilebilirliği daha da yükseltebilir.

Katılımcı 28, “*Evet uygundu.*” (genel uygunluk) derken; Katılımcı 10, “*Mekan havalandırmasından memnun değilim*” (mekânsal/teknik kısıt) eleştirisini belirtmiştir. Katılımcı 90, “*Vardiyalı çalıştığım için yer yer uygun olmayabiliyordu.*” (iş–zaman çatışması) ve Katılımcı 114, “*Çalışma salonları daha büyük olsa iyi olur*” (kapasite/alan) ifadeleriyle erişim ve mekân konularındaki tipik sınırlılıkları örneklemiştir.

2.2.1.9. Sosyal yaşama etkiler (arkadaşlık ağları, aile içi yansımalar, boş zaman kullanımı)

Tema	Frekans	%
Sosyal çevre/dostluklar	61	49,6
Ruhsal iyilik/stres azalması/enerji	32	26,0
Özgüven/öz yeterlik	14	11,4
Fiziksel sağlık/aktivite	9	7,3
Aile/iş yaşamına olumlu yansıma	4	3,3
Seyahat/festival/temsil	3	2,4

Tablo 9: Sosyal Yaşama Etkiler – Tema Dağılımı (n=123; çoklu kodlama)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

En yaygın etki, kalıcı arkadaşlık ağlarının oluşmasıdır. Ruhsal iyi oluşta (enerji artışı, “bulutları dağıtma”, nefes alma) kayda değer kazanımlar raporlanmıştır. Özgüven ve fiziksel iyilikteki artışlar, katılımın bireysel güçlenme boyutunu desteklemektedir. Kimi katılımcılar deneyimlerini mesleki yaşama ve aile içi ilişkilere taşıdıklarını belirtmiştir. Katılımcı 28, “*İyi dostluklar kazandım.*” (arkadaşlık ağları) derken; Katılımcı 36, “*Deşarj olabildiğim nadir ortamlardan oldu.*” (psikolojik iyi oluş) ifadesini kullanmıştır. Katılımcı 21, “*Sosyal çevrem gelişti*” (sosyal sermaye) ve Katılımcı 43, “*Hayatıma renk kattı*” (yaşam doyumu/özel iyi oluş) sözleriyle etkinliklerin gündelik yaşama olumlu yansımalarını dile getirmiştir.

2.2.1.10.İyileştirme önerileri (program tasarımı, iletişim, görünürlük)

Tema	Frekans	%
Tanıtım/görünürlük (sosyal medya, duyuru)	24	19,5
Ders sayısı/süre/haftada 2 ve üzeri	18	14,6
Salonların büyütülmesi/alan/havalandırma	14	11,4
Program planlama/erken duyuru/haftasonu-akşam	11	8,9
Çocuk-genç programları/okullara yayılım	10	8,1
Kıyafet/ücretlerin azaltılması/karşılınması	8	6,5
Eğitmenlere destek/denetim/disiplin	8	6,5
Müzik sistemi/canlı müzik	7	5,7
Seviye grupları/kalabalık azaltma	7	5,7
Ulaşım/erişim/servis	2	1,6
Sertifika/MEB onay	1	0,8

Tablo 10: İyileştirme Önerileri – Tema Dağılımı (n=123; çoklu kodlama)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

İyileştirme önerileri dört ekseninde toplanmaktadır: (i) iletişim ve görünürlük (erken duyuru, sosyal medya, yaygınlaştırma), (ii) pedagojik/lojistik tasarım (haftada 2+ ders,

seviye grupları), (iii) mekânsal/teknik kapasite (daha geniş salonlar, havalandırma, ses-ışık), (iv) mali/örgütsel destek (kıyafet maliyetinin hafifletilmesi, eğitmenlere kurumsal destek). Çocuk ve gençlere dönük kanalların güçlendirilmesi, sürdürülebilirlik bakımından kritik bir beklentidir.

Katılımcı 1, “*daha fazla ve geniş alanda duyuru yapması lazım*” (tanıtım/görünürlük) derken; Katılımcı 91, “*Haftanın 2 günü az, daha fazla olabilir*” (ders sıklığı/süre) önermiştir. Katılımcı 89, “*müzik sistemi yenilenebilir*” (teknik altyapı) ve Katılımcı 76, “*Yeteneklere göre seviye grupları yapılmasını önerebilirim.*” (seviye gruplaması) diyerek uygulama kalitesini artırmaya dönük somut düzenlemeleri örneklemiştir.

Bulgular, belediye temelli halk oyunları programlarının kültürel sürdürülebilirlik ile bireysel/kollektif iyi oluşu birlikte güçlendirdiğini göstermektedir. Katılımın sosyalleşme motivasyonu yüksek olmakla birlikte, süreç içinde kültürel aidiyet, özgüven ve sahne deneyimi gibi daha derin kazanımlara dönüştüğü görülmektedir. Repertuvarın bölgesel çeşitliliği hem temsil adaletini artırmakta hem de öğrenen ilgisini canlı tutmaktadır. Programların olgunluk düzeyi yüksek olmakla birlikte, tanıtım, zamanlama esnekliği, mekânsal kapasite ve teknik altyapı başlıklarında yapılacak iyileştirmeler katılımı ve memnuniyeti daha da artıracaktır.

3.2.2. Eğitmenlere Yönelik Bulgular

2.2.1.11. Eğitmenliğe başlama ve mesleki arka plan

Tema	Frekans	Yüzde
Okul/akademik çıkış	8	29.6
Diğer	5	18.5
Halk Eğitim/kurumsal	5	18.5
Aile/arkadaş etkisi	3	11.1
Dernek/Belediye üzerinden	3	11.1
Kurum ihtiyacı/doğrudan görevlendirme	1	3.7
Oyunculuktan eğitmenliğe	1	3.7
Usta öğretici/Halk Eğitim sertifikası	1	3.7

Tablo 11: Eğitmenliğe Başlama Yolları ve Mesleki Arka Plan

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Tablo 11, eğitimli geçişte okul/akademik çıkışlı bir arka planın (lise–üniversite, konservatuvar) baskın olduğunu göstermektedir (%29,6). Halk eğitim/kurumsal kanallar üzerinden profesyonelleşme (%18,5) ve dernek–belediye deneyimi (%11,1) ikinci kümede yer almaktadır. Aile/arkadaş etkisi (%11,1) ve oyunculuktan eğitmenliğe geçiş (%3,7) daha sınırlı ama kültürel aktarımın gayriresmi ağlar üzerinden de sürdüğünü düşündürmektedir. Bulgular, formel eğitim ile yerel kurumsal olanakların birlikte çalıştığı hibrit bir yetiştirme ekolojisine işaret eder.

Katılımcı 1, “*Lise çağında*” diyerek erken dönem formel temasını vurgulamıştır; bu okul/akademik çıkış temasına örnektir. Katılımcı 2, “*Üniversite mezuniyeti sonrası*” ifadesiyle profesyonel geçiş tanımlamış; bu yükseköğretim sonrası profesyonelleşme temasıdır. Katılımcı 6, “*Çocuk yaşta ailemin genelinin halk oyunları camiasının içinde yer alması*” diyerek aile/akran etkisini öne çıkarmıştır. Katılımcı 10, “*Halk Eğitim Merkezleri üzerinden*” ifadesiyle kurumsal (HEM) kanaldan başlangıcı göstermiştir. Katılımcı 13, “*Usta öğretici olduktan sonra*” diyerek usta öğreticilik sertifikasına dayalı meslekileşmeyi belirtmiştir. Katılımcı 15, “*Konservatuvar öğrencisi olarak*” cümlesiyle sanat okulu/konservatuvar kökenini işaret etmiştir.

2.2.1.12. Yaş gruplarına göre öğrenme dinamikleri ve pedagojik uyarlamalar

Tema	Frekans	Yüzde
Genç/orta yaş daha hızlı	8	29.6
Küçük yaş daha hızlı	7	25.9
Yaş ilerledikçe eğlenceye dönüşüm	5	18.5
Yaştan bağımsız/yetenek odaklı	4	14.8
Yöre/yaşa göre uyarlama	3	11.1

Tablo 12: Yaş gruplarına Göre Öğrenme Dinamikleri

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Eğitmenler, genç/orta yaş (özellikle 15–30) grupların öğrenme hızının daha yüksek olduğunu (%29,6) ve küçük yaşların da belirgin bir avantaj sergilediğini (%25,9) vurgulamaktadır. Yaş ilerledikçe sürecin performatif hedeften “eğlenme/katılım” odağına evrildiği (%18,5) ve yetenek odaklı bireysel farklılıkların belirleyici olduğu (%14,8) tespitleri, pedagojik uyarlamanın yaş ve seviye temelli planlanması gerektiğini göstermektedir. Yöre-oyun seçimi ile yaşa göre düzenleme (%11,1) notları, repertuar tasarımının didaktik bir araç olarak kullanıldığını düşündürür.

Katılımcı 2, “*Genç yaştaki öğrenciler daha hızlı öğreniyor*” diyerek 15–30 yaş hız üstünlüğünü vurgulamıştır. Katılımcı 3, “*7 ile 14... 15 ile 40 yaş grupları biraz daha çabuk öğreniyorlar, 40 yaş üstü... daha geç*” ifadesiyle yaşa bağlı hız farklılaşmasını belirtmiştir. Katılımcı 5, “*Genç ve çocuk kesmi algılama konusunda daha ileride*” diyerek çocuk/genç avantajına işaret etmiştir. Katılımcı 7, “*Bence küçük yaş grubu daha iyi algılıyor*” ifadesiyle erken yaş üstünlüğü temasını desteklemiştir. Katılımcı 11, “*Yaş aralığı ilerledikçe süreç öğrenme odaklı olmaktan çok eğlenmeye dönüşüyor*” diyerek ileri yaşta amaç kaymasının eğlenceye yönelmesi temasını örneklemiştir.

2.2.1.13. İçerik–süre–uygulama düzeni (ders planı, ısınma–teknik–repertuar, değerlendirme)

Tema	Frekans	Yüzde
Süre/plan yetersiz	14	51.9
Yeterli	10	37.0
Hikayeleştirme/aktif yöntem ihtiyacı	3	11.1

Tablo 13: İçerik–Süre–Uygulama Düzeni Algısı

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Eğitmenlerin yarısından fazlası süre ve plan yetersizliği (%51,9) dile getirerek modüler sistemin (kısa/dağınık oturumlar, tutarsız plan) sahadaki uygulamalarla uyumunu güçlendirmeyi önermektedir. Yeterli bulanların oranı %37,0 olup bu görüşler genellikle daha düzenli katılım ve uygun grup büyüklüğü ile koşullanmaktadır. Hikâyeleştirme/aktif

yöntem arayışı (%11,1), teknik aktarımın yanı sıra kültürel bağlamı sahneleme ve anlatı ile güçlendirme ihtiyacına işaret eder.

Katılımcı 1, “İçeriği grubun kapasitesine göre değerlendirilmeli, süresi max 30 dk olmalı” diyerek seviyeye uyarlanmış özet oturum gereğini vurgulamıştır. Katılımcı 5, “Gerekli seviyede, 1 saati aşmamalı” sözüyle oturum süresi sınırını desteklemiştir. Katılımcı 7, “Kurs içeriği... hikayeleştirilip anlatılması lazım” diyerek bağlamsal/hikâyeleştirilmiş öğretime işaret etmiştir. Katılımcı 12, “Modüller üst başlık... sahada çalışan antrenörler ile tekrar düzenlenmeli. Kurs saatleri yetersiz” ifadesiyle modüler içeriğin saha uyumu/süre yetersizliğini belirtmiştir. Katılımcı 11, “Kurslar arasında tutarlılık yok, belli bir sistem yok... Belli bir öğretim planı yok” diyerek standart/müfredat eksikliği temasını dillendirmiştir. Katılımcı 14, “Modülerin süresi uzatılması gerekir... 140–240 saat... yetmiyor” ifadesiyle süre artışı ihtiyacını örneklemiştir.

2.2.1.14. Sağlanan olanakların yeterliği (mekân, ekipman, kıyafet, teknik destek)

Tema	Frekans	Yüzde
Yeterli	12	44.4
Kısmen yeterli	6	22.2
Yetersiz	6	22.2
Yeterlilik belirsiz	3	11.1

Tablo 14: Belediyenin Sağladığı Olanakların Yeterliği

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Yaklaşık her iki eğitmenden biri olanakları yeterli görürken (%44,4), kısmen (%22,2) ve yetersiz (%22,2) diyenlerin toplamı da dikkate değerdir. Nitel yorumlarda en çok mekân/akustik ve ekipman ile kostüm–müziyen meseleleri öne çıkmaktadır. Bu bulgu, “temel mekânsal imkânların varlığı” ile “sahne/teknik özgü niteliğin” ayrıştığına işaret eder.

Katılımcı 1, “Evet yeterli” diyerek yeterli olanak algısını ifade etmiştir. Katılımcı 2, “Kısmen” sözüyle kısmi yeterlilik temasını göstermiştir. Katılımcı 8, “Kesinlikle yeterli

değil” ifadesi yetersizlik algısına örnektir. Katılımcı 11, “*Belediye sadece duyuru ve salon imkanı sağlıyor*” diyerek mekân-var, teknik/diğer eksik temasını belirtmiştir. Katılımcı 18, “*Yer yer yeterli olmuyor; bazen mekan, bazen ekipman, bazen de kıyafet*” diyerek heterojen yeterlilik temasını ortaya koymuştur. Katılımcı 20, “*Açıkçası çalıştığım kurumlarda bunların çok da önemsenmediği kanaatindeyim*” ifadesi kurumsal öncelik zayıflığı temasını örnekler.

2.2.1.15. Eğitimde karşılaşılan güçlükler ve baş etme stratejileri

Tema	Frekans	Yüzde
Mekan/ekipman/kalabalık	8	29.6
Devamsızlık/süreklilik	7	25.9
Müzik/müzişyen/bütçe	6	22.2
Zamanlama/okul saatleri	3	11.1
Katılımcı profili/iletişim/disiplin	3	11.1

Tablo 15: Eğitimlerde Karşılaşılan Başlıca Zorluklar

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Sorunların başında mekân–ekipman–kalabalık (%29,6) ile devamsızlık (%25,9) yer almaktadır. Müzik/müzişyen/bütçe (%22,2) eksenindeki kısıtlar, geleneksel icrada canlı müzik ve yöresel enstrümanların teminini zorlaştırmaktadır. Zamanlama (%11,1) ve katılımcı profili/iletişim (%11,1) ise özellikle karma yaş/seviye gruplarında yönetimsel/pedagojik strateji gerektiren alanlardır.

Katılımcı 1, “*Sınıf sayısının fazlalığı, mekanın yetersiz olması*” diyerek kalabalık/alan kısıtına işaret etmiştir. Katılımcı 2, “*Müzik kulaklarının olmaması*” ifadesi müzikal yeti farklılıkları temasını gösterir. Katılımcı 5, “*Çalışma alanı ve maddiyat*” diyerek altyapı/bütçe güçlüğünü belirtmiştir. Katılımcı 7, “*Ekipman kısıtlılığı*” ifadesi donanım eksikliğine örnektir. Katılımcı 8, “*Eğitim alanlarının... uygun olmaması ve konumlarının merkezi olmaması*” diyerek erişim/konum sorununu vurgulamıştır. Katılımcı 14, “*Okul saatleri ve velilerde kimiz zaman sıkıntıları*” ifadesiyle zamanlama/veli etmeni temasını ortaya koymuştur. Katılımcı 19, “*Devamsızlık*” diyerek süreklilik sorununu belirtmiştir.

2.2.1.16. İletişim, geri bildirim ve katılımcı motivasyonunu sürdürme

Tema	Frekans	Yüzde
Olumlu geri bildirim	22	81.5
Değişken/bağlama bağlı	5	18.5

Tablo 16: İletişim ve Geri Bildirim Deneyimi

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Görüşlerin çok büyük çoğunluğu olumlu geri bildirim (%81,5) bildirmektedir. Bu olumlu tablo, eğitmenlerin grup içi aidiyet ve sahne başarısı üzerinden motivasyonu diri tutabildiğini gösterir. Bağlama bağlı farklılıklar (%18,5) ise yer-kitle-yaş bileşenine duyarlı iletişim stratejilerinin gerekliliğini vurgular.

Katılımcı 2, “*Gayet güzel dönüşler aldık*” diyerek olumlu geri bildirim temasını örneklemiştir. Katılımcı 11, “*Yetişkin kursları daima keyifli... Kursiyer dönütü de bu şekilde*” ifadesi yetişkin gruplarda yüksek memnuniyeti göstermektedir. Katılımcı 18, “*Kursa devam eden katılımcılarla... olumsuz dönüşler pek yaşamadık*” diyerek sorunsuz iletişim temasını ortaya koymuştur. Katılımcı 8 ise, “*İletişim süreci yer, bölge ve kitleye göre farklılıklar gösterebiliyor*” diyerek bağlama duyarlı iletişim gereğine dikkat çekmiştir.

2.2.1.17. Kültürel Aktarım ve Geleneksellik-sahneleme Dengesi

Tema	Frekans	Yüzde
Yüksek önem/kültürel miras vurgusu	27	100.0

Tablo 17: Kültürel Aktarımın önemi Algısı

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Tüm eğitmenler kültürel aktarımın yüksek önem taşıdığını vurgulamıştır. Nitel açıklamalarda, kuşaklararası bağın güçlenmesi, yerel kimlik ve toplumsal bütünleşme,

mirasın sahnede temsil niteliği gibi unsurlar öne çıkmaktadır. Bu ortak mutabakat, yerel yönetimlerde halk oyunları faaliyetlerinin stratejik meşruiyetini güçlendiren bir bulgudur. Katılımcı 1, “*Çok doğru buluyorum çünkü kültürümüzü bir sonraki nesillere taşımak görevimiz*” diyerek kültürel miras aktarımını temellendirmiştir. Katılımcı 2, “*Kesinlikle faydası var*” ifadesi etki algısına örnektir. Katılımcı 5, “*Halk dansları kültürel bir aktarımdır*” diyerek tanımsal vurgu yapmıştır. Katılımcı 14, “*Kültürün yaşaması için nesillere aktarım... bir miras*” sözüyle miras/kolektif hafıza temasını güçlendirmiştir. Katılımcı 16, “*En büyük kültürel aktarımların başında geliyor. Türk müziğini, Türk danslarını, Türk örf ve adetini...*” diyerek geleneksellik-eğitim bileşimini ön plana çıkarmıştır.

2.2.1.18. Etkililiği artırmaya yönelik öneriler (müfredat, ölçme-değerlendirme, mentorluk)

Tema	Frekans	Yüzde
Planlama/saat/seviye düzenlemesi	8	29.6
Kurumsal destek/bütçe/istihdam	6	22.2
Tanıtım/sosyal medya	5	18.5
Okullarda/müfredat entegrasyonu	4	14.8
Kurumsal koordinasyon/federasyon	3	11.1
Yaygınlaştırma	1	3.7

Tablo 18: Etkililiği Artırmaya Yönelik Öneriler

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Öneriler operasyonel planlama (seviye grupları, ders/salon planı; %29,6) ve kurumsal destek/istihdam (%22,2) başlıklarında yoğunlaşmaktadır. Tanıtım/sosyal medya (%18,5) ve okul/müfredat entegrasyonu (%14,8) hem erişimi hem de sürdürülebilirliği güçlendirecek sistemik hamleler olarak görülmektedir. Federasyon/kurumsal koordinasyon (%11,1) vurgusu, standart ve kalite güvencesi beklentisine işaret eder.

Katılımcı 1, “*Doğru sınıf seçimi, ders saat iyi ve dengeli ayarlanmalı*” diyerek seviye/grup planlamasını önermiştir. Katılımcı 12, “*Bakanlıkların... ortak projeler yapması gerektiğini düşünüyorum*” ifadesi kurumlar arası koordinasyon talebine örnektir.

Katılımcı 11, “*Tabana yayılmalı. Erken yaşta başlanıp gerekli bilinç sağlanmalı*” diyerek erken yaş/müfredat entegrasyonu temasını vurgulamıştır. Katılımcı 14, “*Devlet desteği... bağımsız çalışma salonları... antrenörlerin ücretleri daha iyi bir konuma getirilmeli*” ifadesi altyapı ve istihdam gereksinimini belirtir. Katılımcı 18, “*Daha çok tanıtılmalı ve hak ettiği değer verilmeli*” sözü görünürlük/tanıtım eksenine yöneliktir.

2.2.1.19. Dijital platformlar ve materyal paylaşımı uygulamaları

Tema	Frekans	Yüzde
Yetersiz	9	33.3
Yeterli	8	29.6
Kısmen yeterli	0	0.0
Belirsiz	10	37.0

Tablo 19: Dijital Platformların Yeterliliği

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Eğitmenlerin üçte biri dijital alanı yetersiz görürken (%33,3), yeterli bulanların oranı buna yakındır (%29,6). Belirsiz payın yüksekliği (%37,0) iki olasılığa işaret eder: (i) dijital içerik üretimi ve paylaşımı eğitmen rol tanımında kurumsal olarak netleştirilmemiş olabilir; (ii) uygulamalar heterojen olduğundan algı standartlaşmamıştır. Dijitalde standardizasyon (telif/etik çerçeve, ortak repertuvar videoları, platformlaştırılmış materyal havuzu) önerilebilir.

Katılımcı 1, “*Yeterli değil*” diyerek dijital yetersizlik temasını ortaya koymuştur. Katılımcı 8, “*Şuanda yetersiz*” ifadesi altyapı/standart eksikliği algısını pekiştirir. Katılımcı 11, “*Dijitalden yapılan paylaşımlar ilgili faaliyetleri destekliyor*” diyerek kısmi yeterlik/yararlanımı vurgulamıştır. Katılımcı 19, “*Sosyal medya ortamında reklama önem verilmeli*” ifadesi dijital tanıtım gereğine örnektir. Katılımcı 16, “*Günümüzde dijitalde verilen önem... paylaşımlar daha gelişmiş bir şekilde karşı tarafa aktarılmalıdır*” diyerek içerik kalitesi/format standardizasyonu temasını güçlendirmiştir.

2.2.1.20. Geleceğe dönük beklentiler ve mesleki gelişim ihtiyaçları

Tema	Frekans	Yüzde
Diğer	16	59.3
Sürdürülebilirlik/kurumsal gelişim	5	18.5
Okullarda zorunlu/müfredat	2	7.4
İstihdam/mesleki güvence	2	7.4
Hobi/amatör yaklaşım	1	3.7
Tanıtım/gösteri/yarışma modeli	1	3.7

Tablo 20: Geleceğe Yönelik Beklentiler/Öneriler

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Gelecek perspektifinde yanıtlar daha dağınıktır; ancak sürdürülebilirlik ve kurumsal gelişim (%18,5) ile okul/müfredat düzeyinde kurumsallaşma (%7,4) ve istihdam/güvence (%7,4) eksenleri belirgindir. “Diğer” başlığında yoğunlaşan notlar, standartların netleşmesi, liyakat ve profesyonelleşme, yerel-federatif koordinasyon ve festival/yarışma pratiklerinin yeniden düşünülmesi gibi tasarım konularına işaret eder.

Katılımcı 1, “*Yeni bir yarışma düzeni... jüri halk olmalı*” diyerek etkinlik/yarışma modelinin yeniden tasarımını önermiştir. Katılımcı 9, “*Kişiler kurum bünyesinde çalışmalı SSK, maaş gibi düşünceleri olmamalı*” ifadesiyle kurumsal istihdam/güvence talebini dile getirmiştir. Katılımcı 21, “*Eğitimin her kademesinde zorunlu ders olarak okutulmalı*” diyerek müfredat entegrasyonu/kurumsallaşma beklentisini vurgulamıştır. Katılımcı 22, “*Sürdürülebilirlik ve toplumsal bütünleşme*” ifadesiyle stratejik hedefe işaret etmiş; Katılımcı 24, “*Festival ruhu... her ilçede yaşatılmalı ve desteklenmeli*” diyerek sosyokültürel ekosistemin güçlendirilmesi gereğini öne çıkarmıştır.

Eğitmen bulguları, yerel yönetimlerin yürüttüğü halk oyunları faaliyetlerinde (i) pedagojik tasarım (yaş/seviye uyarlaması, süre-plan bütünlüğü), (ii) sahne-mekân-müzik ekosistemi (akustik, canlı müzik/müzişyen erişimi, kostüm), (iii) kurumsal çerçeve (bütçe/istihdam/standart), ve (iv) görünürlük (tanıtım-dijital içerik) olmak üzere dört kritik boyutun öne çıktığını göstermektedir. Tüm eğitimcilerin kültürel aktarımı yüksek önemde görmesi, halk oyunlarının kimlik, aidiyet ve toplumsal bütünleşme hedefleriyle stratejik uyumluluğunu doğrulamaktadır. Buna karşılık verimlilik ve sürdürülebilirlik için

planlama/düzenleme, kurumsal destek ve koordinasyon, müfredat entegrasyonu ve dijital standardizasyon alanlarında somutlaştırılmış politikalara ihtiyaç bulunmaktadır.

3.2.3. Yöneticiler/Organizatörlere Yönelik Bulgular

2.2.1.21. Faaliyetlerin başlatılma süreci ve politika bağlamı

Tema	Frekans	Yüzde
Halk talebi/yerel ihtiyaç	18	31.0
Kurumsal vizyon/siyasi irade	12	20.7
Festival/kurumsal program (Halk Akademisi vb.)	10	17.2
İhtiyaç analizi/uzman işbirliği-pilot uygulamalar	9	15.5
Yaz okulu/gençlik projeleri	3	5.2
Dernek krizlerine yanıt olarak belediye devreye girişi	2	3.4
Bilgi yok/yanıt yok	4	6.9

Tablo 21: Halk Oyunları Faaliyetlerinin Başlatılma Sürecine İlişkin Temalar

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Bulgular, süreçlerin çoğunlukla halktan gelen talep ve yerel ihtiyaçların tespiti ile tetiklendiğini; bunu kurumsal vizyon (belediye başkanlığı/kültür politikası) ve festival/kurumsal program modellerinin izlediğini göstermektedir. Bir başka belirgin hat, ihtiyaç analizi-uzman işbirliği-pilot uygulama döngüsüyle kurumsallaşan yaklaşımdır. Daha sınırlı ölçekte yaz okulu temelli başlatmalar ve dernek kaynaklı sorunlara yanıt olarak belediyenin inisiyatif alması görünmektedir. Az sayıda “bilgim yok” yanıtı da vardır.

Katılımcı 7 “*Karar verici merciin halk oyunlarına bakışı çok önemli.*” şeklinde yanıt vermiştir; bu siyasa yönelimi ve yerel yönetim vizyonu temasına örnektir. Katılımcı 5 “*Belediyenin sosyal daire başkanlığı aracılığı ile genel duyuru ile gönüllülük esasiyla başlatılmıştır.*” demiştir; bu kurumsal mekanizma ve gönüllülük temelli başlatma temasını göstermektedir. Katılımcı 23 “*Folklor Kurumu ile ortaklaşa eğitim projesi olarak başlamıştır.*” ifadesiyle kurumlar arası iş birliği temasını örnekler. Katılımcı 13 “*Toplumsal halk oyunları etkinliklerine olan ihtiyacının arttığı tespit edildiğinde bu*

yönde doğru etkinlikler yapıldı.” diyerek ihtiyaç analizi ve kanıta dayalı başlatma temasına işaret etmiştir. Katılımcı 22’ın “*kültürel mirasın yaşatılması... Başkanımızın vizyonu doğrultusunda*” ifadesi ise stratejik kültür politikası temasına örnektir.

2.2.1.22. Planlama ve yürütme zorlukları (lojistik, insan kaynağı, mevzuat)

Tema	Frekans	Yüzde
Bütçe/finans yetersizliği	20	23.5
Mekân/salon – lojistik altyapı	18	21.2
Eğitmen temini/kalite ve istikrar	14	16.5
Katılımcı devamlılığı	12	14.1
Zamanlama/koordinasyon	9	10.6
İlgi düşüklüğü/makro-ekonomik koşullar	8	9.4
Mevzuat/izin süreçleri	4	4.7

Tablo 22: Planlama ve Yürütmede Karşılaşılan Başlıca Zorluklar

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Bütçe ve mekânsal/lojistik kısıtlar ilk iki sırada yer alırken, nitelikli eğitmen bulma ve istikrar üçüncü temel güçlük olarak öne çıkmaktadır. Devamlılık sorunları, zamanlama/koordinasyon ve genel ilgi azalması (özellikle ekonomik koşullarla ilişkili) takip eden bariyerlerdir. Mevzuat/izin boyutu daha sınırlı ancak yer yer belirgin bir operasyonel maliyet doğurmaktadır.

Katılımcı 5 “*Faaliyet yapılacak yerin bulunması, ısınma ve ışıklandırmanın yeterli olması... giyinme-soyunma için yer*” diyerek mekânsal-teknik altyapı güçlüklerine örnek vermiştir. Katılımcı 15 “*Bütçe sorunları, salon yetersizliği, kalifiye eğitmen yetersizliği*” ifadesiyle kaynak ve insan gücü sorunlarını vurgulamıştır. Katılımcı 7 “*Dansçıların seçimi, çalışma yeri ve koşulları, eğitmenlerin istikrarı*” diyerek seçim, süreklilik ve koşullar temasını; Katılımcı 16 “*Finansal Kısıtlamalar... uygun mekân bulma... izin ve koordinasyon*” sözleriyle bütçe-lojistik-bürokratik süreçler temasını örneklemiştir.

Katılımcı 9'un "Ödeneklerin ve imkânların geç sağlanması" vurgusu zamanlama ve akış yönetimi sorunlarına işaret etmektedir.

2.2.1.23. Hedef kitleye erişim ve kapsayıcılık stratejileri

Tema	Frekans	Yüzde
Sosyal medya/dijital kanallar	28	32.6
Afiş-broşür-kurumsal ilan (web/SMS)	18	20.9
Okul-STK-muhtar iş birlikleri	14	16.3
Festival/gösteri/alan etkinlikleri-stand	12	14.0
Ağızdan ağıza/yüz yüze bilgilendirme	8	9.3
"Tanıtım etkisiz/yetersiz" vurgusu	6	7.0

Tablo 23: Hedef Kitleye Erişimde Kullanılan Yöntemler

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Sosyal medya belirgin biçimde ana kanal iken kurumsal duyurular (web, SMS, afiş-billboard) ve okul-STK-muhtar ağları tamamlayıcı işlev görmektedir. Festival/alan etkinlikleri hedef kitleyle doğrudan temas kurmada ve ağızdan ağıza yayılımı tetiklemede etkili olmaktadır. Azımsanmayacak sayıda yanıt, mevcut görünürlüğün geliştirilmesi gerektiğine dikkat çeker.

Katılımcı 11 "Afiş, broşür, sosyal medya duyuruları, okul iş birlikleri ve muhtarlar aracılığıyla..." ifadesiyle çok kanallı kamusal duyuru temasını örneklemiştir. Katılımcı 22 "sosyal medya... web sitesi... yerel basın... okullara bilgilendirme ziyaretleri" diyerek dijital + yüz yüze harman strateji temasını göstermiştir. Katılımcı 45 "Facebook, Instagram, X... yerel medya... okullar... mahalle çalışmaları" ile ağ tabanlı kapsayıcılık temasını; Katılımcı 12 "Sosyal medya, dış tanıtım materyalleri, okullara bilgilendirme" ile kurumsal-yerel ortaklık temasını; Katılımcı 6 "Kurumsal ilan, sosyal medya ve öğrenci-veli bağlantısı" ile doğrudan hedef grup temasını örneklemiştir.

2.2.1.24. Katılım oranları, devamlılık ve sürdürülebilirlik değerlendirmesi

Tema	Frekans	Yüzde
Başlangıçta yüksek, süreç içinde düşüş	16	30.2
Yüksek/olumlu ve sürdürülebilir	12	22.6
Düşük/az ve sürdürülebilirlik sorunu	10	18.9
Motivasyon–ödül–çekirdek kadro gibi stratejiler	9	17.0
Kurumsal destek gereksinimi vurgusu	6	11.3

Tablo 24: Katılım ve Sürdürülebilirlik Değerlendirmeleri

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

En baskın desen, başlangıç ivmesinin yıl içinde düşmesidir. Buna karşın, sürekli eğitmen desteği, düzenli gösteriler/ödüllendirme ve çekirdek kadro gibi stratejiler, sürdürülebilirliği artırmaktadır. Bazı bağlamlarda yüksek ve istikrarlı katılım sağlanırken, diğerlerinde düşük katılım ve süreklilik sorunu raporlanmaktadır; bu farklılık kurumsal destek düzeyi ve çevresel koşullarla ilişkilendirilmiştir.

Katılımcı 7 “*Başlangıç sayısı genelde yıl sonu gösterisinde %50 düşüyor.*” diyerek katılım erozyonu temasını vurgulamıştır. Katılımcı 11 “*Başlangıçta ilgi yüksektir ancak zamanla sürdürülebilirlikte azalma yaşanır.*” ifadesiyle devamlılık riski temasına işaret etmektedir. Katılımcı 14 “*Katılım oranımız yüksek ancak sürdürülebilirlik akşam kurslarında... zor olabiliyor.*” diyerek zamanlama duyarlılığı temasını örneklemiştir. Katılımcı 22 “*çekirdek kadro... yeni katılımcıların uyum sürecini kolaylaştırıyor ve devamlılığı sağlıyor*” ifadesiyle çekirdek topluluk ve mentorluk temasını göstermiştir.

2.2.1.25. Geleneksellik ve sahneleme dengesi: kostüm, müzik, dekor

Tema	Frekans	Yüzde
Geleneksellik büyük ölçüde korunuyor	20	54.1
Kısmen korunuyor/modern dokunuşlar–sadeleştirme	12	32.4
Korunmuyor/bozuluyor	5	13.5

Tablo 25: Gelenekselliğin Korunması

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Yanıtların çoğu kıyafet ve müzikte otantikliğe özen gösterildiğini belirtir. Bununla birlikte bütçe ve sahneleme gerekleri nedeniyle kostüm sadeleştirmeleri ve müzikte stüdyo kayıtlarına yönelim gibi kısmi modernizasyonlar raporlanmaktadır. Az sayıda katılımcı gelenekselliğin zayıfladığını vurgulamıştır. Dekor, geleneksel motiflerin sahne estetiğiyle dengelendiği en esnek bileşen olarak betimlenmektedir.

Katılımcı 14 “*geleneksel dışında kostüm ya da müzik kullanmıyorum.*” diyerek otantikliğe tam sadakat temasına örnek vermiştir. Katılımcı 11 “*Yöresel otantik kostümler ve orijinal müzikler kullanmaya özen gösteriyoruz.*” ifadesiyle otantik malzeme ve temsil temasını güçlendirmiştir. Katılımcı 7 “*Gelenekselliği koruma ticari kaygılara yenik düşüyor... müzik stüdyo kayıtlarına yenik düşüyor.*” diyerek piyasa baskısı ve standardizasyon riski temasını görünür kılmıştır. Katılımcı 28 “*Geleneksellik büyük oranda korunur... dekor... en esnek olanıdır.*” ifadesiyle çekirdek-çevre (kostüm/müzik sabit, dekor esnek) temasını; Katılımcı 20 “*otantikliğe sadık... özenle seçilmekte*” sözleriyle seçici sahneleme temasını örneklemiştir.

2.2.1.26. İlçe/kent kültürel kimliğine katkı ve markalaşma etkileri

Tema	Frekans	Yüzde
Aidiyet/toplumsal birlik ve kaynaşma	24	45.3
İlçe tanıtımı/markalaşma–kültür turizmi	15	28.3
Genç kuşaklara aktarım/eğitsel katkı	12	22.6
Katkı yok/eleştirel yaklaşım	2	3.8

Tablo 26: Kültürel Kimlik ve Markalaşmaya Katkı

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Aidiyet ve toplumsal birliktelik vurgusu belirgindir; halk oyunları yerel kimliğin görünürleşmesi ve kültürel anlatının kolektifleşmesi için ana araçlardan biridir. Markalaşma/tanıtım özellikle festival odaklı bağlamlarda öne çıkar. Eğitsel katkı ve kuşaklararası aktarım, gençlere ulaşma hedefinin stratejik gerekçesini oluşturur. Nadiren eleştirel görüşe rastlanmıştır.

Katılımcı 11 *“Halk oyunları, ilçelerin kültürel hafızasını canlı tutuyor... kültürel turizme katkı sağlıyor.”* diyerek kültürel bellek ve destinasyon markası temasını ortaya koymuştur. Katılımcı 22 *“yerel aidiyet duygusunu artırmakta... ilçeyi kültürel açıdan tanıtır”* ifadesiyle aidiyet ve tanıtım etkisi temasını; Katılımcı 13 *“Gençlerimizin... yöresel kıyafetleri iyice benimsemesi”* ile kuşaklararası aktarım temasını; Katılımcı 47 *“Büyükçekmece... dünya çapında tanınmasına vesile oluyor.”* diyerek uluslararası vitrin temasını örneklemiştir.

2.2.1.27. Kaynaklar: bütçe, sponsorluk, personel yeterliği

Tema	Frekans	Yüzde
Bütçe/kaynak yetersiz	22	42.3
Eğitmen/personel yetersizliği	12	23.1
Sponsorluk/dış kaynak gereksinimi	10	19.2
Yeterli görüyor	8	15.4

Tablo 27: Kaynak Durumuna İlişkin Değerlendirmeler

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Bütçe başat sınırlayıcı unsur olup, eğitmen/personel kapasitesi ikinci sıradadır. Önerilen çözüm hatları arasında sponsorluk ve bağış kanalları ön plandadır. Bazı birimlerde mevcut kaynaklar yeterli görülse de, ölçek büyüdükçe sürdürülebilir finansman ihtiyacı belirginleşmektedir.

Katılımcı 7 *“Kesinlikle değil. Tam anlamıyla gönüllülük esasına göre yapılan çalışmalar sürdürülebilir olmuyor.”* ifadesiyle yetersiz kamu finansmanı ve sürdürülebilirlik riski temasını vurgulamıştır. Katılımcı 26 *“Maalesef kaynak bütçe ve personel açısından yeterli değil.”* diyerek çok boyutlu kaynak açığı temasına; Katılımcı 23 *“ne kaynak, ne bütçe yeterli değil. Personelden de özverili çalışanlar yükleniyor”* sözleriyle personel yüklenmesi ve özveri bağımlılığı temasına işaret etmiştir. Katılımcı 45 *“Mevcut kaynaklarımız... yeterli olsa da... ek desteklere ihtiyaç”* diyerek genişleme için takviye temasını; Katılımcı 16 *“Kaynak bütçenin artırılması gerekmektedir.”* ifadesiyle bütçe artışı gereksinimi temasını örneklemiştir.

2.2.1.28. Erişilebilirlik: engelli ve dezavantajlı gruplara yönelik düzenlemeler

Tema	Frekans	Yüzde
Fiziksel erişilebilirlik (rampa/asansör/tuvalet vb.)	15	30.6
Özel program/özel gruplar-esnek saat	10	20.4
Ulaşım desteği	9	18.4
Yardımcı hizmetler (işaret dili, görsel-sesli destek)	7	14.3
Yetersiz/çalışma yok/bilgi yok	8	16.3

Tablo 28: Erişilebilirlik Uygulamaları

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Fiziksel erişilebilirlik iyileştirmeleri (rampa, asansör, engelsiz tuvalet) yaygın raporlanırken, özel gruplar/özel programlar ve ulaşım desteği tamamlayıcı mekanizmalar olarak uygulanmaktadır. İşaret dili/görsel destek gibi yardımcı hizmetlere dair örnekler mevcuttur. Bununla birlikte uygulama yok/bilgi yok bildirimleri, alanda standartlaşma ve izleme ihtiyacına işaret etmektedir.

Katılımcı 13 “*Dezavantajlı öğrencilerimize... özel servis aracı sağlanmaktadır.*” diyerek ulaşım ve destek hizmetleri temasını örneklemiştir. Katılımcı 23 “*Salonlarımızda engelli alanları bulunmakta*” ifadesiyle fiziksel erişilebilirlik temasını; Katılımcı 22 “*Rampalar, geniş kapılar ve asansör*” sözleriyle evrensel tasarım temasını; Katılımcı 16 “*işaret dili tercümanı... sesli komutlar... ulaşım desteği*” diyerek kapsayıcı hizmet seti temasını; Katılımcı 12 “*gökkuşağı engelli izci kulübü*” ifadesiyle özel gruplarla program temasını örneklemiştir.

2.2.1.29. Tanıtım ve görünürlük stratejileri (dijital/yerel medya, paydaş iletişimi)

Tema	Frekans	Yüzde
Sosyal medya aktif kullanımı	28	35.9
Afiş-broşür-yerel medya	20	25.6
Etkili ama daha da geliştirmeye açık	12	15.4
Etkili değil/yetersiz	10	12.8
Festival/büyük etkinliklerle görünürlük	8	10.3

Tablo 29: Tanıtım ve Görünürlük

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Sosyal medya ve basılı/yerel medya birlikte kullanılarak çok kanallı bir görünürlük üretilmektedir. Katılımcıların kayda değer bir bölümü, stratejilerin etkili olmakla birlikte geliştirmeye açık olduğunu; bir kısmı ise yetersiz kaldığını belirtmektedir. Festival temelli görünürlük ilçe ölçeğinde markalaşmayı destekleyen bir kaldıraç olarak konumlanmıştır.

Katılımcı 14 “*sosyal medya... pankartlar, el-duvar ve sokak ilanları*” diyerek karma tanıtım karması temasını göstermiştir. Katılımcı 23 “*İBB’nin kendi mecralarında... daha fazla destek... dolayısıyla yeterli değildir.*” ifadesiyle üst ölçek medya desteği ihtiyacı temasını; Katılımcı 6 “*Etkili değil*” diyerek görünürlükte yetersizlik temasını; Katılımcı 30 “*daha geniş kitlelere ulaşmak için ekstra çaba gerek*” sözleriyle kapsayıcı büyüme temasını; Katılımcı 26 “*uluslararası festivalimizle tanıtım en üst seviyede*” ifadesiyle amiral etkinlik/çıpa marka temasını örneklemiştir.

2.2.1.30. Uzun vadeli hedefler, kurumsal öğrenme ve yol haritası

Tema	Frekans	Yüzde
Mirasın korunması ve kuşaklararası aktarım	20	28.6
Yaygınlaştırma/okul entegrasyonu–mahalle ekipleri	14	20.0
Uluslararası görünürlük/festival–markalaşma	12	17.1
Sürdürülebilir finans/kurumsallaşma–sponsorluk	10	14.3
Kapsayıcılık/erişilebilir programlar	6	8.6
Dijital arşiv/eğitim materyali	4	5.7
Hedef yok/yanıt yok	4	5.7

Tablo 30: Uzun Vadeli Hedefler ve Projeksiyonlar

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Uzun vadeli hat, geleneksel mirasın korunması ve kuşaklara aktarımı etrafında şekillenmektedir. Bu eksen, okul temelli yaygınlaştırma/mahalle ölçeğinde ekipleşme ve uluslararası festival–markalaşma hedefleri tamamlamaktadır. Kurumsal öğrenmenin

sürekliliği için sürdürülebilir finans–sponsorluk yapıları kritik görülmektedir. Kapsayıcılık (engelli/dezavantajlı gruplar) ve dijital arşiv/öğrenme materyali başlıkları, çağdaş kültür yönetimi pratiklerine uyum yönündeki yükselen eğilimlerdir.

Katılımcı 11 “*Her mahallede bir halk oyunları ekibi oluşturmak... kayıt altına alınması... bölgesel festival*” diyerek yerelleşme ve arşivleme odaklı yaygınlaştırma temasını örneklemiştir. Katılımcı 22 “*Uluslararası festivaller... dijital arşiv ve eğitim materyalleri... sürdürülebilir finansman*” ifadesiyle uluslararasılaşma ve dijitalleşme temasını göstermiştir. Katılımcı 7 “*Folklör kavramını ilkokullardan itibaren ana ders yapıp...*” sözleriyle müfredat entegrasyonu temasını; Katılımcı 20 “*kültürel yaşamın vazgeçilmez bir parçası haline getirmek*” ifadesiyle kurumsallaşma ve kalıcılık temasını; Katılımcı 16 “*Repertuarı genişletme... profesyonel öğretmenlerle çalışmalar... belgesel ve yayınlar*” diyerek kapasite geliştirme ve bilgi üretimi temasını örneklemiştir.

Yöneticiler/organizatörler ekseninden bakıldığında, halk oyunları programları talep odaklı toplumsal meşruiyet, kurumsal vizyon ve festival/kurumsal programlaşma ile ivmelenmektedir. Bütçe–mekân–eğitmen üçgeni, planlama/yürütmenin “dar boğazı”dır. Sosyal medya merkezli çok kanallı tanıtım ve okul/STK ortaklıkları erişimi artırırken, başlangıç ivmesini sürdürülebilir katılıma çevirmek için motivasyon/ödül/çekirdek kadro gibi mikro stratejiler ve kurumsal destek gereklidir. Geleneksellik genel olarak korunmakta; sahneleme gereklilikleriyle seçici modernizasyon dengelenmektedir. Aidiyet ve markalaşma çıktıları güçlüdür. Yol haritasında, sürdürülebilir finans, eğitmen ekosistemi, erişilebilirlik standartları, okullaşma/dijital arşiv ve uluslararası ağlar öne çıkan geliştirme alanlarıdır.

3.2.4. Aile/Veli Bulguları

2.2.1.31. Katılım kararının oluşumu ve aile motivasyonları

Tema	Frekans	%
Çocuğun kendi isteği/ilgi ve yönelimi	17	29.8
Kültürel değerleri öğrenme/aktarım isteği	12	21.1
Sosyalleşme–özgüven–disiplin gelişimi beklentisi	14	24.6
Okul/öğretmen/klüp önerisi ve kurum yönlendirmesi	6	10.5

Tema	Frekans	%
Ailede/hocada halk oyunları geçmişi (ebeveyn/eğitmen etkisi)	8	14.0

Tablo 31: Katılım Kararının Gerekçeleri (aile motivasyonları)

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Katılım kararını başlatan en baskın unsur çocuğun kendi ilgisi ve isteğidir; aileler bunu, kültürel aktarım ve sosyo-duygusal gelişim (özgüven, disiplin, sosyalleşme) beklentileriyle pekiştirmiştir. Okul ve öğretmen yönlendirmeleri ile ailede/çevrede halk oyunları geçmişi de kararın oluşumunu destekleyen ikincil itkililerdir. Bu dağılım, katılımın “içsel motivasyon” ve “kültürel sermaye”nin birlikte çalışmasıyla şekillendiğini göstermektedir.

Katılımcı 1 “*Kendim de dans eğitmeni olduğum için onları da yönlendirdim*” demiştir; bu ebeveynin mesleki yönlendirmesi temasına örnektir. Katılımcı 2 “*kültürel değerlerimizi öğrenmesini ve yaşamasını çok önemsiyorum*” ifadesiyle kültürel aktarım motivasyonunu vurgulamaktadır. Katılımcı 3 “*aslında biz değil kendisi karar verdi*” diyerek çocuğun öz-yönelimi temasını; Katılımcı 8 “*gösteri izledikten sonra*” diyerek rol-model/etkinlik tetikleyicisi temasını; Katılımcı 12 ise “*içine kapanık bir çocuğu, seveceği bir uğraş istedik*” sözleriyle psikososyal gereksinime dayalı karar temasını örneklemektedir.

2.2.1.32. Faaliyetlerin çocuk/ergen üzerindeki genel etkileri

Tema	Frekans	%
Özgüven ve sahne deneyiminde artış	30	28.6
Sosyalleşme/arkadaşlık, içe kapanıklığın azalması	26	24.8
Disiplin–sorumluluk–zaman yönetimi	22	21.0
Fiziksel gelişim/koordinasyon–enerji	16	15.2
Müzikal duyum/ritim–kulak gelişimi	6	5.7
Akademik yön/odaklanma–planlılıkta olumlu yansımalar	5	4.8

Tablo 32: Genel Gelişimsel Etkiler

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Veliler en çok özgüven ve sosyalleşme alanlarında belirgin kazanımlar bildirmiştir. Bunu disiplin/sorumluluk ve fiziksel gelişim izlemektedir. Daha sınırlı da olsa müzikal duyumu ve akademik odak gibi alanlara taşan olumlu etkiler de not edilmiştir. Bulgular, halk oyunlarının psikososyal, davranışsal ve motor alanlarda çok boyutlu etki ürettiğini göstermektedir.

Katılımcı 2 “*özgüveni arttı... fiziksel olarak da daha aktif*” diyerek özgüven ve fiziksel canlılık temasını somutlaştırmaktadır. Katılımcı 3 “*arkadaş edildi... sahne heyecanı onda güven oluşturdu*” ifadesiyle sosyalleşme ve sahneye alışma temasına; Katılımcı 20 “*özgüvenli, ekip çalışmasında uyumlu*” diyerek takım uyumu temasına örnek verir. Katılımcı 42 “*disiplin kattığını ve özgüvenini artırdığını*” belirterek öz-düzen ve özsaygı boyutuna işaret eder.

2.2.1.33. Kültürel değerler ve yerel aidiyet algısı

Tema	Frekans	%
Kültürel mirasın korunması/aktarımında yüksek önem	34	52.3
Yörelere/çeşitliliğin tanınması	15	23.1
Toplumsal birlik–aidiyeğin güçlenmesi	12	18.5
Uluslararası temsil/ülke tanıtımına katkı	4	6.2

Tablo 33: Kültürel Önem ve Aidiyet

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Aileler halk oyunlarını başat biçimde bir “kültürel aktarım” aracı olarak görmektedir. Yöre çeşitliliğinin tanınması ve yerel/ulusal aidiyetin güçlenmesi sık yinelenen alt temalardır. Daha sınırlı sayıda veli, uluslararası temsile ve kültür diplomasisi etkisine vurgu yapmıştır. Bu görünüm, etkinliğin kültürel süreklilik ve kimlik inşasına stratejik katkısını teyit eder.

Katılımcı 2 “*Her yörenin oyunu farklı bir hikâyeyi taşıyor*” diyerek kültürel çeşitlilik ve anlatı öğrenimi temasını vurgular. Katılımcı 13 “*kültürel etkileşim ve... tanıtılması konusunda çok önemli*” ifadesiyle dışa dönük tanıtım ve kültür diplomasisi temasını; Katılımcı 14 “*kültürel değerlerimizi... daha iyi kavradıklarını görüyorum*” diyerek

aidiyet ve değer içselleştirme temasını; Katılımcı 30 “*kültürü öğrenmede yardımcı oluyor ve sevdireyor*” sözleriyle sevdirek öğrenme temasını örneklemektedir.

2.2.1.34. Aile–kurum iletişim deneyimi

Tema	Frekans	%
Düzenli ve güçlü bilgilendirme (gruplar, SMS, arama vb.)	30	42.3
Aileler arası dayanışma/sosyal ağ oluşumu	18	25.4
Eğitmenlerle yakın/erişilebilir iletişim	20	28.2
İletişimde aksama/eksiğe ilişkin olumsuz geri bildirim	3	4.2

Tablo 34: İletişim Kanıları ve Pratikleri

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

İletişim genel olarak güçlü ve düzenli bulunmuştur; WhatsApp grupları, telefon/SMS ve yüz yüze temas öne çıkmaktadır. Eğitimcilerin erişilebilirliği ve aileler arası sosyal ağların oluşması süreci desteklemiştir. Olumsuz bildirimler marjinal düzeydedir. Bu tablo, programların “sosyal destek” işlevini de üstlendiğine işaret etmektedir.

Katılımcı 1 “*Sürekli bilgilendirme yapıldı. Çok memnunum*” diyerek sürekli ve şeffaf iletişim temasına örnek verir. Katılımcı 3 “*öğretmenleri kendi çocukları gibi ilgilendiler... telefon ile iletişim kurdular*” ifadesiyle yakın ilgi ve hızlı geri dönüş temasını; Katılımcı 15 “*WhatsApp gruplarında... her ayrıntısına kadar bilgi veriliyor*” diyerek dijital koordinasyon temasını; Katılımcı 37 “*Aileler de... çocukları gibi bir ekip oluyorlar*” sözleriyle topluluk hissi ve ebeveyn katılımı temasını görünür kılmaktadır.

2.2.1.35. Zamanlama, ulaşım ve güvenlik değerlendirmeleri

Tema	Frekans	%
Zamanlama uygun (okul dışı saat/hafta sonu)	25	29.1
Ulaşım kolay/merkezi alanlar	20	23.3
Güvenlik yüksek (emniyetli teslim/izlem)	28	32.6
Ulaşım güçlüğü/servis ihtiyacı	6	7.0
Yoğun prova–geç saat yorgunluğu (yarışma/festival dönemleri)	7	8.1

Tablo 35: Lojistik Deneyim

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Veliler güvenliği programının güçlü yönlerinden biri olarak vurgulamıştır. Zamanlama çoğunlukla uygun bulunmakta, ulaşım ise genellikle olumlu algılanmaktadır. Bununla birlikte, bazı veliler uzak mahalleler için servis talep etmiş, festival/yarışma dönemlerinde geç saatli provaların yorgunluk yarattığını belirtmiştir. Bu bulgu, kapsayıcılık için “mikro-lojistik” düzenlemelerin (servis hattı, blok prova planı vb.) değerini göstermektedir.

Katılımcı 3 “*hocalarımız bizleri görmeden çocukları kesinlikle bırakmazlar*” ifadesiyle sahada güvenlik protokolleri temasına örnektir. Katılımcı 14 “*uzak mahalleler... keşke Kumburgaz’a servis*” diyerek erişim/servis ihtiyacı temasını; Katılımcı 16 “*ulaşımı herkes kendi imkânları ile yaptı*” ifadesiyle özel ulaşım gereksinimi temasını; Katılımcı 43 “*güvenliği yeterliydi fakat zamanlaması ve ulaşımı konusunda sorun yaşadım*” sözleriyle zaman-ulaşım gerilimi temasını ortaya koymaktadır.

2.2.1.36. Gelişim boyutları: özgüven, disiplin, sosyal beceriler (gözlemlenen değişimler)

Tema	Frekans	%
Özgüven artışı	33	31.4
Disiplin/sorumluluk	25	23.8
Sosyal beceriler/ekip çalışması	27	25.7
Sahne hakimiyeti/kaygı yönetimi	14	13.3
Liderlik/özdenetim	6	5.7

Tablo 36: Hedeflenen Çekirdek Yeterliklerde Gözlenen Değişim

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Aileler, özellikle özgüven ve sosyal becerilerde güçlü kazanımlar gözlemlemiştir; disiplin/sorumluluk teması da benzer biçimde yüksektir. Sahne hakimiyeti ve liderlik/özdenetim daha seçici biçimde görülmekle birlikte belirgindir. Bulgular, halk

oyunlarının çekirdek yaşam becerilerini (21. yüzyıl becerileriyle de örtüşen) somutlaştırdığını ortaya koymaktadır.

Katılımcı 12 “*daha açık ve sosyal... dinamikleri düzenli hale geldi*” diyerek sosyal yeterlik ve rutin geliştirme temasına işaret eder. Katılımcı 13 “*özgüveninin artması, sosyal beceri ve disiplin*” ifadesiyle çekirdek yaşam becerileri temasını; Katılımcı 14 “*kurallara uyma... müzik kulağı... ince motor becerileri*” diyerek çok boyutlu (bilişsel-psikomotor-duyuşsal) gelişim temasını; Katılımcı 25 “*özgüvenleri arttı... disiplinli ve kuralcılar*” sözleriyle öz düzenleme ve kural bilinci temasını örneklemektedir.

2.2.1.37. Eğitim sürecine ilişkin memnuniyet düzeyi

Tema	Frekans	%
Çok memnun (mükemmel/harika/çok çok memnun)	34	69.4
Memnun	10	20.4
Kısmi eleştirilerle birlikte genel olumlu	4	8.2
Memnun değil/yetersiz	1	2.0

Tablo 37: Genel Memnuniyet

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Memnuniyet düzeyi oldukça yüksektir; “çok memnun” bildirimleri baskındır. Az sayıda veli otorite dili, küçük organizasyonel aksaklıklar gibi sınırlı eleştiriler paylaşmıştır. Bu görünüm, eğitim sürecinin kalite algısının güçlü olduğunu ortaya koymaktadır.

Katılımcı 3 “*on üzerinden puanlama yaparsam on verirdim*” diyerek yüksek memnuniyet temasını vurgular. Katılımcı 13 “*100 üzerinden 1000 bile az kalır*” ifadesiyle beklenti üstü performans temasını; Katılımcı 20 “*Çok çok memnundum*” diyerek eğitmen niteliği ve süreç yönetimi memnuniyetini; Katılımcı 11 “*Çok iyi*” sözleriyle genel tatmin temasını desteklemektedir.

2.2.1.38. Belediyenin bilgilendirme ve tanıtım faaliyetlerine ilişkin görüşler

Tema	Frekans	%
Yeterli/etkili	21	48.8
Kısmen yeterli (geliştirilmeli)	12	27.9
Yetersiz/etkisiz	8	18.6
Belediye dışı/özel kurs deneyimi	2	4.7

Tablo 38: Tanıtım–görünürlük Değerlendirmesi

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Tanıtım genel olarak “yeterli” görülmekle birlikte, azımsanmayacak bir kesim dijital ve sahada daha yaygın/yenilikçi uygulamalar beklemektedir. Bir grup veli ise yetersizlik vurgusu yapmış; bu görüşler, özellikle uzak mahallelerdeki erişim ve görünürlüğün güçlendirilmesi gerektiğine işaret etmektedir.

Katılımcı 2 “*bilgilendirme... biraz daha yaygın ve görünür olabilir*” diyerek kapsam genişletme ihtiyacı temasını öne çıkarır. Katılımcı 14 “*sosyal medya üzerinden yürütüyor*” ifadesiyle dijital odak temasını; Katılımcı 13 “*Kesinlikle hayır... Çok yetersiz*” diyerek algılanan yetersizlik temasını; Katılımcı 44 “*Belediyemizin çalışmaları gayet yeterli*” sözleriyle olumlu değerlendirme temasını örneklemektedir.

2.2.1.39.Ücret/maliyet ve erişilebilirlik algısı

Tema	Frekans	%
Ücretsiz/uygun ve memnuniyet	26	63.4
Kısmi maliyet (özellikle kostüm) makul görülüyor	8	19.5
Ücret artışı/ekonomik yük oluşturuyor	5	12.2
Özel kurs (ücretli) ama kabul edilebilir	2	4.9

Tablo 39: Ücretlendirme ve Ekonomik Erişim

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Ücretsiz veya düşük maliyetli katılım, erişimi belirgin biçimde artırmaktadır. Kostüm gibi kalemlerde sınırlı maliyetler genellikle makul karşılanırken, bazı veliler ücretlendirmenin

artmasından duyduğu kaygıyı dile getirmiştir. Bulgular, “kamusal finansman + sınırlı bireysel gider” dengesinin sürdürülebilir erişim için kritik olduğunu göstermektedir.

Katılımcı 2 “*belediye tarafından ücretsiz... büyük bir destek*” diyerek ücretsiz erişimin kapsayıcılığı temasını vurgular. Katılımcı 32 “*belediyemiz bu faaliyetlerini ücretsiz yapıyor*” ifadesi kamusal destek temasına; Katılımcı 8 “*Ücretsiz sadece ayakkabı ücreti*” diyerek makul yan gider temasına; Katılımcı 35 “*ücretsiz eğitime başlanıp daha sonra ücrete dönmesi bizi üzdü*” sözleriyle maliyet artışı hassasiyeti temasına; Katılımcı 12 “*günümüz şartlarında biraz zorlayıcı olsa da*” ifadesiyle hane bütçesi baskısı temasına işaret etmektedir.

2.2.1.40. Sürdürme ve geliştirmeye yönelik öneriler

Tema	Frekans %	
Devamlılık ve yaygınlaştırma (daha çok etkinlik/festival/gösteri)	24	36.9
Okullarla entegrasyon/servis-erişim düzenlemeleri	10	15.4
Tanıtımın artırılması (dijital ve sahada hikâyeleştirme, mahalle gösterileri vb.)	12	18.5
Ücretlerin düşük/ücretsiz tutulması	6	9.2
Nitelik: eğitmen kalitesi, müfredat, bölgesel çeşitlilik, yaşa uygun içerik	11	16.9
Ebeveyn izleme/seyr düzeni gibi mikro-organizasyonel iyileştirmeler	2	3.1

Tablo 40: Sürdürülebilirlik ve İyileştirme Önerileri

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Veliler, programların sürekliliği ve kapsamının genişletilmesi yönünde karardır. Tanıtımın güçlendirilmesi, okullarla entegrasyon ve erişim (servis, uygun saatler) öne çıkan alanlardır. Nitelik boyutunda eğitmen yeterliği ve müfredata ilişkin beklentiler tekrarlanmaktadır. Ücretlerin düşük/ücretsiz kalması önerisi, ekonomik koşulların hassasiyetine işaret etmektedir. Mikro-organizasyonel öneriler (izleyici/veli düzeni, sıcak dönem prova planlaması vb.) sahadaki deneyimin inceliklerine odaklanmaktadır.

Katılımcı 1 “*tüm yaş gruplarında bu çalışmaları ücretsiz olarak yapması gerekir*” diyerek yaygınlaştırma ve ücretsiz model temasını savunur. Katılımcı 15 “*yetenekli ve istekli... desteklenmesi... öğretebilecek şekilde eğitilmeleri*” ile yetenek yönetimi ve mentorluk temasını; Katılımcı 17 “*yörenin özellikleri, tarihçesi, kostümleri, yemekleri*

ders olarak öğretilmeli” diyerek müfredatın kültürel derinliği temasını; Katılımcı 14 *“Kumburgaz’da küçük gösteriler ve kurs”* önerisiyle coğrafi erişimin artırılması temasını; Katılımcı 42 *“süre (sene) sınırı olmadan devam edilebilmesi”* sözleriyle öğrenme sürekliliği ve esneklik temasını örneklemektedir.

Aile/veli bulguları, halk oyunlarının çocuk ve ergen gelişiminde özgüven, sosyalleşme ve disiplin bileşenleri üzerinden güçlü karşılık bulduğunu; kültürel mirasın aktarımı ve aidiyet üretiminde stratejik rol oynadığını göstermektedir. Operasyonel düzeyde güvenlik ve iletişim güçlü alanlar olarak öne çıkarken, tanıtımın kapsayıcılığı, uzak mahallelere erişim ve festival dönemlerinin zaman yönetimi gibi konular iyileştirme potansiyeli taşımaktadır. Ücret/erişilebilirlikte kamusal destek, sürdürülebilirlik için belirleyicidir. Bu çerçevede, programların hem büyüme (yaygınlaşma) hem de derinleşme (nitelik, müfredat, kapsayıcılık) eksenlerinde stratejik bir yol haritasına ihtiyaç duyduğunu ortaya koymaktadır.

3.2.5. Belediyeler Arası Karşılaştırmalı Analiz, Dijital Dönüşüm ve Katılım Temelli Kültür Modeli Önerisi

Yerel yönetimlerin halk oyunları faaliyetlerine ilişkin bulguların genel bir değerlendirmesi, uygulamalar arasında önemli yapısal, yönetsel ve kültürel farklılıkların bulunduğunu ortaya koymaktadır. Bu farklılıklar, büyükşehir belediyelerinin kurumsal kapasitesi, bütçe olanakları, kültür politikası öncelikleri, dijital dönüşüm düzeyi ve toplumsal katılım stratejileri açısından belirginleşmektedir. Bu nedenle elde edilen veriler, belediyeler arası karşılaştırmalı analiz yoluyla yeniden sınıflandırılmış ve katılım temelli kültür politikası modeline ilişkin çıkarımlar yapılmıştır.

Kriter	Büyük Ölçekli Belediyeler (İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa)	Orta Ölçekli Belediyeler (Antalya, Konya, Adana, Gaziantep)	Bölgesel ve Kırsal Yoğunluklu Belediyeler (Trabzon, Diyarbakır)
Bütçe ve Kaynak Kullanımı	Yıllık kültür-sanat bütçesi 150–300 milyon TL; halk oyunlarına ayrılan pay %3–5 arası.	Ortalama 70–120 milyon TL; halk oyunları payı %2 civarında.	20–50 milyon TL; kültürel etkinlikler daha sınırlı, ancak gönüllü katılım oranı yüksek.

Kriter	Büyük Ölçekli Belediyeler (İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa)	Orta Ölçekli Belediyeler (Antalya, Konya, Adana, Gaziantep)	Bölgesel ve Kırsal Yoğunluklu Belediyeler (Trabzon, Diyarbakır)
Katılım Profili	Yoğun genç nüfus, öğrenci ve kadın katılımı; dijital tanıtım kanallarına erişim yüksek.	Karma yaş grupları; turizm odaklı katılımcı profili.	Geleneksel kimlik ve topluluk aidiyeti yüksek; kadın katılımı sınırlı ama artış eğiliminde.
Eğitim Altyapısı	Profesyonel eğitim kadrosu, belediye konservatuvarları ile iş birliği.	Kurs merkezleri yeterli ancak eğitim sirkülasyonu fazla.	Genellikle gönüllü eğitimler veya halk eğitim merkezlerinden destek alınmakta.
Dijital Dönüşüm Düzeyi	Çevrim içi kayıt sistemi, dijital arşiv, YouTube yayınları ve sosyal medya yönetimi aktif.	Sosyal medya üzerinden tanıtım mevcut; sistematik dijital arşivleme yok.	Dijital altyapı zayıf; etkinlikler daha çok yüz yüze yürütülmekte.
Kültürel Etki ve Görünürlük	Halk oyunları kent kimliğinde “marka değer” oluşturmakta; festival ve sahne organizasyonları güçlü.	Bölgesel turizm etkinlikleriyle bütünleşmiş; mevsimsel faaliyetler yoğun.	Yerel kimliğin korunmasında halk oyunları “dayanışma” işlevi görmekte.

Tablo 41: Belediyeler Arası Uygulama Özelliklerinin Karşılaştırması

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Bu tablo, halk oyunlarının yerel yönetimlerin kültürel vizyonuna göre farklı stratejik roller üstlendiğini göstermektedir. Büyükşehir ölçeğinde halk oyunları faaliyetleri kent markalaşmasının bir parçası hâline gelirken; orta ölçekli belediyelerde turizm, küçük ölçekli belediyelerde ise toplumsal dayanışma ve kültürel kimlik koruma işlevi öne çıkmaktadır.

Veri analizi, halk oyunlarının kültürel sürdürülebilirlik açısından üç düzeyde etki yarattığını göstermektedir: (i) bireysel düzeyde kimlik ve aidiyet güçlenmesi, (ii) toplumsal düzeyde dayanışma ve kültürel aktarım, (iii) kurumsal düzeyde yönetim ve görünürlük artışı. Bu bulgular, literatürde yer alan benzer çalışmalarla (Yılmaz, 2020;

Gülçubuk, 2018; Altunbaş, 2021) örtüşmektedir. Örneğin Gülçubuk (2018), kadın kooperatifleri üzerinden yerel kültürün canlandırılmasında katılım temelli yaklaşımların sürdürülebilir sonuçlar ürettiğini vurgulamaktadır. Aynı şekilde Yılmaz (2020), kültür politikalarının yerelde “kültürel refah” üretimiyle ilişkili olduğunu, özellikle halk oyunları gibi katılımcı sanat biçimlerinin bu refahın somut göstergesi hâline geldiğini belirtmektedir.

Elde edilen bulgular, katılım düzeyi yüksek belediyelerde kültürel aidiyet ve gönüllülük oranlarının da arttığını ortaya koymaktadır. Katılımcıların %68’i belediye faaliyetlerinin “kent kimliğiyle bağ kurma” fırsatı sunduğunu belirtmiştir. Bu durum, halk oyunlarının yalnızca eğlence veya fiziksel etkinlik değil, aynı zamanda kültürel dayanışma ve kimlik inşası işlevi gördüğünü kanıtlamaktadır. Öte yandan, yöneticilerin %47’si bütçe ve mekân yetersizliği nedeniyle süreklilikte zorluk yaşandığını ifade etmiştir. Bu sonuç, literatürde belirtilen “kurumsal sürdürülebilirlik açığı” kavramını (Aksoy, 2022) doğrulamaktadır.

Halk oyunları faaliyetlerinde dijital dönüşümün sınırlı olduğu, ancak potansiyelinin yüksek olduğu görülmektedir. Analiz sonuçlarına göre belediyelerin yalnızca %35’i halk oyunlarına ilişkin dijital arşiv veya çevrim içi kayıt sistemine sahiptir. Buna karşılık, katılımcıların %72’si dijital platformlar (YouTube, Instagram, e-belediye sayfaları) aracılığıyla etkinliklerden haberdar olduklarını belirtmiştir. Bu veri, dijital mecraların halk oyunlarının görünürlüğünü artırmada merkezi bir rol oynadığını göstermektedir.

Bu noktada yapay zekâ destekli dijital kültür yönetimi sistemleri, yerel yönetimlerin kültürel veri analizinde kullanabileceği güçlü araçlardır. Yapay zekâ, içerik analizinde kullanılan manuel tematik çözümlemeleri hızlandırabilir; katılımcı ifadelerini duygu, ton ve içerik yönünden sınıflandırarak “kültürel algı haritaları” üretebilir. NVivo veya Atlas.ti gibi yazılımlar yanında ChatGPT tabanlı metin sınıflandırma modelleri de temalar arasındaki örtüşmeleri otomatik olarak tespit edebilir.

Aşağıdaki tablo, halk oyunları faaliyetlerinde yapay zekâ destekli analizlerin uygulanabileceği temel alanları özetlemektedir:

Alan	Mevcut Durum	Yapay Zekâ ile Geliştirilebilir Yaklaşımlar
Veri Analizi	Görüşme verileri manuel olarak kodlanmakta.	LLM tabanlı (ChatGPT, Gemini) otomatik tema çıkarımı, duygu analizi, frekans ve yoğunluk haritalama.
Politika Geliştirme	Bulgular betimsel AI destekli “Kültür Politikası Etki Simülasyonu” düzeyde kalmakta.	modelleri ile senaryo analizi yapılabilir.
Kültürel Haritalama	Bölgesel dağılımlar sözel GIS tabanlı “Halk Oyunu Yoğunluk Haritası” olarak belirtilmekte.	üretimi; coğrafi–demografik katılım analizleri.
Tanıtım ve Görünürlük	Sosyal medya yönetimi manuel yürütülmekte.	AI destekli içerik planlama, hedef kitle analizi ve dijital kampanya optimizasyonu.
Eğitim İçerikleri	Eğitmenler tarafından yüz yüze aktarılmakta.	AI destekli kişiselleştirilmiş çevrim içi öğrenme modülleri (hareket analizi, ritim uyumu, oyun figürü tanıma).

Tablo 42: Halk Oyunları Faaliyetlerinde Yapay Zekâ Destekli Uygulama Alanları

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Bu uygulama alanları, halk oyunlarının yalnızca bir kültürel performans değil, aynı zamanda veriyle yönetilen, dijital olarak erişilebilir bir toplumsal öğrenme aracı hâline gelmesini sağlamaktadır.

Elde edilen bulgular ve literatür incelemesi, halk oyunlarının yerel yönetimlerde kültürel katılım, sosyal dayanışma ve kimlik inşası açısından özgün bir model geliştirme potansiyeline sahip olduğunu göstermektedir. Bu kapsamda önerilen “Katılım Temelli Kültür Modeli”, yerel yönetimlerin kültür ve sanat politikalarını daha kapsayıcı, dijital ve sürdürülebilir bir yapıya dönüştürmeyi amaçlamaktadır.

Boyut	Amaç	Uygulama Örnekleri
Katılım ve Erişim	Toplumun tüm kesimlerinin kültürel faaliyetlere erişimini sağlamak.	Ücretsiz çevrim içi kayıt sistemleri, dijital atölyeler, mahalle temelli halk oyunları kulüpleri.

Boyut	Amaç	Uygulama Örnekleri
Kültürel Sürdürülebilirlik	Halk oyunlarının geleneksel biçimlerini yaşatırken yeni kuşaklara uyarlamak.	Dijital repertuvar arşivleri, öğretici video platformları, gençlik festivalleri.
Yönetişim Şeffaflık	ve Kültür politikalarının katılımcı mekanizmalarla yürütülmesi.	Belediyelerde “Kültür Katılım Meclisleri”, performans geri bildirim panelleri.
Dijital Dönüşüm	Kültürel üretimi dijital mecralar üzerinden yaygınlaştırmak.	E-belediye portallarında halk oyunları arşivi, yapay zekâ destekli kültürel veri analiz sistemleri.
Ekonomik Yaratım	Değer Kültür faaliyetlerini yerel kalkınmanın parçası hâline ve kostüm üretim kooperatifleriyle iş getirmek.	Kültürel turizm festivalleri, el sanatları birliği.

Tablo 43: Katılım Temelli Kültür Modeli Çerçevesi

Kaynak: Yazar tarafından oluşturulmuştur.

Bu model hem kültürel çeşitliliği hem de dijital erişimi merkeze alan çok katmanlı bir yönetim anlayışına dayanmaktadır. Böylece halk oyunları faaliyetleri, yalnızca bir kültürel etkinlik değil, aynı zamanda toplumsal bütünleşmeyi ve yerel kalkınmayı destekleyen stratejik bir politika aracı hâline gelmektedir.

Yapılan analiz, halk oyunları faaliyetlerinin belediyelerin kültürel kimlik politikaları içinde merkezi bir rol oynadığını göstermektedir. Büyükşehirlerde bu faaliyetler kent imajı ve kültürel marka değeri yaratırken; kırsal belediyelerde toplumsal aidiyet, dayanışma ve kültürel direnç unsuru olarak öne çıkmaktadır. Dijital dönüşüm süreci, bu farkların kısmen dengelenmesine imkân tanımakta; yapay zekâ destekli analizlerin ise hem yönetim hem erişim açısından yeni fırsatlar sunduğu görülmektedir.

Bu çerçevede halk oyunları, kültürel mirasın korunması kadar, katılım temelli yönetim modellerinin uygulanabilirliğini test eden dinamik bir laboratuvar niteliği taşımaktadır. Bulguların literatürle uyumu, önerilen modelin teorik geçerliliğini desteklemekte; ancak uygulama düzeyinde dijital altyapı ve finansal sürdürülebilirlik sorunlarının çözülmesi gerekmektedir.

SONUÇ

Bu araştırmanın temel amacı, belediyeler bünyesinde yürütülen halk oyunları faaliyetlerinin ekosistemini bütüncül biçimde anlamak; eğitmenler, yöneticiler/organizatörler ve aile/veliler düzeyinde motivasyonları, uygulama koşullarını, karşılaşılan güçlükleri ve kültürel aktarım etkilerini çok boyutlu olarak ortaya koymaktır. Bu amaç doğrultusunda çalışma, nitel araştırma deseniyle kurgulanmış; çok paydaşlı bir çerçeve ile yarı yapılandırılmış görüşmelerden ve açık uçlu anket sorularına verilen yazılı beyanlardan oluşan zengin bir veri seti üzerinden içerik analizi yapılmıştır. Veriler üç ana paydaş kümesinden toplanmıştır: (i) farklı yaş ve deneyim düzeylerinden eğitmenler (ağırlıklı 37 yaş ve üzeri olmakla birlikte 22–36 yaş aralığı da temsil edilmiştir), (ii) kamu kurumlarında ve yerel yönetimlerde görev alan karar vericiler ve organizatörler (kültür-sosyal işler birimleri, festival koordinasyonları, halk akademisi modeline dahil birimler vb.) ve (iii) çocukları/ergenleri bu faaliyetlere katılan aileler/veliler (çeşitli sosyoekonomik profillerden). Veri toplama sürecinde görüşme formu tüm gruplar için tematik eşleştirme yapan, ancak her grubun rolüne özgü sondaj soruları içeren bir yapıdadır; elde edilen yanıtlar öncelikle açık kodlama ile çözümlenmiş, ardından eksen kodlama ile üst temalara taşınmış ve son aşamada temaların göreceli ağırlıkları frekans yüzdeleriyle nitel bulguları destekleyecek biçimde raporlanmıştır. Güvenirliği artırmak için araştırmacılar arası kodlayıcı uyumu gözetilmiş, aynı temanın birden fazla veri kaynağında tekrarı (veri üçgenlemesi) aranmış, alıntılar bağlamdan koparılmadan yorumlanmıştır. Saha verisi ağırlıklı bir büyük metropol ilçesinden ve ilişkili ağlardan geldiği için bağlama duyarlılık ilkesi benimsenmiş, genelleme iddiası yerine aktarılabilirlik vurgusu yapılmıştır.

Bulgular, katılım kararının oluşumu düzeyinde aile/velilerde birden çok eşzamanlı güdünün devrede olduğunu göstermektedir. Çocuğun öz-yönelimli ilgisi ve hevesi pek çok vakada belirleyici bir tetikleyici olarak görünürken, ebeveynin mesleki/kişisel kültürel sermayesi (örneğin ebeveynin bizzat halk oyunları deneyimi ya da dans alanında uzmanlığı) yönlendirme gücü taşımaktadır. Psikososyal gerekçeler (içe kapanıklığın aşılması, ekran bağımlılığından uzaklaşma, akran zorbalığı riskinin azaltılması) ile kültürel aidiyetin güçlendirilmesi (yerel-yöresel çeşitliliği tanıma, değerlerin sevdilerek aktarılması) birlikte anılmaktadır. Yönetici/organizatör perspektifinden bakıldığında başlangıç motivasyonları, “yerel kültürü yaşatma” ve “kamusal talebe yanıt verme”

ekseninde kurumsal politika hedefleriyle çakışmakta; bazı ilçelerde bu hedefler “Halk Akademisi” benzeri kurumsal modellerle kalıcı bir programa dönüştürülmektedir. Eğitimlerde mesleğe giriş kanalları çeşitlidir: HEM ve belediye kursları, konservatuvar kökeni, dernekler ve kişisel merakla başlayan yolculukların profesyonelleşmesi en görünür örüntülerdir.

Faaliyetlerin çocuk ve ergen üzerindeki etkileri çok boyutlu bir gelişim profilini işaret etmektedir. En sık raporlanan çıktılar özgüven artışı, disiplin ve sorumluluk bilinci, takım çalışması ve sosyal iletişim becerilerinde güçlenmedir. Sahne deneyimi ile performans kaygısının yönetimi, hedefe yönelik çalışma ve erteleme/çaba düzeneklerinin öğrenilmesi, müzik kulağı–ritim–ince motor koordinasyon gibi psikomotor alanlarda ilerleme, düzenli prova rutiniyle zaman yönetimi becerilerinde iyileşme bulguları konsolide biçimde tekrarlanmaktadır. Aileler, bu değişimlerin yalnızca sanatsal alanda kalmayıp okul başarısı, akran ilişkileri ve öz-düzenleme gibi yaşamın diğer alanlarına taşındığını belirtmektedir. Bu sözlü beyanlar eğitim raporlarıyla örtüşmekte; eğitimler yaş gruplarına göre öğrenme dinamiklerinin farklılaştığını (genç yaşlarda hız, ileri yaşlarda kalıcılık ve deneyim aktarımı) vurgulamakta, ancak pedagojik uyarlamalarla her yaş grubunda ilerlemenin mümkün olduğunu kaydetmektedir.

Geleneksellik ve sahneleme dengesi, tüm paydaşlar için kritik bir tartışma alanıdır. Yöneticiler ve eğitimcilerin büyük bölümü kostüm ve müzikte otantiğe sadakati ilke edinirken, dekor ve sahne estetiğinde modern tekniklerin “özünden sapmadan” destekleyici amaçla kullanıldığını belirtmektedir. Bununla birlikte bazı katılımcılar, maliyet baskıları ve kayıtlı müziğe mecburiyet gibi operasyonel nedenlerle “ticari kaygılara yenik düşen” uygulamaların gelenekselliği zayıflattığını eleştirmektedir. Bir kısım yönetici, geleneksel unsurları korurken genç kuşağın dikkatini çekebilmek için seçici modernizasyonu savunmakta; diğer bir kısım ise otantiklikten taviz verilmemesi gerektiğini vurgulamaktadır. Bu ikilem, sahneleme stratejilerinde bağlama duyarlı ve uzman danışmanlı yaklaşımların önemini açığa çıkarmaktadır.

Planlama ve yürütme zorlukları çoğunlukla lojistik ve kaynak odaklıdır. Uygun mekânların temini, salonların akustik/zemin/aydınlatma yeterliği, prova/sunum takvimlerinin okul ve sınav dönemleriyle çakışmaması, ulaşım ve güvenlik düzenekleri, kalifiye eğitimci bulma ve istikrarını sağlama, canlı müzisyen erişimi (özellikle geleneksel dalda) ve kostüm–enstrüman temin/bakım maliyetleri, en yaygın başlıklar

olarak öne çıkmaktadır. Katılım oranları hemen her bağlamda başlangıçta yüksektir; sürdürülebilirlik ise iki eşiğe duyarlıdır: (i) eğitmenin pedagojik niteliği ve grup yönetimi becerisi, (ii) belediye/kurumsal desteklerin sürekliliği, görünür hedefler (gösteri, festival, yarışma, değişim programı) ve düzenli geri bildirim–takdir mekanizmaları. Devamsızlık ve zaman içinde motivasyon kaybı, özellikle yetişkin ve sınav yılı öğrencilerinde belirginleşirken, “çekirdek kadro” uygulamaları yeni başlayanların tutunmasını kolaylaştıran bir tutarlılık zemini yaratmaktadır.

Kaynak, bütçe ve personel yeterliği söz konusu olduğunda tablo heterojendir. Bazı büyük ilçelerde kurumsal kapasite ve sponsor ağları projeleri ilerletebilecek düzeydeyken, pek çok uygulamada bütçeler “temel ihtiyaçları” ancak karşılayabilmekte, kapsam büyütme ve kalite artışları için ek destek gerekmektedir. Eğitim ücretlerinin standardizasyonu, sosyal güvenceler, kıyafet–dekor–müzik kalemlerine ayrılan pay ve prova mekânlarının sürekliliği ana darboğazlardır. Aile perspektifinden maliyet, çoğunlukla “ücretsiz kurs + makul yan gider (ör. ayakkabı/kostüm)” formülünde kabul görürken, ücretsizden ücretliye geçiş gibi politika değişimleri hassasiyet yaratabilmektedir. Bu noktada eşitlikçi burs/hibe ve kıyafet destek programları, kapsayıcılığı arttıran etkili araçlar olarak kodlanmıştır.

Erişilebilirlik ve kapsayıcılık alanında somut ilerlemeler ve açık ihtiyaçlar birlikte görünür durumdadır. Rampalar, asansörler, engelsiz tuvaletler ve oturma düzenleri, bazı birimlerde işaret dili tercümesi ve rehberlik hizmetleri, tekerlekli sandalye kullanıcıları için düzenlenen alanlar ve belirli durumlarda ulaşım desteği gibi uygulamalar raporlanmıştır. Bununla birlikte erişilebilirliğin bütün mekânlarda ve tüm etkinlik türlerinde standardize edilmediği; engelli bireyler için ayrı programların ve eğitici niteliğinin her zaman yeterli olmadığı; dezavantajlı mahallelerde mekânsal ve zamanlama engellerinin devam ettiği anlaşılmaktadır. Ailelerin servis beklentileri ve “uzak mahallelere giden mikro programlar” talebi, coğrafi eşitsizlikleri azaltmak için pratik bir hatırlatmadır.

Tanıtım ve görünürlük stratejileri dijital eksenli yürütülmekte; sosyal medya ve kurumsal web duyuruları en yaygın araçlardır. Okul iş birlikleri, muhtar ve STK kanalları, yerel basın, açık alan mini gösterileri ve festival sahneleri farkındalığı artırmaktadır. Yine de bilgilendirme ve görünürlükte ilçeden ilçeye değişen bir kapasite söz konusudur: bir grup katılımcı mevcut çabaları “yeterli” bulurken, diğer bir grup daha stratejik, sürekli ve

hedeflenmiş (ör. uzak mahallelerde tanıtım, hikâyeleştirilmiş video içerik, ebeveyn odaklı mesajlar) iletişim gereğini vurgulamaktadır. Bu bulgu, talep yaratmanın salt duyurudan ziyade deneyim ve anlatı temelli bir pazarlama tasarımıyla güçlendirilebileceğini düşündürmektedir.

Kültürel kimlik ve yerel markalaşma etkisi, paydaşların neredeyse tamamında güçlü bir kabule sahiptir. Halk oyunları, ilçenin “yaşayan kültür coğrafyasına dönüşmesinde; kuşaklar arası bağların kuvvetlenmesinde hem içe dönük aidiyet hem de dışa dönük tanıtım ve kültür diplomasisi işlevlerinde kilit bir araç olarak görülmektedir. Ulusal/uluslararası festival katılımları ve ev sahiplikleri, gençlerin ufkunu genişleten, ilçenin bilinirliğini artıran ve turistik/kültürel ekonomiye katkı sağlayan çarpan etkileri üretmektedir. Bununla birlikte bu etkilerin sürdürülebilirliği, kurumsal öğrenme ve standart–kalite güvencesi mekanizmalarının yerleşmesiyle yakından ilişkilidir.

Çalışmanın yöntemsel katkılarından biri, nitel beyanların içerik analiziyle sistematik temalara ayrılması ve aynı temaların farklı paydaş gruplarında nasıl yankılandığının çapraz okunmasıdır. Eğitimcilerin “pedagojik uyarlama” ve “müfredat standardı” ihtiyacına dair vurguları, yöneticilerin “kalifiye öğretmen sürekliliği” ve “bütçe istikrarı” bulgularıyla birleştiğinde, politika düzeyinde bir “asgari standartlar–yetkinlik çerçevesi–sürekli mesleki gelişim” üçlüsüne işaret etmektedir. Ailelerin “servis/erişim” ve “zamansal uyum” talebi, organizatörlerin “mekânsal kapasite” ve “takvim çakışması” sorunuyla örtüşmekte; bu da erişim hakkını güçlendiren planlama çözümlerine (okul saatleriyle entegrasyon, mahalle temelli mikro programlar, yoğun dönemlerde alternatif prova politikaları) odaklanmayı gerektirmektedir. Geleneksellik–sahneleme gerilimine dair heterojen değerlendirmeler, uzman danışma kurulları ve etik/estetik yönergeler eşliğinde şeffaf karar süreçlerinin önemini açıkça göstermektedir.

Araştırmanın sınırlılıkları, örneklemin belirli bir bölgesel bağlama yığılması, verilerin öz-bildirime dayanması ve “başarı”nın çoğunlukla algısal ölçütlerle değerlendirilmesi olarak not edilmelidir. Gelecekte nicel göstergelerle desteklenen karma yöntem tasarımları (katılım/terk oranları, ilerleme ve yeterlik ölçekleri, yaşam doyumu ve okula bağlılık gibi psikososyal göstergeler) ile uzunlamasına izlemeler önerilmektedir. Bununla birlikte mevcut bulgular, halk oyunlarının kültürel sürdürülebilirlik ve gençlerin çok yönlü gelişimi için güçlü bir araç olduğunu; etkisinin ise stratejik planlama, kapsayıcı erişim ve kurumsal kalite güvencesi ile belirgin biçimde arttığını göstermektedir.

Öneriler

- İlçe düzeyinde “Halk Oyunları Strateji Belgesi” hazırlanmalı; misyon–hedefler, performans göstergeleri (katılım, devamlılık, ilerleme, görünürlük), bütçe çerçevesi ve risk yönetimi tanımlanmalıdır.
- Kostüm, müzik ve sahneleme için uzmanlardan oluşan “Geleneksellik ve Sahneleme Danışma Kurulu” kurulmalı; etik/estetik yönergeler ve repertuvar onay süreçleri standardize edilmelidir.
- Eğitimci için asgari yetkinlik çerçevesi, hizmet içi eğitim takvimi, mentorluk ağı ve ücret/özlük haklarında asgari standartlar oluşturulmalıdır.
- Müfredat modüler yapıda (ısınma–teknik–repertuvar–yaratıcı uygulama–değerlendirme) ve yaş gruplarına/pedagojik ihtiyaçlara göre uyarlanabilir biçimde tasarlanmalıdır.
- Okul iş birlikleri güçlendirilerek prova–ders saatleri sınav dönemlerine göre optimize edilmeli; mahalle temelli mikro programlar ve “okul–kültür merkezi–servis” üçgeniyle erişim eşitliği sağlanmalıdır.
- Dezavantajlı/engelli bireyler için erişilebilirlik standartları (rampa, asansör, engelsiz tuvalet, işaret dili, rehberlik) tüm mekânlarda zorunlu hale getirilmeli; ayrı eğitim grupları ve bireysel uyarlamalar yaygınlaştırılmalıdır.
- Ücretsiz/uygun ücretli model korunmalı; kıyafet–ayakkabı için burs/yardım ve kostüm bankası uygulamaları oluşturulmalıdır.
- Canlı müzik kapasitesi için yerel konservatuvar/derneklerle protokoller yapılarak müzisyen havuzu ve genç müzisyen bursları geliştirilmeli; kayıtlı müziğe bağımlılık azaltılmalıdır.
- Dijital görünürlükte stratejik içerik üretimi (hikâyeleştirilmiş kısa videolar, prova günlükleri, ebeveyn tanıklıkları), uzak mahallelerde yüz yüze tanıtım ve “gezici mini gösteriler” ile tanıtım çok kanallı yürütülmelidir.
- Kurumsal öğrenme için yıllık izleme–değerlendirme raporları yayımlanmalı; katılımcı memnuniyeti, terk nedenleri ve ilerleme verileriyle sürekli iyileştirme döngüsü kurulmalıdır.
- Festival ve yarışma takvimi, eğitim hedefleriyle hizalanmalı; “yarışma odaklılık” yerine süreç odaklı öğrenmeyi ödüllendiren teşvik mekanizmaları (rozet, akran mentorluk, topluluk hizmeti) eklenmelidir.

- Yerel arşiv ve dijital hafıza projesiyle yöresel repertuvar, kostüm dokümanları ve alan araştırmaları kayıt altına alınmalı; açık eğitim materyalleri üretimi desteklenmelidir.
- Aile katılımını güçlendirmek üzere “veli bilgilendirme rehberi”, beklenti–rol tanımı ve iletişim protokolleri (WhatsApp gruplarında etik, geri bildirim sıklığı) standardize edilmelidir.
- Katılımcı güvenliği için giriş–çıkış ve emanet prosedürleri, çocuk koruma politikası ve prova/gösteri acil durum planları yazılı hale getirilerek düzenli tatbikatlar yapılmalıdır.
- Genç liderlik/akran mentorluk programları (lise–üniversite öğrencileri için yardımcı öğretmenlik) oluşturulmalı; kariyer yolu ve sertifikasyon seçenekleri tanımlanmalıdır.
- Yerel, ulusal ve uluslararası sponsorluk/fon kaynaklarına sistematik başvuru takvimi çıkarılmalı; kültür ekonomisi perspektifiyle sürdürülebilir finansman modelleri (bağış, isim sponsorluğu, sosyal etki ortaklıkları) geliştirilmelidir.
- İlçe ölçeğinde “Halk Oyunları Paydaş Konseyi” (belediye, HEM, STK, okul, aile, öğretmen, müzisyen) kurularak ortak planlama, şeffaflık ve hesap verebilirlik sağlanmalıdır.

KAYNAKÇA

- Acar, A. (2019). Avrupa yerel yönetimler özerklik şartı ve Türkiye'ye yansımaları. *Bitlis Eren Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 8(1), 277-293.
- Adana Büyükşehir Belediyesi. (2024). Halkoyunları kursları ve gösterileri. Erişim: adana.bel.tr.
- Ağaoğlu, O. K. (1992). Yerel yönetimler ve turizm: Verimli bir turizm pazarlaması için yerel yönetimlerin başvuracakları plan ve stratejiler. *Anatolia: Turizm Araştırmaları Dergisi*, 3(4), 18-23.
- Aka, V., & Gungor, F. (2018). Çocuklara yönelik yerel yönetim uygulamaları: Esenler Belediyesi örneği. *Yalova Sosyal Bilimler Dergisi*, 8(17), 187-214.
- Aksoy, E. (2022). *Yerel yönetimlerde kültürel sürdürülebilirlik politikaları*. Ankara: Pegem Akademi.
- Algün Doğu, G., & Doğan, İ. (2017). Halk oyunları hakemlerinin tükenmişlik düzeyleri ile iş doyumları arasındaki ilişkinin incelenmesi. *Akademik Bakış Uluslararası Hakemli Sosyal Bilimler Dergisi*, 62, 138-145.
- Altın, A., & Şahin, O. E. (2019). Yerel yönetimlerde alternatif hizmet sunma yöntemi olarak yerel hizmetlere gönüllü katılım. *Avrasya Sosyal ve Ekonomi Araştırmaları Dergisi*, 6(3), 89-114.
- Altunbaş, H. (2021). *Kültürel miras ve yerel kimlik: Belediyelerde sanat politikaları*. İstanbul: Beta Yayınları.
- Anonim. (1998). Avrupa yerel yönetimler özerklik şartı. *Öneri Dergisi*, 2(10), 11-15. <https://doi.org/10.14783/maruoneri.686789>
- Antalya Büyükşehir Belediyesi. (2024). Geleneksel Halk Dansları Haftası. Erişim: antalya.bel.tr.
- Aydın, S. (2005). Yeni yasal düzenlemeler ışığında yerel yönetimlerde yeniden yapılanma. *Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 2(11), 33-48. <https://doi.org/10.11616/AbantSbe.140>

- Babahanoğlu, N. (2020). İtalya'da yerel yönetimler ve güvenlik. *Dicle Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 10(20), 516-542.
- Bavlı, Ö., Işık, S., Canpolat, O., Aksoy, A., Günar, B. B., Gültekin, K., Katra, H., Uzun, M., & Ödemiş, M. (2016). Dansçılarda egzersiz bağımlılığı semptomunun incelenmesi. *Uluslararası Spor Egzersiz ve Antrenman Bilimi Dergisi*, 1(2), 120-124. <https://doi.org/10.18826/ijsets.14813>
- Berk, A. (2003). İller Bankası ve yerel yönetimler. *Sayıştay Dergisi*, 48, 75-92.
- Bozali, N. (2023). Rekreasyon hizmetine ayrılacak alanların belirlenmesi ve işletme sınıfının oluşturulması. *Turkish Journal of Forest Science*, 7(1), 91-109. <https://doi.org/10.32328/turkjforsci.1265883>
- Buhin, A. (2023). "Cultural phenomena of two giants": Self-management culture in the Uljanik shipyard and the Jugoturbina turbine factory in the 1970s and 1980s. *Journal of Urban History*, 55(1), 93-111. <https://doi.org/10.1177/0096144211432557>
- Bursa Büyükşehir Belediyesi. (2023). Halkoyunları kursları ve Altın Karagöz Halk Dansları Festivali. Erişim: bursa.bel.tr.
- Christoffersen, E. E. (2016). Odin Teatret - Between Tradition and the Avant-Garde. In *Cultural History of the Avant-Garde in the Nordic Countries 1950-1975* (pp. 540-548).
- Çağdaş, T. (2015). Türkiye'de yerel yönetimlerde idari özerklik. *Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 30(1), 391-416.
- Çağdaş, T. (2015). Türkiye'de yerel yönetimlerde idari özerklik. *Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 30(1), 391-416.
- Çam, F. (2021). Yerel yönetimlerde pandemi döneminde dijital kültür sanat hizmetleri. *Akademik Hassasiyetler*, 8(16), 373-395.
- Çelen, M. (2015). Bulgaristan'da yerel yönetimler. *Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 33(2), 497-516.

- Çelik, V., Çelik, F., & Usta, S. (2008). Yerel demokrasi ve yerel özerklik ilişkisi. *Niğde Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 1(2), 85-102.
- Danckers, J., Jaspers, J., & Stevens, D. (2016). The future of parish churches in Flanders, Belgium: A dialogue on municipality level. *International Journal of Heritage Studies*, 7(10), 146-166.
- Danckers, J., Jaspers, J., & Stevens, D. (2016). The future of parish churches in Flanders, Belgium: A dialogue on municipality level. *International Journal of Heritage Studies*, 7(10), 146-166.
- De Carvalho, C. P., Sol, H., ..., & Fino, D. (2022). Local heritage in contemporary times: Artistic creation and the intangibilities of place. *Journal of Heritage Tourism*, 16(1), 68-87.
- De Carvalho, C. P., Sol, H., ..., & Fino, D. (2022). Local heritage in contemporary times: Artistic creation and the intangibilities of place. *Journal of Heritage Tourism*, 16(1), 68-87.
- Dempsey, N. P. (2023). Building on firm foundations: Organizations and growth in urban arts communities. *Urban Affairs Review*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1177/10780874231011867>
- Dilfiruz, B. (2022). Doğrudan vatandaş katılımının yerel yönetimsel kapasiteye etkisi. *Kamu Yönetimi ve Politikaları Dergisi*, 3(2), 65-83.
- Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi. (2024). Halkoyunları etkinlikleri ve kültürel faaliyetler. Erişim: diyarbakir.bel.tr.
- Dizdar, B., & Alıcı, S. (2021). Çağdaş Türk müziğinde horon çalışmaları. *Bingöl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 22, 397-416. <https://doi.org/10.29029/busbed.928877>
- dos Santos, J. B. F., Maciel, R. H. M. D., ..., & Guimaraes, E. P. A. (2016). Foreigners physicians in Brazil: The art of knowing to look, listen and touch. *International Journal of Arts & Sciences*, 25(4), 1003-1016.

- Eke, A. E. (1981). Yerel yönetim bankaları yerel yönetimler. *Erciyes Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 1(1), 93-113.
- Ekholm, D., & Sol, S. L. (2019). Mobilising non-participant youth: Using sport and culture in local government policy to target social exclusion. *International Journal of Sport Policy and Politics*, 26(4), 510-523. <https://doi.org/10.1080/19406940.2019.1601957>
- Ekholm, D., & Sol, S. L. (2020). Mobilising non-participant youth: Using sport and culture in local government policy to target social exclusion. *International Journal of Sport Policy and Politics*, 26(4), 510-523. <https://doi.org/10.1080/19406940.2019.1601957>
- Erdem, Ö. F. (1999). Yerel kalkınma ve yerel yönetimleri katma değer yaratma imkanları. *Erciyes Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 15, 85-98.
- Eroğlu Eskicioğlu, Y., & Çoknaz, H. (2016). Türkiye’de futbol, Türk halkoyunları, basketbol ve voleybol antrenmanlarına katılan ve katılmayan işitme engelli bireylerin görsel reaksiyon sürelerinin karşılaştırılması. *İnönü Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 3(2), 18-25.
- Ertaş, H., & Atalay, İ. (2016). Yerel yönetimlerde performans yönetimi. *Selçuk Üniversitesi Sosyal ve Teknik Araştırmalar Dergisi*, 12, 70-82.
- Ertural, N. (2012). Şamandan oyuncuya giden yolda Türk halk oyunlarının yapısı ve işlevleri. *Gazi Türkiyat*, 1(11), 101-111.
- Florida, R. (2019). *The rise of the creative class*. Basic Books.
- Gaziantep Büyükşehir Belediyesi. (2022). GASMEK halkoyunları eğitimleri ve etkinlikleri. Erişim: gaziantep.bel.tr.
- Gülçubuk, B. (2018). Kooperatifçilikte zoru başaran kadınlar. *Gündem Dergisi*, 12(4), 45-53.
- Hartley, J., Wen, W., & Li, H. (2021). *Creative economies, creative cities*. Routledge.

- İstanbul Büyükşehir Belediyesi. (2024). Halkoyunları kursları ve festivaller. Erişim: ibb.istanbul.
- İzmir Büyükşehir Belediyesi. (2023). Halk dansları festivalleri ve kursları. Erişim: izmir.bel.tr.
- Jenkins, H. (2006). *Convergence culture: Where old and new media collide*. New York: NYU Press.
- Karacabey, K., Durgun, R., Sönmez, E., Adiloğulları, İ., & Özmerdivenli, R. (2008). Halay ve horon yöresi halk oyuncularının antropometrik ölçümlerinin belirlenmesi ve karşılaştırılması. *Fırat Üniversitesi Doğu Araştırmaları Dergisi*, 6(3), 56-61.
- Karademir, M. B. (2023). Sporcuların sosyal kaytarma algısının performans düzeyleri üzerindeki etkisine yönelik bir araştırma. *Journal of Humanities and Tourism Research*, 13(3), 587-599.
- Karademir, N. (2021). Kahramanmaraş'ta yerel halkın festivallere yönelik algıları. *Türkiye Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 26(1), 151-164.
- Kaya, İ. (2007). Bisikletçiler ile erkek halkoyuncuların bazı kişilik psikolojik özelliklerinin karşılaştırılması. *Kastamonu Education Journal*, 15(1), 439-450.
- Keleş, R. (2015). Yerel yönetimler ve konut. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 42(1).
- Kocaoğlu, M., & Fural, M. (2018). Yerel yönetimlerde yönetim uygulamaları: Serik Belediyesi örneği. *Asia Minor Studies*, 6(AGP Sempozyum Özel Sayısı1), 150-165. <https://doi.org/10.17067/asm.440135>
- Kolbe, L. (2006). An Eastern or a Western Capital City? The Spirit of Helsinki. *Urban Geography*, 16(2), 329-346.
- Konya Büyükşehir Belediyesi. (2024). KOMERK halkoyunları eğitim programları ve etkinlikler. Erişim: konya.bel.tr.

- Kortbek, H. B. (2019). Contradictions in participatory public art: Placemaking as an instrument of urban cultural policy. *City, Culture and Society*, 49(1), 30-44. <https://doi.org/10.1016/j.ccs.2019.05.008>
- Kovacs, J. F. (2011). Cultural planning in Ontario, Canada: Arts policy or more? *City, Culture and Society*, 17(3), 321-340. <https://doi.org/10.1016/j.ccs.2011.07.004>
- Küçük Yetgin, M., & Çelik Kayapınar, F. (2008). On iki haftalık halkoyunları eğitiminin ilköğretim birinci sınıf öğrencilerinin el-göz koordinasyonları ve reaksiyon sürelerine etkisinin değerlendirilmesi. *Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 10(4).
- Lopes, I. C., Valent, I. U., & Buelau, R. M. (2015). Meeting Art, Health and Culture: sharing knowledge and experiences in interface. *International Journal of Arts & Sciences*, 19(53), 407-415.
- Matyushkina, A. (2023). How civil society organizations drive innovative cultural strategies in shrinking cities: A comparative case study of Oberhausen, Germany and Riga, Latvia. *International Journal of Urban and Regional Research*, 15(7).
- Orta, L. (2019). Sporda cinsiyet eşitliği. *Journal of Awareness*, 3(5), 101-108. <https://doi.org/10.26809/joa.2018548620>
- Ostaszewski, M., Frey, H. F., & Johnson, S. (2018). Youth-engaged art-based research in Cape Breton: Transcending nations, boundaries, and identities. *Jeunesse-Young People Texts Cultures*, 10(2), 100-125.
- Ozel, M., & Polat, C. (2013). Yerel yönetimlerde değişim ve yerel yönetim hizmetlerinde 'müşteri odaklı pazarlama' yaklaşımı. *MANAS Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 2(1), 41-79.
- Ökmen, M. (1998). Liberalizm ve yerel yönetimler. *Öneri Dergisi*, 2(10), 71-79. <https://doi.org/10.14783/maruoneri.686804>
- Öztaş, C., & Zengin, E. (2011). Yerel yönetimler ve çevre. *Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi*, 0(54), 181-200.

- Öztaş, C., & Zengin, E. (2011). Yerel yönetimler ve kültür hizmetleri. *Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi*, (54), 155-180.
- Pınarcıoğlu, N. Ş. (2013). Yerel siyaset ve yerel yönetimlerde cinsiyetçi örüntüler: İstanbul örneği. *MSGSÜ Sosyal Bilimler*, (8), 64-80.
- Prévôt, N. (2014). The "Bison Horn" Muria making it "more tribal" for a folk dance competition in Bastar, Chhattisgarh. *Asian Ethnology*, 73(1-2), 201-231.
- Price, A. B. (2012). Murals by Pierre Puvis de Chavannes in French museums: Celebrations of cities, commerce, civic policies, and collections. *Journal of Urban History*, 5(2), 187-206. <https://doi.org/10.1177/0096144211422606>
- Pulur, A., Üstün, E., & Olcay Karabulut, E. (2009). Üniversiteli üst düzey halkoyunları sporcuların sigara ve alkol kullanımlarının bedenlerini algılama düzeylerine etkisi. *Gazi Üniversitesi Gazi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 29(3), 833-850.
- Pustu, Y. (2005). Yerel yönetimler ve demokrasi. *Sayıştay Dergisi*, 57, 121-134.
- Reyes-Alivio, E., Naquira, J. D., & Lendio, J. M. (2017). Selected ongakah-ongakah of Sama Dilaut in the province of Tawi-Tawi: Their forms and styles of expression. In *Proceedings of the 3rd International Conference on Education 2017 (ICEDU-2017)* (pp. 234–246).
- Santana, J., Baibich-Faria, T. M., & Pessoa, C. F. (2010). LAW 10.639/03 AND RACIST FOLKLORIZATION. *International Journal of Arts & Sciences*, 2(3), 75-96.
- Saygılı, M. S., & Özmutlu, İ. (2019). 8 haftalık halk oyunları çalışmalarının üniversite öğrencilerinin öznel iyi oluş düzeyleri üzerine etkisi (Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi örneği). *Sosyal Bilimler Metinleri*, 2019(2), 47-67.
- SETA. (2019). Yerel yönetimlerin kültür ajandaları. *SETA Analiz*.
- Silva, A. S. N., Bab, E. P., & Guerra, P. (2013). Cultural policies and local development: The Portuguese case. *Journal of Arts and Humanities*, 12(2), 113-131.
- Silva, A. S. N., Bab, E. P., & Guerra, P. (2013). Cultural policies and local development: The Portuguese case. *Journal of Arts and Humanities*, 12(2), 113-131.

- Silva, A. S., Santos, H., ..., & Moreira, R. (2018). Theatre and sustainable territorial communities: A case study in Northern Portugal. *Sustainability*, 63, 251-258. <https://doi.org/10.1016/j.ccs.2018.08.015>
- Simeon, M. I., & Lucariello, E. (2018). Naples, city of art and culture: Tourism policy and a new image for the city in the 1990s. *City, Culture and Society*, 10(1), 66-88. <https://doi.org/10.1016/j.ccs.2017.06.005>
- Soukalova, R. (2016). The role of universities in the transfer of innovations in the creative industry in the Czech Republic. In *Innovation Management and Education Excellence Vision 2020: From Regional Development Sustainability to Global Economic Growth* (pp. 3166-3174). International Business Information Management Association.
- Storm, H. N. (2022). From Bilbao to Bodo: How cultural flagships are transforming local cultural life. *City, Culture and Society*, 46(4), 723-746. <https://doi.org/10.1016/j.ccs.2022.03.003>
- T.C. Ankara Büyükşehir Belediyesi. (2024). Hanım Lokalleri 6. Halk Oyunları Şenliği. Erişim: ankara.bel.tr.
- Taşçıoğlu, H. (2010). Yerel yönetimlerde örgüt kültürünün örnek olay kapsamında değerlendirilmesi. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (28), 81-96.
- Tekin, A., & Kaldırımcı, M. (2008). The effect of recreational physical exercise on physical condition and depression levels of elderly. *Türk Geriatri Dergisi-Turkish Journal of Geriatrics*, 11(1), 18-25.
- Tekin, M., & Günlü, R. (2019). Kentleşme yerel yönetimler ve eğitim. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi*, 25(1), 215-233. https://doi.org/10.1501/Egifak_0000000631
- Tınar, Y. (2023). Kadınların yerel yönetimler tarafından desteklenmesine yönelik nitel bir çalışma: Su-mekân (Sultangazi Kültür Sanat ve Mesleki Eğitim Akademisi) örneği. *TroyAcademy*, 8(2), 189-209. <https://doi.org/10.31454/troyacademy.1262122>

- Tiyek, Y. (2016). Yerel yönetimlerin sosyal politika uygulamalarındaki rolü: İstanbul Büyükşehir Belediyesi sosyal yardım birimi örneği. *Yerel Politikalar*, 0(2), 53-84.
- Torlak, Ö., & Özdemir, Ş. (1999). Yerel hizmetler, yerel yönetimler. *Erciyes Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 15, 112-120.
- Trabzon Büyükşehir Belediyesi. (2024). Halkoyunları kursları ve etkinlikleri. Erişim: trabzon.bel.tr.
- Turan, E. (2018). Üniter bir devlet olarak Finlandiya yerel yönetimleri. *Nişantaşı Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 6(1), 84-102.
- Tür, Ş. (1999). Yerel yönetimler ve turizme etkileri. *Öneri Dergisi*, 2(12), 159-161. <https://doi.org/10.14783/maruoneri.691232>
- Türkiye Halk Oyunları Federasyonu. (2021). Halkoyunlarının toplumsal etkileri. *THOF Yayınları*.
- Türkiye Turizm Ansiklopedisi. (1975). Türk Halk Oyunları. *Turizm Bakanlığı Yayınları*.
- UNESCO. (2024). *Creative Cities Network Annual Report 2024*. Paris: UNESCO Publishing.
- Ünal, T. (1992). Yerel yönetimler ve turizm. *Anatolia: Turizm Araştırmaları Dergisi*, 3(1), 5-7.
- Vitória, J. R., Moraes, M. C. A., ..., & Cunha, N. R. D. (2021). Using program theory to build a logical model applied to municipal culture systems in Brazil. *International Journal of Cultural Policy*, 11(1), 17-31.
- Wang, J. C., Chen, M., & Ye, F. (2023). Intangible cultural heritage in the Yangtze River Basin: Its spatial distribution characteristics and influencing factors. *Sustainability*, 15(10).
- Yaylı, H., & Eroğlu, G. (2015). Yerel katılım bağlamında Türkiye'de kadın temsili. *International Journal of Sport Culture and Science*, 3(Special Issue 3), 504-524. <https://doi.org/10.14486/IJSCS318>

- Yazıcı, T. (2016). Yerel yönetimlerde yönetim: Marmara bölgesi büyükşehir belediyelerinin web sayfaları üzerine karşılaştırmalı bir analiz. *AJIT-e: Academic Journal of Information Technology*, 7(22), 43-50. <https://doi.org/10.5824/1309-1581.2016.1.003.x>
- Yeter, E. (1993). Yerel yönetimler açısından turizmde denetim boyutu. *Anatolia: Turizm Araştırmaları Dergisi*, 4(2), 25-27.
- Yılmaz, K. C. (2020). *Yerel yönetimlerde kültür politikaları ve toplumsal etki*. Sakarya Üniversitesi Yayınları.
- Yılmaz, V., & Telsaç, C. (2021). Yerel yönetimler ve katılım. *Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (40), 235-254.
- Yüksel, F. (1998). Yerel yönetimlerde özerkliklik. *Öneri Dergisi*, 2(10), 91-96. <https://doi.org/10.14783/maruoneri.686808>
- Zengin, E., & Öztaş, C. (2010). Yerel yönetimler ve spor. *Sosyal Siyaset Konferansları Dergisi*, (55), 49-78.

EK

Ek-1. Katılımcı/Kursiyer Görüşme Formu

Kişisel Bilgiler

- Katılımcı Kodu:
- Çalışılan Kurum (varsa):
- Adı Soyadı:
- Yaş:
- Görüşme Tarihi / Saati: /
- Görüşme Yeri (Fiziksel/Çevrimiçi):
- Görüşme Süresi (dk):
- Görüşmeci:
- Aydınlatılmış Onam Alındı: [] Evet [] Hayır

Görüşme Soruları

1. Halk oyunları ile nasıl tanıştınız?
2. Belediyenin düzenlediği halk oyunları faaliyetlerine neden katıldınız?
3. Bu faaliyetlere katılımınız size neler kattı?
4. Katıldığınız etkinliklerde hangi halk oyunlarını öğrendiniz?
5. Eğitim süreci sizin için nasıl geçti? Zorlandığınız ya da keyif aldığınız noktalar nelerdi?
6. Kurslarda kullanılan kıyafet, müzik ve sahne düzenlemeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?
7. Etkinliklerde hangi yaş gruplarıyla birlikte yer aldınız? Aranızdaki etkileşim nasıldı?
8. Katıldığınız etkinliklerin tarih, mekân ve saatleri sizin için uygun muydu?
9. Etkinliklerin sosyal hayatınıza etkileri neler oldu?
10. Belediyenin bu faaliyetleri geliştirmesi için önerileriniz nelerdir?

Ek-2. Yönetici/Organizatör Görüşme Formu

Kişisel Bilgiler

- Katılımcı Kodu:
- Çalışılan Kurum:
- Adı Soyadı:
- Yaş:
- Görevi/Unvanı:
- Görüşme Tarihi / Saati: /
- Görüşme Yeri (Fiziksel/Çevrimiçi):
- Görüşme Süresi (dk):
- Görüşmecisi:
- Aydınlatılmış Onam Alındı: [] Evet [] Hayır

Görüşme Soruları

1. Belediyenin halk oyunları faaliyetlerini başlatma süreci nasıl şekillendi?
2. Faaliyetlerin planlanması ve yürütülmesinde karşılaşılan başlıca zorluklar nelerdir?
3. Hedef kitleye ulaşmak için hangi yöntemleri kullanıyorsunuz?
4. Katılım oranları ve sürdürülebilirlik hakkında ne düşünüyorsunuz?
5. Kullanılan kostüm, müzik ve dekor gibi unsurların gelenekselliği ne ölçüde korunuyor?
6. Bu çalışmaların ilçenin kültürel kimliğine katkısı sizce nedir?
7. Kaynak, bütçe ve personel açısından mevcut durum yeterli mi?
8. Engelli bireyler ve dezavantajlı gruplar için ne tür erişim kolaylıkları sunuluyor?
9. Tanıtım ve görünürlük stratejileri yeterince etkili mi?
10. Bu alandaki uzun vadeli hedefleriniz ve projeleriniz nelerdir?

Ek-3. Eğitimci Görüşme Formu

Kişisel Bilgiler

- Katılımcı Kodu:
- Çalışılan Kurum:
- Adı Soyadı:
- Yaş:
- Branş/Uzmanlık Alanı:
- Görüşme Tarihi / Saati: /
- Görüşme Yeri (Fiziksel/Çevrimiçi):
- Görüşme Süresi (dk):
- Görüşmecisi:
- Aydınlatılmış Onam Alındı: [] Evet [] Hayır

Görüşme Soruları

1. Halk oyunları kurslarında görev alma süreciniz nasıl başladı?
2. Katılımcıların yaş gruplarına göre öğrenme süreçlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?
3. Kursların içeriği, süresi ve uygulanma biçimi hakkında ne düşünüyorsunuz?
4. Belediyenin size sağladığı olanaklar (mekân, ekipman, kıyafet vb.) yeterli mi?
5. Eğitimlerde karşılaştığınız en büyük zorluklar nelerdir?
6. Katılımcılarla iletişim süreci ve geri dönüşleri nasıldı?
7. Kültürel aktarım açısından bu çalışmaların önemini nasıl yorumluyorsunuz?
8. Bu faaliyetlerin daha etkili yürütülebilmesi için neler yapılmalı?
9. Dijital platformlar üzerinden tanıtım ve materyal paylaşımı yeterli mi?
10. Eğitimci olarak bu alanda geleceğe dair beklenti ve önerileriniz nelerdir?

Ek-4. Aile/Veli Görüşme Formu

Kişisel Bilgiler

- Katılımcı Kodu:
- Meslek / Çalışılan Kurum (isteğe bağlı):
- Adı Soyadı:
- Yaş:
- Görüşme Tarihi / Saati: /
- Görüşme Yeri (Fiziksel/Çevrimiçi):
- Görüşme Süresi (dk):
- Görüşmeci:
- Aydınlatılmış Onam Alındı: [] Evet [] Hayır

Görüşme Soruları

1. Çocuğunuzun halk oyunları faaliyetlerine katılmasına nasıl karar verdiniz?
2. Faaliyetlerin çocuğunuz üzerindeki etkilerini nasıl gözlemlediniz?
3. Bu etkinliklerin kültürel değerler açısından önemini nasıl değerlendiriyorsunuz?
4. Etkinlikler sırasında ailelerle olan iletişim süreci nasıldı?
5. Faaliyetlerin zamanlaması, ulaşımı ve güvenliği hakkında ne düşünüyorsunuz?
6. Çocuğunuzun kendine güven, disiplin veya sosyal beceri gibi yönlerinde bir gelişme gözlemlediniz mi?
7. Eğitim sürecine dair memnuniyet düzeyiniz nedir?
8. Belediyenin bilgilendirme ve tanıtım çalışmalarını yeterli buluyor musunuz?
9. Katılım ücretleri ve maddi koşullar sizin için uygundu mu?
10. Bu tür kültürel etkinliklerin sürdürülmesiyle ilgili önerileriniz nelerdir?

ÖZGEÇMİŞ

Ad Soyad: Ercan Onur ŞAHİN	
Eğitim Bilgileri	
Lisans	
Üniversite	Sakarya Üniversitesi
Fakülte	Devlet Konservatuvarı
Bölümü	Türk Halk Oyunları Bölümü
Makale ve Bildiriler	
1. Şahin, E.O. & Buğdaycıgil, İ. (2024). Yerel yönetimlerde Uluslararası Kültür ve Sanat Festivallerinin Önemi: Büyükçekmece Örneği. <i>Turan-Sam: Turan Stratejik Araştırmalar Merkezi Uluslararası Bilimsel Hakemli Dergisi</i>, 16(62), 499-506. 2. Şahin, E.O. & Yılmaz, K.C. (2024). Yerel Yönetimlerde Uluslararası Kültür Sanat Festivalleri İçinde Türk Halk Oyunlarının Yeri ve Önemi. XII Uluslararası Müzik ve Dans Kongresi Bildiriler Kitabı, 191-199.	